

ЛИНДА ХАУЪРД ДИАМАНТЕНИЯТ ЗАЛИВ

Част 2 от „Кел Сейбин“

Превод от английски: Радостина Михалева, 2005

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Въпреки че слънцето залязваше, златните му лъчи изгаряха с топлината си голите му гърди и дългите му нозе. Танцуващите слънчеви отблясъци по гребена на вълните го омагьосваха. Не, не лъскавата повърхност го омагьосваше, а простият факт, че нямаше какво друго да прави в момента, освен да се вира във водата. Беше забравил звученето на тишината, усещането за спокойствие. В продължение на един дълъг и прекрасен месец той се отдаде на почивка. Ходеше за риба, когато пожелаеше. А почувстваше ли се неспокоен, бродеше с яхта из топлите, хипнотични води на залива. Водата силно го привличаше. Тук цветът ѝ беше тъмносин като нощта, там — брилянтен тюркоаз, а ей там бледозелено. Разполагаше с пари за гориво и провизии. Само двама души знаеха къде се намира и как да стигнат до него. В края на едномесечната си ваканция щеше да се върне в сивия свят, който беше избрал, и щеше да се загуби в сенките. Но засега можеше да се излежава на слънце, а друго и не търсеше. Кел Сейбин бе уморен, уморен от безкрайната битка, от секретността и маневрените ходове, от опасността и измамите в професията му. Вярно, че беше жизненоважна работа, ала този месец той я отстъпваше на някого друго. Този месец му принадлежеше. Сега разбираше какво примамва Грант Съливан, стар приятел и най-добрият му агент, към тихата тайнственост на планините в Тенеси.

Самият Сейбин беше топ агент, една легенда, обиколила Златния триъгълник, а по-късно Близкия Изток и Южна Америка, изобщо всички горещи точки по света. В момента беше шеф на отдел, сенчестата фигура сред група енергични агенти, които следваха инструкциите му и които той обучаваше. Почти нищо не се знаеше за него; Сейбин беше обгърнат в едва ли не абсолютна анонимност. Той предпочиташе да е така. Беше единак, загадъчен мъж, който приемаше реалностите в живота с цинизъм. Напълно наясно беше с недостатъците и опасностите на избраната от него кариера. Знаеше, че

бе мръсна и опасна работа, но беше реалист и прие всичко това, когато се съгласи да я върши.

Само че понякога му дотежаваше и трябваше да избяга да поживее като нормален човек. Малкото му корабче за пътешествия, направено по поръчка, беше убежището му. Ваканциите и всичко останало, свързано с него, беше строго пазена тайна, ала дните и нощите в морето му помагаха да запази човешкото в себе си. Само тогава можеше да се отпусне, да лежи гол на слънце и да възстанови връзката със собствената си човешка същност или да наблюдава звездите нощем и да възвърне вярата си в бъдещето.

Над главата му прехвърча бяла чайка и жално изграка. Кел лениво я проследи в свободния ѝ грациозен полет върху фона на безоблачното синьо небе. Лекият морски бриз галеше голото му тяло и тъмните му очи се усмихваха от удоволствие. В него имаше нишка на дива свирепост, която той съзнателно таеше, но тук, сам със слънцето, вятъра и водата, можеше да даде воля на тази своя същност. Дрехите му се струваха едва ли не светотатство. Мразеше, когато се налагаше да се облича, за да слезе на някое пристанище за гориво или когато някоя лодка се приближеше, за да си побъбрят — нещо, което хората правеха по навик в морето.

Слънцето беше слязло още по-ниско, потапяйки златния си обръч във водата, когато Кел чу мотора на друга лодка. Извърна глава и видя малко по-голямо от неговото корабче, което спокойно се носеше по вълните. Тук всичко се придвижваше така, спокойно. Колкото по-топъл бе районът, толкова по-бавно течеше времето. Той не вдигаше поглед от лодката и се наслаждаваше на грациозния ѝ силует, както и на равния, мощен звук на двигателя. Обичаше лодките и морето. Собствената му лодка му беше много ценна и Кел я държеше в тайна. Никой не знаеше, че бе негова. Беше регистрирана на името на моряк в Ню Орлиънс, който не подозираше за съществуването на Кел Сейбин. Дори името на лодката, „Уонда“, нямаше конкретно значение. Сейбин не познаваше никаква Уонда. Просто избра името. Ала „Уонда“ беше изцяло негова, със свои собствени тайни и изненади. Всеки, който го познаеше, би очаквал тъкмо това. Само един-единствен човек в света знаеше кой е мъжът зад маската, а Грант Съливан умееше да пази тайна.

Другата лодка намали и се насочи към него. Сейбин раздражено изруга и потърси наоколо избелелите джинси, които държеше на палубата за подобни случаи.

До него достигна глас и той отново погледна към другата лодка. На носа до перилата стоеше жена и махаше небрежно с ръка. Сейбин разбра, че тя търсеше някого да си побъбри, а не бе изпаднала в беда. Следобедното слънце се отразяваше в червените ѝ коси и те пламтяха като огън. За миг той се загледа в необикновения им пламтящ червеникав оттенък.

Сейбин смръщи вежди, бързо нахлузи панталоните си и издърпа нагоре ципа. Лодката беше твърде далеч, за да види лицето ѝ, ала червеникавата ѝ коса му навя неясен спомен, който се опитваше да изплува в съзнанието му. Той се взря в лицето ѝ, докато другата лодка бавно се приближаваше. Черните му очи искряха напрегнато. Нещо в тези коси...

Изведнъж Сейбин интуитивно усети тревога и се просна на палубата. Твърде много пъти инстинктите му го бяха спасявали, за да ги подлага под съмнение и в този момент. Той разпери пръсти върху затоплената дървена настилка на палубата, осъзнал, че може би изпада в доста глупаво положение, но по-добре жив и глупав, отколкото мъртъв и умен. Двигателят на другата лодка замлъкна и Сейбин промени решението си. Бавно запълзя по корем към товарното помещение, усещайки миризмата на лак и твърдия под на палубата.

Винаги носеше със себе си някакво средство за самозащита. Пушката, която измъкна от товарното помещение, беше мощна и с точен мерник, дори и само временно да решаваше положението. Ако интуицията му грешеше, той нямаше да я използва. Ако ли не, онези отсреща сигурно бяха подготвили много повече барут от него.

Сейбин изруга и провери дали пушката бе на пълен автоматичен режим. После припълзя обратно до парапета. Хладнокръвно избра прикритие, като изнесе барабана на пушката напред и застана така, че да вижда другата лодка, която продължаваше да се приближава и беше на по-малко от шестстотин метра.

— Достатъчно близо сте! — извика Кел, без да е сигурен, че гласът му ще надвика шума от мотора. Ала това нямаше значение, стига онези отсреща да разбираха, че той нещо им вика.

Лодката намали ход и почти спря на петстотин метра. Сякаш изведнъж се появи гъмжило от хора, които нямаха вид на обикновените рибари от залива, нито на отпускари, които отмарят, тъй като всички до един, дори и червенокосата, бяха въоръжени. Сейбин ги обходи бързо с поглед, забелязвайки дори детайли като форма и размер. Той можеше да различи видовете оръжия, без да се замисля, толкова добре ги познаваше. Погледът му се върна на един от мъжете. Дори на това разстояние, и въпреки че онзи стоеше малко зад тях, в него имаше нещо познато, също както и в жената.

Всяко съмнение се изпари. Обзе го ледено спокойствие, както винаги, когато му предстоеше схватка. Сейбин не се замисли за факта, че онези бяха много повече от него на брой. Вместо това светкавично прецени вариантите, тъй като трябваше да вземе решение за части от секундата.

Глух гърмеж разцепи здрача, изстрел на пушка над откритата водна шир. Той усети лека вибрация и топлина от куршума, който изсвистя над главата му и се заби в кабината зад него, Сейбин ловко се прицели и стреля. После бързо наведе глава, всичко това само за секунда. И без неволния остър писък, който проряза въздуха, той беше наясно, че бе уцелил. Щеше много да се изненада и да се вбеси, ако се беше случило обратното.

— Сейбин! — ехото на гласа отекна над водата. — Знаеш, че нямаш шансове! Спести си усложненията!

Акцентът беше добър, но не звучеше да е американски. Предлагаха му нещо, което той вече очакваше. Единственият му шанс беше да им се изплъзне с бързата си лодка. Скоростта на „Уонда“ беше едно от необичайните ѝ достойнства. Ала за да го направи, трябваше да се добере до управлението горе, тоест да се изложи на изстрелите им, докато изкачва мостика.

Сейбин прецени ситуацията и реши, че шансовете му да стигне там, горе, бяха петдесет на петдесет, а може би и по-малко. Зависи доколко действията му щяха да ги изненадат. От друга страна, нямаше никакви шансове, ако останеше тук, долу, и се опитваше да ги държи на разстояние само с една пушка. Разполагаше с много амуниции, но те сигурно имаха още повече. Трябваше да поеме този риск и да не губи време в мисли за намаляващите си шансове. Пое си дълбоко въздух, задържа го, после бавно го издиша, подготвяйки стегнатото си

тяло за действие. Трябваше да се добере колкото можеше по-нависоко още с първия отскок. Сграбчи здраво пушката, отново си пое въздух и скочи. С пръст натисна спусъка, докато скачаше. От автоматичната стрелба пушката вибрираше в ръката му и онези на лодката трябваше да се прикрийт. Хвана най-горното стъпало с протегнатата ръка, а босите му стъпала едва докоснаха стълбата и го изтласкаха още по-високо. С крайчеца на окото си видя белите облаци дим, докато се мяташе над най-горното стъпало и тогава усети в тялото си два парещи мощни удара. Само вътрешният импулс и решителността му помогнаха да остане на горната палуба и да не падне долу. Тъмнина замъгли погледа му. Звукът на собственото му дишане силно отекуваше в ушите му.

Той изпусна пушката. По дяволите, изпуснах пушката, помисли си разярено. Пое си дълбоко въздух, като се опитваше да разсее тъмнината пред очите си, и с всички сили извърна глава. Пушката си стоеше там, в лявата му ръка, ала Сейбин не я усещаше. Лявата част на тялото му беше обляна в кръв, която чернееше в полуздрача. Гърдите му бързо и начесто се надигаха. Той протегна дясната си ръка към пушката. Щом я усети, се почувства малко по-добре, е, не много. Обилна пот го обливаше и се смесваше с кръвта. Трябваше да направи нещо, в противен случай те щяха да го хванат.

Лявата му ръка и крак не се подчиняваха на командите на мозъка и Сейбин се повлече на една страна, като се подпираше само на дясната си ръка и крак. Подпря пушката на дясното си рамо и отново стреля към лодката, за да им даде да разберат, че беше жив и опасен, и за да не се опитват да атакуват.

После огледа нараняванията по тялото си.

Един куршум беше пронизал външния мускул на лявото му бедро, а друг — лявото му рамо. И двете рани бяха сериозни. След първоначалното усещане за изгаряне рамото и ръката му станаха безчувствени и непотребни. Не можеше да се облекне на крака си, но от опит знаеше, че скоро болката щеше да се появи, а с нея и известно раздвижване на ранените мускули. Ако можеше да изчака толкова дълго.

Той отново погледна към другата лодка. Тя обикаляше неговата. Горната палуба беше открита в задната си част и така те можеха лесно да се целят в него.

— Сейбин! Знаем, че си ранен! Не ни принуждавай да те убиваме!

Много повече биха искали да го хванат жив, за да го „разпитват“, ала той знаеше, че няма да рискуват и по-скоро биха го убили, отколкото да го оставят да се изплъзне.

Стиснал зъби, Сейбин допълзя до управлението и посегна да завърти ключа да запали. Мощният двигател заръмжа. Той не виждаше накъде се отправя, но това нямаше значение сега, дори и да връхлетеше върху другата лодка. Свлече се на палубата задъхан и се опита да събере сили. Трябваше да стигне дросела, оставаха му само няколко секунди. Болката се разпространяваше из цялата лява половина на тялото му, ала ръката и кракът му реагираха и Сейбин си помисли, всяко зло за добро. Опитваше се да не обръща внимание на болката и се надигна, опрян на дясната си ръка, като се мъчеше да раздвижи лявата, за да достигне дросела. Накрая с кървави пръсти го докопа и го включи „пълен напред“. Яхтата бавно се плъзна по водата, набирайки скорост, и той чу виковете от другата лодка.

— Точно така, момичето ми — задъха се Сейбин и окуражи лодката. — Да потегляме, да потегляме. — Отново протегна ръка и всяко мускулче в тялото му потрепери от усилието, но успя да премести дросела в крайна позиция. Лодката подскочи напред и откликна с дрезгав рев на прилива на мощност.

Той се движеше с максимална скорост, ала трябваше да види в каква посока. Поемаше поредния риск, но тези рискове имаха все по-голям шанс за успех с всеки изминал метър, който го отдалечаваше от другата лодка. Сейбин се опита да се надигне на крака и простена от болка. Солена пот замъгли очите му. Облягаше се предимно на десния си крак, ала го тревожеше, че левият не реагира. Хвърли поглед през рамо към другата лодка. Той бързо се отдалечаваше, въпреки че те се опитваха да го догонят.

На палубата на другата лодка някакъв човек наместваше масивна тръба на рамото си.

Не беше нужно да се опитва да разбере какво е това. Сейбин беше виждал миномети достатъчно много пъти, за да може сега да го разпознае от пръв поглед. Само секунда преди възпламеняването и едва ли не две секунди преди ракетата да удари лодката му, той се търкулна надясно и падна в тюркоазната вода на залива.

Спусна се надълбоко, възможно най-дълбоко, но разполагаше с много малко време, а и ударната вълна го завъртя във водата като детска играчка. Болка прониза разранените му мускули и Сейбин отново потъна в тъмнина. Беше само за секунда или две, ала достатъчно, за да изгуби напълно ориентация. Задушаваше се, а не знаеше накъде е повърхността. Водата вече не беше тюркоазна, а черна и го натискаше надолу.

Дългогодишните тренировки го спасиха. Той никога не изпадаше в паника, а и сега не беше подходящ момент. Престана да се съпротивлява на водата и се опита да се отпусне. Постепенно тялото му започна да се издига към повърхността. Веднага щом се ориентира в посоката, започна да плува, доколкото можеше, въпреки че едва движеше лявата си ръка и крак. Когато най-после показа глава на повърхността и пое от топлия солен въздух, белите му дробове го изгаряха.

„Уонда“ гореше и от нея се издигаше черен дим в перленото небе, съхранило последните мигове на светлината. Над земята и морето настана мрак, който за него беше единственото прикритие. Другата лодка обикаляше около „Уонда“ и осветяваше горящата развалина и океана наоколо. Сейбин усещаше как водата вибрира в ритъма на двигателите. Те щяха да го търсят, трябваше да го търсят, докато намереха тялото му или поне онова, което очакваха, че ще е останало от него. Не можеха да си позволят нищо друго, освен това. Целта му си оставаше същата: да увеличи разстоянието между себе си и тях, доколкото можеше.

Той бавно се извъртя на гръб и заплува с една ръка. Не спря, докато не се отдалечи достатъчно много от сиянието на горящата лодка. Шансовете му не бяха добри. Брегът беше на най-малко три километра разстояние, а може би по-скоро пет. Сейбин нямаше сили поради загубата на кръв, а и почти не движеше лявата си ръка и крак. Не стига това, ами и морските хищници щяха да надушат кръвта от раните му, преди още да доближи земята. Той се изсмия глухо и цинично и се задави, когато една вълна го удари в лицето. Беше хванат между човешките акули и акулите на морето. Проклятие! Все едно беше чия плячка щеше да стане, но щеше да се наложи и двата вида да се потрудят здравата за това. Сейбин нямаше намерение лесно да им се даде. Пое дълбоко въздух, плъзна се по повърхността и с мъка събу

панталоните си. Вследствие на въртеливите му движения потъна и се наложи отново да положи усилие, за да изплува на повърхността. Панталоните си държеше със зъби и обмисляше най-добрата тактика. Джинсовият плат беше тънък и износен, едва ли не протрит. Сигурно щеше да успее да го разкъса. Проблемът беше да се задържи на повърхността, докато го прави. Трябваше да използва лявата си ръка и крак, в противен случай никога нямаше да успее.

Нямаше избор. Въпреки болката, трябваше да направи необходимото.

Мислеше, че щом започне да се движи във водата, ще изгуби съзнание, ала това не се случи, въпреки че болката не намалю. Мрачно дъвчеше ръба на панталоните си като се опитваше да прокъса тъканта. Наложил си да не мисли за болката, докато зъбите му късаха шевовете. Бързо раздра дрехата до кръста, където усилията му бяха възпрепятствани от подплатената част и двойния шев. Продължил да къса, докато не се получи четири ленти, хванати за колана. Тогава започнал да дъвче самия колан. Първата лента я хванал в юмрук, за да разкъса втората.

Обърнал се на гръб и се понесел по повърхността, стенойки от болка, докато раненият му крак се отпускаше. Бързо завързал двете ленти на възел, за да може да стегне крака си. После се опитал да закрепил импровизирания турникет около бедрото си, като се старал да закрие с плата входа и изхода на раната. Стегнал го, доколкото можа, без да спира кръвообращението. Но се налагало да натисне раните, за да спре кръвотечението.

С рамото му щеше да е по-трудно. Успял да откъсне другите две ленти от колана и ги завързал заедно. Ала как щеше да постави тази импровизирана превръзка? Дори не знаеше дали раната има изход на плешката му, или куршумът бе заседнал в рамото. Бавно, със странно движение на дясната си ръка той напипал гръба си, но с подпухналите си от водата пръсти усети само гладка кожа, което означавало, че куршумът бе все още в тялото. Раната се намирала високо на рамото му и беше почти невъзможно да я превърже с материала, с който разполагало. Дори и завързани една за друга, двете ленти не бяха достатъчно дълги. Той отново започнал да дъвче плата, за да откъсне още две ленти, които да завърже за първите две. Успял да прехвърли дългата лента на гръба и под мишницата си, и да я стегне в здрав възел

на върха на рамото си. После сгъна остатъците от панталоните си като подложка, която промуши под възела върху раната. Превръзката не беше издържана, ала главата му вече се люшкаше и смъртоносна летаргия пълзеше по крайниците му. Сейбин мрачно прогони тези усещания и се втрени в звездите е цел да се ориентира. Нямаше да се откаже, можеше да се носи по повърхността, като от време на време щеше да се опита да плува. Възможно беше да му отнеме време, но така със сигурност щеше да се добере до брега, освен ако някоя акула не го надушеше. Обърна се на гръб, за да си почине за няколко минути, преди да се заеме с бавното, агонизиращо плуване към брега.

Нощта беше гореща дори за средата на юли в централна Флорида. Рейчъл Джоунс беше нагодила навиците си спрямо времето. Тя изпълняваше задълженията си или рано сутрин, или ги отлагаше за късния следобед. Беше станала още при изгрев-слънце, за да изскубе плевелите от малката си зеленчукова градинка, да нахрани гъските и да измие колата си. Щом температурата взе да гони четиридесет градуса, тя се прибра в къщата, зареди пералнята, след което прекара няколко часа в подготовка на вечерния курс по журналистика, който се беше съгласила да води в Гейнсвил през есенния семестър. Рейчъл се чувстваше добре въпреки горещината, тъй като на тавана монотонно жужеше вентилатор, беше вдигнала тъмните си коси на кок и беше облечена само с потниче и чифт стари шорти. До лакътя ѝ неизменно стоеше чаша чай с лед и докато четеше, отпиваше от него от време на време.

Гъските миролюбиво издаваха крясъци, докато се придвижваха от едно островче с трева към друго, предвождани от гъсока Ебънизър, свадливия стар водач. Избухна врява, когато между Ебънизър и кучето Джо възникна спор за това кой има права над ливадката с хладна зелена тревичка под олеандровия храст. Рейчъл се приближи до мрежестата врата, изкрещя на непокорните животинки да млъкнат и това беше най-вълнуващото събитие за деня. Така протичаха повечето ѝ дни през лятото. Нещата се раздвижваха през есента, когато настъпваше туристическият сезон и нейните два магазина за сувенири на Тревър Айлънд и Тарпън Спрингс започваха оживена търговия. Дните ѝ щяха да са още по-заети, когато започнеше курса по

журналистика, ала лятото беше време за почивка. Продължаваше работата върху третата си книга, без да изпитва изнервяща потребност да я завърши, тъй като крайният ѝ срок беше чак на Коледа, а тя беше напред с графика. Енергията на Рейчъл беше измамна, защото тя успяваше да свърши толкова много неща, без изобщо да си дава вид, че бърза.

Тук си беше у дома. Корените ѝ дълбоко се врязваха в песъчливата почва. Къщата, в която живееше, беше на дядо ѝ, а земята принадлежеше на фамилията от сто и петдесет години. След ремонта през петдесетте интериорът и екстериорът на къщата бяха променени и нямаха нищо общо с първоначалния ѝ вид. Когато Рейчъл се премести да живее тук, обнови мебелировката, но въпреки това продължаваше да има усещането за неизменност. Познаваше къщата и земята наоколо като чертите на лицето си. Дори по-добре, защото нямаше навик да се взира в себе си. Познаваше високите борове отпред и хълмистите затревени площи отзад, всяка височинка, всяко дърво и всеки храст. През боровата горичка лъкатушеше пътека, която водеше надолу до брега, където се плискаха вълните на залива. Плажната ивица тук беше дива, отчасти защото брегът беше необичайно неравен, отчасти защото имотите на самия бряг от поколения бяха собственост на хора, които не бяха склонни под носа им да изникнат мотели и други такива. Открай време животновъдството беше главен поминък в района. Имотът на Рейчъл беше заобиколен от голямо ранчо, собственост на Джон Рафърти, който подобно на нея не желаше да продава земя за строеж.

Плажът беше нещо като рай за Рейчъл, място за разходки, размишления и успокоение сред неумолимото, вечно вълнение на океана. Наричаха го Диамантения залив заради разслоението на светлината по вълните, когато те се разбиваха в подводните скали в устието на залива. Докато се връщаше към брега, водата искреше и блестеше като хиляди диаманти. Дядо ѝ я беше научил да плува в Диамантения залив. Понякога ѝ се струваше, че животът ѝ бе започнал в тюркоазната вода.

Заливът беше най-важното нещо през златните дни на детството ѝ, когато най-забавното нещо за малката Рейчъл бяха гостуванията ѝ при дядо ѝ. После, когато Рейчъл стана на дванадесет години, майка ѝ почина и заливът стана неин постоянен дом. Нещо в океана облекчи

мъката ѝ и я научи да приема фактите от живота. Тя имаше дядо си и дори сега мисълта за него я караше да се усмихва. Той беше чудесен възрастен мъж. Никога не бе бил прекалено зает или прекалено смутен от понякога странните въпроси на едно подрастващо момиче. Дари я със свободата да изпробва крилете си, като същевременно се уповаваше на здравия разум. Почина през последната ѝ година в колежа. Ала дори смъртта се беше съобразила с него. Беше уморен, болен и готов да умре. И умря с такава насмешка и готовност, че Рейчъл почувства дори успокоение в последния му час. Да, тя тъжеше, но мъката ѝ беше провокирана от мисълта, че дядо ѝ самият искаше да е така.

Старата къща остана празна, докато Рейчъл се занимаваше с кариерата си на разследващ репортер в Маями. Запозна се и се омъжи за Би Би Джоунс. Животът ѝ беше хубав. Би Би ѝ беше повече от съпруг, той ѝ беше приятел, и двамата си мислеха, че светът е в краката им. Внезапната му смърт прекъсна съня и остави Рейчъл вдовица на двадесет и пет години. Тя напусна работата си и се завърна тук, в залива, където за пореден път намери утеха в безкрайното море. Беше емоционално травмирана, но времето и спокойният живот я излекуваха. Въпреки това Рейчъл не чувстваше необходимост да се завърне към живота на скоростното платно, който беше водила преди. Тук беше домът ѝ и тя се чувстваше щастлива от това, с което се занимаваше сега. Двата магазина за сувенири ѝ осигуряваха приличен стандарт, а и допълваше бюджета си, като от време на време пишеше някоя статия, както и приключенските книги, които се продаваха учудващо добре.

Тазгодишното лято по нищо не се различаваше от всички останали лета, които някога беше прекарала в Диамантения залив, освен с това, че беше доста по-горещо. Горещината и влагата бяха едва ли не задушаваци. Имаше дни, когато ѝ се искаше единствено да лежи в хамака и да се разхлажда с ветрилото. Залезът носеше някакво облекчение, ала и това понякога беше относително. Нощем от залива подухваше лек бриз, който охлаждаше затоплената ѝ кожа, но беше прекалено горещо да се спи. Беше си взела студен душ и сега седеше на люлката на верандата в тъмнината, като мързеливо се отгласкваше с крак, за да поддържа ритъма на люлката. Пружините изскърцваха в такт с песента на щурците и крякането на жабите. Джо лежеше на

верандата пред мрежестата врата, дремеше и сънуваше своите кучешки сънища. Рейчъл притвори очи, като се наслаждаваше на бриза по лицето си и обмисляше плановете си за следващия ден: нищо по-различно от това, което беше правила днес и вчера. Ала тя нямаше нищо против повторението. Беше изживяла с наслада старото време на вълнения, изпълнено с особената съблазнителна власт на опасността, и сега също се наслаждаваше, но на спокойствието на сегашния си живот.

Въпреки че беше облечена само с къси панталонки и бяла мъжка риза с навити ръкави, като първите три копчета бяха разкопчани, Рейчъл усещаше мъничките капчици пот между гърдите си. Горещината я правеше неспокойна и накрая тя се изправи.

— Отивам да се разходя — каза на кучето, което наостри едното си ухо, ала не отвори очи.

Рейчъл не очакваше той да тръгне с нея. Джо не беше от дружелюбните кучета, дори към нея. Беше независим, необщителен, отдръпваше се, някой протегнеше ли ръка към него, козината му се наежваше и зъбите му се оголваха. Тя си мислеше, че вероятно са бяха отнасяли зле с него, преди той да се появи в двора ѝ няколко години по-рано. Но те двамата склучиха примирие. Рейчъл го хранеше, а Джо изпълняваше ролята на куче-пазач. Той не ѝ разрешаваше да го милва, ала дойдеше ли непознат, тутакси се доближаваше до нея и гневно наблюдаваше натрапника, докато не преценеше, че не е опасен, или онзи си тръгнеше. Когато тя работеше в градината, Джо обикновено беше наблизо. Партньорството им се основаваше на взаимно уважение и двамата бяха доволни от това.

Той наистина живееше спокойно, помисли си Рейчъл, докато прекосяваше двора към пътеката, която криволичеше между високите борови дървета и водеше до плажа. Не му се налагаше често да изпълнява ролята на пазач, защото почти никой не идваше в къщата ѝ, освен пощальона. Тя живееше в края на задънена, непавирана улица, която минаваше през имота на Рафърти. Нейната къща беше единствената тук. Джон Рафърти беше единственият ѝ съсед, но не беше от хората, които се отбиват на приказка. Местната ветеринарка, Хъни Мейфийлд, дойде в ранчото на Рафърти след едно обаждане и те завързаха доста близко приятелство. Ала като се изключи това, Рейчъл живееше усамотено и това беше една от причините да се чувства

спокойна, докато се разхожда наоколо нощно време само по бельо и риза.

Пътеката се спускаше плавно през боровата горичка. Звездите бяха ярки и тежки в небето. Тя беше бродила по пътеката от детинство, затова не си правеше труда да използва фенерче. Дори сред дърветата виждаше достатъчно добре и се ориентираше чудесно. Разстоянието от къщата до плажа беше четиристотин метра, лека разходка. Рейчъл обичаше да се разхожда по плажа нощно време. Обичаше да слуша мощния рев на океана по това време на денонощието, когато вълните бяха черни, с изключение на перлената пяна по гребена им. Беше настъпил отлив, а тя предпочиташе плажа по време на отлив. Именно тогава океанът се оттегляше, за да разкрие съкровищата, които беше донесъл и оставил върху пясъка, нещо като подарък в знак на любов. Беше събрала много морски съкровища по време на отлива, но така и не можеше да се насити на чудесата, които тюркоазният залив поднасяше в нозете ѝ.

Нощта беше красива, безлунна и безоблачна. Звездите бяха по-ярки от всякога. Светлината се разслояваше върху вълните подобно на безброй диаманти. Диамантеният залив. Бяха го нарекли съвсем подходящо. Плажът беше тесен и неравен. По края растяха водорасли. Устието на залива беше поръбено с остри скали, които ставаха особено опасни по време на отлив. Въпреки всичките си несъвършенства, заливът създаваше някакво вълшебство с комбинацията от светлина и вода. Рейчъл можеше часове наред да стои и да наблюдава искрящите вълни, сякаш омагьосана от властта и красотата на океана.

Едрият пясък охлаждаше голите ѝ стъпала и тя забиваше пръсти все по-надълбоко. Бризът подухваше внезапно, отвявайки косите от лицето ѝ, и утихваше. Рейчъл вдишваше чистия солен въздух. Бяха само тя и океанът.

Бризът променяше посоката си, флиртуваше с нея и хвърляше кичури коса в лицето ѝ. Рейчъл посегна с ръка да отметне косите от очите си и застина по средата на движението. Сви вежди, докато се взираше във водата. Можеше да се закълне, че видя нещо. За миг, само за миг, забеляза мигновено движение, ала сега взорът ѝ не долови нищо, освен ритмично надигащите се вълни. Можеше да е било просто някоя риба или носещо се по повърхността дърво. Тя искаше да намери наистина подходящо парче дърво за една аранжировка на

цветя, затова се доближи до вълните и отметна коси назад, за да не ѝ пречат да вижда.

Ето го пак, показва се на повърхността! Рейчъл нетърпеливо пристъпи напред и намокри стъпала в пенестата вода. Тогава тъмният обект отново се раздвижи и прие странна форма. На отблясъците на сребърната звездна светлина той наподобяваше ръка, безпомощно насочена напред, сякаш уморен плувец се бореше с вълните. Ръката беше мускулеста при това, а тъмната маса зад нея сигурно беше главата.

Осени я прозрение и ток премина по цялото ѝ тяло.

Преди да разбере какво прави, тя вече газеше във водата към бедстващия човек. Водата ѝ пречеше да бърза, вълните я отблъскваха непрекъснато, в този миг настъпваше приливът. Мъжът изчезна от хоризонта и от гърдите ѝ се изтръгна дрезгав вик. С всички сили Рейчъл пореше водата към него. Вълните достигнаха гърдите ѝ и се плискаха в лицето ѝ. Къде бе той? В черната вода нямаше и следа от него. Тя стигна до мястото, където го видя за последен път, но неистово търсещите ѝ ръце останаха празни.

Вълните ще го изхвърлят на плажа. Рейчъл се обърна и закричи към брега. Видя го отново, миг преди главата му да изчезне под водата. Хвърли се да плува и след две секунди ръката ѝ хвана гъстите му коси. Бясно измъкна главата му над водата, ала мъжът беше отпуснат, а очите му затворени.

— Не умирай сега! — заповяда тя през зъби, хвана го през рамо и започна да го изтегля навън. Два пъти поради настъпващия прилив изгуби дъното изпод краката си и всеки път си мислеше, че ще се удави, преди да успее да се освободи от тежестта на тялото на мъжа.

След малко водата стигна до коленете ѝ и Рейчъл се отпусна безпомощно. Продължи да го тегли, докато по-голямата част от тялото му беше извън водата, и падна на ръце и колене върху пясъка, като кашляше и дишаше тежко. Всяко едно мускулче на тялото ѝ трепереше. Тя допълзя до него.

ВТОРА ГЛАВА

Той беше гол. Рейчъл отбеляза този факт в периферията на съзнанието си, преди да бъде изместен от по-спешни неща. Все още тя самата се задъхваше, но си наложи да успокои дишането си, докато с ръка върху гърдите му проверяваше сърдечния пулс. Мъжът лежеше неподвижен, твърде неподвижен. Рейчъл не откриваше и най-малък признак на живот в него, а и кожата му беше толкова студена...

Разбира се, че беше студена! Тя рязко се изправи, тръсна глава, за да отпъди нападащата я умора. Един бог знае колко дълго бе стоял във водата, ала първия път, когато го беше забелязала, той плуваше, колкото и безпомощен да е бил, а сега, вместо да действа, Рейчъл оставяше ценните секунди да се изплъзват.

Тя напрегна сетни сили, за да го извърти по корем. Мъжът не беше дребен, а ярката звездна светлина разкриваше и солидна мускулатура. Рейчъл го възседна задъхана и започна да натиска гърдите му ритмично, за да стимулира белите му дробове. Ето още едно нещо, което дядо ѝ я беше научил, при това доста добре. Ръцете ѝ бяха заякнали от работата в градината и от плуването и тя не спря обдишването, докато усилията ѝ не се увенчаха с успех — сподавена кашлица и фонтан от вода от устата му.

— Най-последно — въздъхна Рейчъл, без да спира масажа. Мъжът изпадна в пристъп на кашлица, тялото му се гърчеше под нея. Той изстена дрезгаво, потрепери и отново се отпусна.

Тя бързо го обърна по гръб отново и се надвеси нетърпеливо над него. Сега дишането му се долавяше, макар и учестено, и неравномерно. Ала мъжът определено дишаше. Очите му бяха затворени, а главата му се люшкеше настрани при всяко разтърсване. Той беше в безсъзнание.

Рейчъл се изправи на крака, потрепери, щом бризът от океана я прониза през влажната ѝ риза, и се загледа в тъмната глава, която лежеше на пясъка. Едва тогава забеляза непохватната превръзка на рамото му. Посегна да я отстрани, като си помисли, че бе останала от

разкъсаната му риза по време на произшествието, вследствие на което непознатият се беше озовал в океана. Но тя напипа влажен джинсов плат, прекалено тежък за риза по това време, а освен това беше завързан на възел. Отново се опита да го дръпне и част от тъканта поддаде. Беше сгъната като подплънка и мушната под възела, а високо на рамото му имаше рана, кръгла, противна дупка, която не би трябвало да е там, и която на безцветната светлина изглеждаше черна.

Рейчъл се вгледа в раната и напрегна мозъка си да разбере причината. Простреляли са го! Беше виждала толкова много огнестрелни рани, че можеше да я разпознае дори и на бледата звездна светлина, която придаваше на всичко сребърен отблясък и черни отсенки. Тя извърна глава и се взря упорито в морето, за да съзре издайническа светлинка, която би я предупредила за кораб, ала нищо не видя. Сетивата ѝ бяха изострени, нервите ѝ изтънели и Рейчъл тутакси стана бдителна. Хората не получаваха изстрели без причина и логично беше да предположи, че онзи, който го беше прострелял един път, щеше да пожелае да го простреля отново.

Трябваше да му помогне, но не можеше да го метне на гръб и да го носи до къщата. Тя стоеше и оглеждаше тъмното море, за да се увери, че не бе пропуснала нещо, ала водната шир беше празна. Налагаше се да го остави тук, докато изтича до къщата и се върне.

След като взе решение, Рейчъл не се поколеба. Наведе се, хвана мъжа под мишници и заби пети в пясъка, докато се опитваше да го премести на достатъчно разстояние от водата, за да не го достигне приливът, преди тя да се бе върнала. Дори подсъзнателно той усещаше болката, която Рейчъл му причиняваше, като го дърпаше за раненото рамо, и тихо и дрезгаво простена. Тя потрепери и тутакси погледът ѝ пламна, но трябваше да го направи. Когато прецени, че мъжът бе достатъчно далеч от брега, го остави на пясъка възможно най-внимателно, като измърмори някакво извинение, макар и да знаеше, че той не можеше да я чуе:

— Веднага се връщам — увери го Рейчъл и леко докосна влажното му лице. После се затича.

Пътеката към плажа, която прекосяваше боровата горичка, беше доста къса, ала тази нощ ѝ се стори безкрайно дълга. Тя тичаше, без да обръща внимание на стърчащите корени, които дращеха босите ѝ стъпала, нито на клончетата, които закачаха ризата ѝ. Един по-голям

клон се закачи за ризата ѝ и я спря в устрема ѝ. С всички сили Рейчъл опъна тъканта, твърде обезумяла, за да си прави труда да се откачи. Ризата се съдра и тя отново се впусна в див бяг нагоре по склона.

Уютните светлини на малката ѝ къщичка бяха като фар в нощта, а къщата като оазис на сигурността и близостта, но нещо много лошо се беше случило и Рейчъл не можеше да се заключи в своето убежище. Животът на мъжа на плажа зависеше от нея.

Джо я чу да идва и застана най-отпред на верандата. Козината му беше настръхнала, а той глухо ръмжеше. Тя виждаше силуета му на площадката, докато тичаше през двора, ала нямаше време да го успокоява. Можеше и да я ухапе. Но за това щеше да се тревожи покъсно. Обаче Джо дори не я погледна, докато Рейчъл прехвърча през стъпалата и тресна мрежестата врата зад гърба си. Той остана нащрек с лице към гората и плажа. Мускулите му потрепваха, докато стоеше между нея и онова, което я беше накарало да препуска в нощта.

Тя сграбчи телефона, като се опитваше да нормализира дишането си, за да може да говори разбираемо. С треперещи пръсти разлисти телефонния указател, за да потърси линейка или спасителен отряд, а може би шерифството. Просто някой! Пусна указателя и силно изруга, после се наведе да го вдигне. В спасителния отряд имат помощен медицински персонал, а мъжът имаше нужда от лекари, не толкова да го включат в полицейската сводка. Рейчъл намери номера, който търсеше, и тъкмо го преписваше, когато ръката ѝ замръзна на място и тя впери поглед в телефона. Полицейска сводка. Не знаеше защо и не можеше да си го обясни логично в този миг, ала тутакси разбра, че трябва да запази тайна, поне засега. През годините, докато работеше като разследващ репортер, беше развила инстинкт, който сега я предупреждаваше, и Рейчъл му се подчини, както беше правила в миналото. Тресна слушалката върху телефона. Цялата трепереше от усилие да събере мислите си.

Не полиция, не сега. Мъжът на плажа беше безпомощен. Не беше заплаха нито за нея, нито за някой друг. Той нямаше никакъв шанс, ако ставаше въпрос за нещо повече от обикновена стрелба или спор, излезли извън контрол. Може да беше наркопласьор. Терорист. Всичко можеше да е. Но, за бога, може изобщо да не бе такъв и Рейчъл да беше единствения му шанс.

Тя измъкна един юрган от рафта на гардероба в спалнята си и излезе от къщата. Джо я следваше по петите. През цялото време в съзнанието ѝ като на филмова лента преминаваха сцени от миналото ѝ. Сцени от случки, в които нещо не беше наред, в които се приемаше лъскавата повърхност и те чинно бяха подредени в архива, докато действителността беше скрита от поглед. Отвъд нормалния живот на хората всеки ден имаше други светове и пластове, изпълнени с опасности, измами и предателства, за които дори не подозираха. Рейчъл познаваше тези пластове. Те отнеха живота на Би Би. Мъжът на плажа можеше да бъде както жертва, така и злодей. Ако беше злодей, тя щеше да има време да го предаде на властите много преди той да се възстанови от раните си. От друга страна, ако беше жертва, разполагаше единствено с времето, което Рейчъл можеше да му даде.

Той лежеше точно както го беше оставила. Приливът се плискаше на сантиметри от нозете му. Задъхана, тя падна на колене върху пясъка и сложи ръка върху гърдите му. Потрепери облекчено, когато усети ритмични движения — знак, че все още беше жив. Джо стоеше до нея с приведена глава и присвити уши, а от гърлото му боботеше продължително ръмжене. Очите му следяха мъжа.

— Всичко е наред, Джо — рече Рейчъл и машинално потупа кучето. Този път то не се отдръпна от ласката ѝ. Тя разстели юргана върху пясъка, клекна отново и обхвана с ръце омаломощеното тяло на мъжа. Претърколи го върху юргана. Този път той не издаде звук. Рейчъл беше доволна, че мъжът не усещаше болката, която му причиняваше.

За няколко минути го нагласи, после се наложи да си откъдне. Неспokoйно се взря в морето отново, но то беше неподвижно и празно. Там нямаше никой, въпреки че не беше необичайно да се видят светлините на минаващи лодки. Джо се допря до крака ѝ, като не спираше да ръмжи глухо, и тя събра сили. Коленичи, стисна здраво двата края на юргана до главата на мъжа и заби пети в пясъка. Изстена от напрежение. С всичките си сили дръпна, ала успя да го премести само на няколко сантиметра. Господи, колко беше тежък!

Може би като го извлечеше от пясъка, щеше да е по-лесно по боровите иглички. Ако станеше по-трудно, изобщо нямаше да успее да го мръдне. Знаеше, че ще е трудно, но не допускаше, че може да е едва ли не пряко физическите ѝ възможности. Беше силна и здрава и

животът му зависеше от нея. Разбира се, че щеше да го довлече до къщата си, дори ако се налагаше да напредва сантиметър по сантиметър!

Рейчъл беше на ръба на силите си. Успя да го измъкне от плажа и въпреки че боровите иглички бяха хлъзгави и юрганът се плъзгаше полесно по тях, пътеката вървеше нагоре по склона. Наклонът ѝ не беше стръмен и тя обикновено я преодоляваше лесно, ала сега ѝ се струваше, че е вертикална заради усилието, което полагаше, за да тегли този стокилограмов мъж. Струваше ѝ се, че никога няма да успее да го домъкне. Напрягаше се до краен предел напред, залиташе, падна на колене няколко пъти. Дробовете ѝ свистяха и цялото ѝ тяло я болеше неистово, когато успя да го завлече до половината на склона. Спря за миг да се облегне на един бор и се опита да овладее гаденето от пресилването. Ако не беше се облегла на дървото, нямаше да може да стои изправена, тъй като ръцете и нозете ѝ се тресяха неудържимо.

Наблизо се обади бухал, а едно щурче безгрижно си свирукаше. Това, което се случваше в нощта, не означаваше нищо за тях. Джо беше до нея и всеки път, когато Рейчъл спираше да почине, той се сгушваше до краката ѝ, което за него беше съвсем несвойствено. Но Джо не търсеше от нея покровителство, по-скоро се опитваше да я защити, като заставаше между нея и мъжа. Тя си пое дълбоко въздух и се стегна за следващото усилие. Потупа кучето и рече:

— Доброто ми момче, добро момче.

Наведе се да хване юргана и тогава Джо направи нещо необичайно. Захапа със зъби края на юргана и изръмжа. Рейчъл го погледна с широко отворени очи, недоумявайки дали не го направи, за да ѝ попречи да го влачи нагоре. Тя предпазливо се изправи на треперещите си нозе, дръпна се назад и опъна с всички сили. Без да спира да ръмжи, Джо също дръпна юргана и с общи усилия го преместиха на няколко сантиметра.

Рейчъл спря учудена, вперила поглед в кучето.

— Добро момче — отново го похвали тя. — Добро момче!

Случайност ли беше, или Джо щеше да го направи отново? Той беше голямо и силно куче. Според Хъни Мейфийлд тежеше почти четиридесет килограма. Ако можеше да го накара да дърпа с нея, щяха да пренесат мъжа по склона за нула време.

— Добре — прошепна тя и хвана по-здраво юргана. — Да видим дали отново ще го направиш. — Рейчъл дръпна и Джо дръпна, а от гърлото му се изтръгна глухо ръмжене, сякаш не одобряваше постъпката ѝ, ала щеше да ѝ помогне, щом тя си го беше наумила.

С помощта на кучето беше доста по-лесно и скоро излязоха от боровата горичка. Остана им да преминат по прашния път и да прекосят малкото дворче пред къщата. Рейчъл се изправи и се загледа в къщата, като се чудеше как изобщо ще го качи по двете стъпала на входната площадка. Е, беше го довякла дотук, така че щеше да го внесе в къщата някак си. Тя се наведе и се зае да дърпа.

Откакто изстена на плажа, мъжът не беше издал нито звук, нито дори когато го влачеха през оголените корени и острите камъни по прашната пътека. Рейчъл пусна юргана, наведе се над него и коленичи върху хладната и влажна трева. Той все още дишаше. Повече от това не можеше да иска. Тя отново се взря в двете стъпала и по челото ѝ се изписа бръчка. Имаше нужда от ремък, за да го издърпа по стъпалата. Обзе я нарастващо безпокойство. Колкото по-бързо го скриеше в къщата, толкова по-добре. Тук, в Диамантения залив, Рейчъл беше усамотена, така че нямаше опасност от случайни посетители, но всеки, който търсеше този мъж, не би бил случаен посетител. Тя трябваше да го скрие и да чака да дойде в съзнание, за да разбере, повече за случилото се.

Единственият начин да го качи по стъпалата беше да го хване под мишниците и да го издърпа, както го беше извадила от морето. Джо не можеше да ѝ помогне сега. Трябваше да повдигне главата му, раменете и гърдите, най-тежката част на тялото.

Обзе я паника, че като си седи така на тревата, няма да успее нищо да свърши, ала беше ужасно изморена. Усещаше нозете и ръцете си като направени от олово. Те бяха отпуснати. Рейчъл залитна, докато се изправяше. Внимателно загърна мъжа с юргана, застана зад него и промуши ръце под мишниците му. Като водеше битка за всеки сантиметър, тя го повдигна до полуседнало положение и бързо го подпря на краката си. Той започна да се свлича и Рейчъл с вик го хвана през гърдите. Стисна го здраво и склучи пръстите си едни в други. Главата му клюмна напред като на новородено. Джо подтичваше неспокоен край нея и ръмжеше, тъй като не можеше да намери къде да ухапе юргана.

— Всичко е наред — задъха се тя. — Така ще се справя. — Зачуди се дали говори на кучето или на мъжа. Беше абсурдно, но и двамата бяха важни за нея. Стъпалата бяха зад гърба ѝ. Хванала здраво мъжа през гърдите, Рейчъл стъпи назад и се свлече на първото стъпало. При сядането се чу глух звук, а от горното стъпало една треска одра гърба ѝ, ала тя беше успяла да повдигне мъжа мъничко. Остра болка проряза гърба ѝ и нозете ѝ, щом отново опъна мускули. — О, боже — прошепна. — Не бива да припадам сега. След малко ще си почина, но не сега.

Стиснала зъби, Рейчъл стъпи на краката си, като използваше по-силните мускули на бедрата си, а не толкова уязвимите мускули на гърба. Отново се изправи и дръпна мъжа нагоре. Сега седеше на най-горното стъпало, а от очите ѝ се стичаха сълзи на болка и напрежение. Тялото на мъжа беше върху стъпалата, ала краката му бяха извън тях. Ако можеше да издърпа горната част на тялото му върху верандата, останалото щеше да е по-лесно. Налагаше се да извърши агонизиращата процедура още веднъж.

Не знаеше как го направи и откъде намери сили. Мобилизира се, изправи се и дръпна. Изведнъж стъпалата ѝ се подхлъзнаха и тя падна тежко върху дървената веранда, а мъжът лежеше върху нозете ѝ. Стъписана, постоя така за миг, вперила поглед в жълтата светлина на верандата, в която се рояха мънички мушици. Сърцето ѝ щеше да изскочи от гърдите. Тя чуваше сподавените звуци, когато жадно вдишаше кислорода в белите си дробове, за да задоволи потребността на пренатоварените си мускули. Тежестта му натискаше нозете ѝ. Но Рейчъл лежеше на верандата в целия си ръст и ако той лежеше върху нозете ѝ, то значи тя се беше справила. Беше го издърпала по стъпалата!

Като стенеше и плачеше, Рейчъл се изправи до седнало положение, въпреки че гредите под нея ѝ се сториха като удобно легло. След малко се освободи от оковите на тялото му, ала ѝ беше пряко сили да се изправи на крака. Допълзя до мрежестата врата и я отвори, после се върна до мъжа. Още няколко сантиметра. През входната врата, после надясно, и в спалнята ѝ. Около метър — метър и половина. Само това трябваше да направи.

Първоначалният метод на хващане на юргана за двата края и после дърпане беше добра идея, и Джо охотно се приготви да го

направи пак, но на Рейчъл ѝ бяха останали съвсем малко безценни силици и кучето трябваше да свърши по-голямата част от работата. Бавно и мъчително те домъкнаха мъжа през площадката. Двамата с Джо не можеха да влязат през вратата едновременно, затова тя влезе първа и коленичи да хване юргана. С ръмжене кучето напрегна цялото си тяло и дръпна. Мъжът и юрганът минаха през вратата.

Изглеждаше разумно да продължат така да го движат. Рейчъл го насочи към спалнята и след секунда той лежеше на пода до леглото ѝ. Джо пусна юргана, след като тя го направи, и се отдръпна от нея. Козината му настръхна като ответна реакция срещу непознатия домашен интериор.

Рейчъл не се опита да го приласкае. Тя вече беше поискала достатъчно от него, беше прекрачила определени граници и всяка друга прекалена претенция би била в повече.

— Оттук — посочи Рейчъл, като се опита да стане на крака и да го изведе до входната врата. Той се стрелна покрай нея, устремен към свободата си отново, и изчезна в тъмнината отвъд верандата. Тя бавно затвори мрежестата врата и замахна към някакво комарче, което беше влязло в къщата.

Бавно заключи входната и задната врата, и дръпна завесите на прозорците. В спалнята ѝ имаше старомодни щори, които също спусна. След като обезопаси къщата си, доколкото можеше, Рейчъл се взря в голия мъж, прострян на пода. Той имаше нужда от специализирана медицинска помощ, ала тя не смееше да повика лекар. Те бяха длъжни да докладват на полицията за всички пострадали от огнестрелни рани.

Имаше само един човек, който можеше да ѝ помогне и на когото разчиташе, че може да пази тайна. Отиде в кухнята и се обади на Хъни Мейфийлд, като стискаше палци Хъни да си е у дома. На третото позвъняване телефонната слушалка отсреща бе вдигната и един определено сънлив глас измърмори:

— Мейфийлд.

— Хъни, Рейчъл съм. Можеш ли да дойдеш?

— Сега ли? — прозя се Хъни. — Да не се е случило нещо с кучето?

— Не, животното си е добре. Но... Ще донесеш ли чантата си? И да я сложиш в пазарска чанта или нещо друго, за да не я види никой.

Всякаква сънливост изчезна от гласа на Хъни.

— Шегуваш ли се?

— Не. Побързай.

— Идвам възможно най-бързо.

И двата телефона затвориха едновременно. Рейчъл се върна в спалнята и клекна до мъжа, който беше все още в безсъзнание. Влаченето по пътеката можеше да събуди и мъртвите, освен ако той не беше изгубил толкова много кръв, че се намираше в силен шок и беше на ръба между живота и смъртта. Внезапно я обзе силно безпокойство. Тя докосна с треперещи ръце лицето му, сякаш така щеше да му вдъхне живот. Сега мъжът беше по-топъл, отколкото преди, и гърдите му се надигаха бавно и тежко. От раната на рамото му се стичаше кръв, имаше и пясък дори и по косата му, от която капеше солена вода. Рейчъл се опита да избърше пясъка от косата му и усети нещо лепкаво по пръстите си. Намръщи се и погледна към воднистото червено петно на ръката си. Тогава разбра. Той имаше рана и на главата. А тя го беше влачила по склона и после го дърпа по стъпалата към верандата. Чудно как не го беше убила.

Сърцето ѝ лудо биеше. Рейчъл изтича до кухнята и напълни най-голямата пластмасова купа с топла вода, после се върна в спалнята и седна на пода до него. Внимателно отми кръвта, доколкото можеше. Отдясно на главата му напипа цицина, точно до слепоочието. Отметна косата и откри разкъсване по кожата. Не беше огнестрелна рана. Навярно беше ударил главата си или беше ударен с нещо. Но защо беше в безсъзнание сега? Когато го видя за пръв път, мъжът плуваше, като ту се показваше на повърхността, ту изчезваше. Не беше изгубил съзнание до момента, когато попадна в пастта на Диамантения залив.

Тя допря кърпата до раната и се опита да изчисти пясъка. Дали не беше ударил главата си в някоя от огромните скали в залива? При отлив те бяха току под повърхността на водата и човек трудно можеше да ги избегне, освен ако не знаеше точното им местоположение. Рейчъл реши, че точно това се беше случило и прехапа устни, като се сети как го беше влачила по целия път, докато той е имал сътресение на мозъка. Ами ако си въобразяваше прекалено много и от страх и колебание бе причинила смъртта на този мъж? Сътресението на мозъка бе сериозно нещо, както и огнестрелната рана. О, боже, дали постъпваше правилно? Случайно ли беше прострелян и случайно ли

беше паднал зад борда през нощта, а после загубил съзнание от болка и объркване? Дали някой не беше по петите му сега?

Тя го гледаше неவிждащо, а ръката ѝ докосваше рамото му сякаш в знак на извинение. Леко прокара пръсти по топлата потъмняла от слънцето кожа. Каква глупачка беше! Трябваше да извика спасителния отряд веднага и се надяваше, че не му бе причинила допълнителни рани. Понечи да се изправи на крака, да овладее развигтеното си въображение и да постъпи разумно, когато осъзна, че се бе вторачила в нозете му и че левият му крак беше увит в парцал от джинсов плат. Джинсов плат. Около рамото му също имаше джинсов плат. Снагата ѝ потрепери и Рейчъл допълзя до крака му, обзета от страх от това, което щеше да открие. Не можеше да развърже превръзката, беше много стегната, а водата беше спомогнала за това.

Извади от шивашката си кутия ножици и преряза тъканта. Ножиците се изплъзнаха от внезапно изтръпналите ѝ пръсти, когато втренчи поглед в бедрото му, в грозната рана на външния мускул. Беше ранен също и в крака. Тя прегледа крака му като лекар. Куршумът беше влязъл и излязъл от плътта. Е, поне не беше все още вътре. Ала нямаше този късмет с рамото си.

Никого не прострелваха два пъти случайно. Някой умишлено се беше опитал да го убие.

— Няма да позволя да се случи! — яростно каза Рейчъл и сама се сепна от гласа си. Не познаваше лежащия на пода мъж, който не мърдаше и не реагираше, но се надвесил над него като орлица, която закриля орлетата си. Докато не разбере каква става, нямаше да позволи на никого да го нарани.

С нежни движения се зае да го мие, доколкото можеше. Голотата му не я смущаваше. При създадите се обстоятелства чувстваше, че би било глупаво да се стеснява от голото му тяло. Той беше ранен и безпомощен. Ако го беше срещнала на плажа да се препича гол, щеше да е съвсем различно, ала сега мъжът имаше нужда от нея и тя нямаше да допусне свенливостта да ѝ попречи да му помогне.

Рейчъл дочу звука от приближаваща кола и бързо стана на крака. Това трябваше да е Хъни и въпреки че обичайно Джо не беше толкова враждебен към жените, както към мъжете, след необикновените събития тази нощ, възможно беше да е наострен и да си го изкара на ветеринарката. Рейчъл отключи входната врата, отвори я и излезе на

верандата. Не виждаше Джо, но изпод олеандровия храст прозвуча нисък лай. Тя тихичко му заговори, когато колата на Хъни зави по автомобилната алея.

Хъни излезе и извади от задната седалка две пазарски чанти, които хвана през гърдите си и закрачи през двора.

— Благодаря, че ме изчака — ясно рече тя. — Леля Одри иска да погледнеш този десен за магазина си.

— Влизай — покани я Рейчъл и отвори мрежестата врата. Джо отново изръмжа, докато Хъни изкачваше стъпалата, ала остана под олеандъра.

Хъни остави двете пазарски чанти на пода и се загледа в Рейчъл, която заключи входната врата отново.

— Какво става? — попита тя и поглади с луничавите си ръце бедрата си. — Защо трябваше да маскирам чантата си като десени за юрган?

— Влизай — каза Рейчъл и я поведе към спалнята. Непознатият все още не мърдаше, с изключение на равномерно движение на гърдите му, докато дишаше. — Прострелян е — обясни тя и коленичи до него.

Кръвта се дръпна от лицето на Хъни и луничките ѝ се откроиха по носа и бузите ѝ.

— Господи, какво става тук? Кой е той? Обади ли се на шерифа? Кой го простреля?

— Не знам, е отговорът ми на три от въпросите ти — напрегнато отвърна Рейчъл, без да поглежда Хъни. Тя бе вперила поглед в лицето на мъжа с надеждата той да отвори очи и да отговори на въпросите на Хъни. — И нямам намерение да се обаждам на шерифа.

— Какво искаш да кажеш с това: „Нямам намерение да се обаждам“? — Хъни едва ли не извика, внезапно изгубила обичайното си спокойствие поради гледката на гол мъж на пода в спалнята на Рейчъл. — Ти ли го простреля?

— Разбира се, че не съм аз. Водата го изхвърли на брега.

— Още една причина да се обадиш на шерифа.

— Не мога! — Рейчъл вдигна глава с яростен, но някак странно спокоен поглед. — Не мога да рискувам живота му по този начин.

— Да не си изгубила здравия си разум? Той има нужда от лекар, а шерифът трябва да разследва защо е бил прострелян. Може да е

избягал престъпник или наркопласъор. Всичко може да е!

— Знам. — Рейчъл си пое дълбоко въздух. — Ала в състоянието, в което се намира, едва ли поемам толкова голям риск. Мъжът е напълно безпомощен. И ако нещата са на живот и смърт... Той няма никакъв шанс в болницата, където могат да се доберат до него.

Хъни сложи ръка на главата ѝ.

— Не разбирам за какво говориш — уморено рече тя. — Какво искаш да кажеш с това „на живот и смърт“? И защо мислиш, че някой ще се опита да се добере до него? За да довърши започнатото ли?

— Да.

— Тогава това е работа на шерифа.

— Чуй ме — каза настоятелно Рейчъл. — Когато бях репортер, видях някои... Някои странни неща. Една нощ присъствах, когато намериха някакво тяло. Мъжът беше прострелян в тила. Шерифът направи доклада си, отнесоха тялото за идентифициране, но когато докладът, състоящ се от един параграф, се появи във вестника два дни по-късно, в него пишеше, че човекът бил умрял от естествена смърт. В известен смисъл, предполагам, че е естествено да умреш от куршум в мозъка, ала това ме заинтригува и се поразрових малко повече и потърсих архива. Но той беше изчезнал. В следствената служба нямаше досие на прострелян в главата мъж. Най-после прозрях, че трябва да спра да ровя и че някои хора в правителството се бяха погрижили за случая и искаха да го заличат.

— В това няма никакъв смисъл — измърмори Хъни.

— Мъжът беше агент!

— Какъв агент? От Агенцията за борба с наркотиците ли? От ФБР? Какъв?

— На прав път си, ама помисли още.

— Шпионин? Да не искаш да кажеш, че е бил шпионин?

— Той беше агент. Не знам на чия страна, ала цялата работа беше потулена и заличена. След това започвах да забелязвам други неща, които не бяха точно това, което изглеждаха. Видяла съм достатъчно много, за да приема, че този мъж ще е в безопасност, ако го предам на властите!

— Да не мислиш, че е агент? — Хъни впери поглед в него и ококори кафявите си очи.

Рейчъл направи усилие, за да отговори спокойно:

— Мисля, че има вероятност и освен това мисля, че ще рискуваме живота му, ако го предадем на шерифа. Тогава случаят ще получи гласност и онзи, който го търси, ще може да го намери.

— Може да е наркопласьор. Може би рискуваш живота си, като го защитаваш.

— Възможно е — призна Рейчъл. — Но той е ранен, а аз не съм. Мъжът няма никакъв шанс, освен това, с което аз мога да му помогна. Ако Агенцията за борба с наркотиците е разбила наркоканал, ще се появи нещо във вестниците. Ако е избягал криминален престъпник, ще го съобщят по новините. Той не е в състояние да нарани никого, така че аз съм безопасност.

— Ами ако някоя наркосделка се е провалила и разни лоши хора са по петите му? Тогава не си в безопасност — нито от него, нито от останалите.

— Трябва да поема този риск — тихо промълви Рейчъл и сведе поглед, когато срещна загрижените сиви очи на Хъни. — Известни са ми всички възможности и всички рискове. Може би виждам фантоми, които не съществуват, ала помисли само колко ужасно ще е за него, ако изляза права.

Хъни си пое дълбоко въздух и заговори отново:

— Не е нормално водата да изхвърли ранен шпионин на брега. Такива неща не се случват на обикновените хора, а ти водиш нормален живот, дори да си малко ексцентрична.

Рейчъл не можеше да повярва, че чува тези думи точно от Хъни, която имаше най-здравата логика в щата. Среднощните събития объркваха всички.

— Не е нормално водата да изхвърли на брега ранен човек, независимо от професията му! Но това се случи! Той е тук и има нужда от помощ. Направих, каквото можах, ала мъжът има нужда от медицинска помощ. В рамото му все още има куршум. Хъни, моля те!

Хъни пребледня още повече.

— И ти искаш аз да се погрижа за него? Та той има нужда от лекар. Аз съм ветеринар!

— Не мога да извикам лекар! Лекарите са длъжни да докладват на полицията за всички пациенти с огнестрелни рани. И ти можеш да се справиш. Не са засегнати жизненоважни органи. Става въпрос за

рамото и крака му. Мисля, че има също и сътресение на мозъка. Моля те.

Хъни погледна голия мъж и прехапа устни.

— Как го качи дотук?

— С Джо го довякохме върху юргана.

— Ако има сериозно сътресение, може да се наложи операция.

— Знам. Ще се справя и с това, ако е необходимо. Ще измисля нещо.

В продължение на няколко минути те замълчаха и впериха погледи в мъжа, който лежеше неподвижен и безпомощен в нозете им.

— Добре — най-последно рече Хъни с тих глас. — Ще направя, каквото мога. Да го качим на леглото.

Това беше толкова трудно, колкото и качването му от плажа до къщата. Хъни беше по-едра и по-силна. Хвана го под мишници, а Рейчъл го хвана за бедрата. Рейчъл беше забелязала, че той беше доста едър мъж, изтъкан от мускули, което означаваше, че тежи повече за ръста си, отколкото всеки друг не толкова мускулест мъж. Освен това беше отпуснат и се налагаше да внимават за нараняванията му.

— Господи — задъха се Хъни. — Как си успяла да го измъкнеш по склона и да го внесеш в къщата, дори и с помощта на Джо?

— Трябваше да го направя — отвърна Рейчъл, тъй като това беше единственото ѝ обяснение.

Най-последно го качиха на леглото и Рейчъл се свлече на пода, напълно изтощена от усилията тази нощ. Хъни се надвеси над мъжа. Докато го преглеждаше, луничавото ѝ лице беше напрегнато.

ТРЕТА ГЛАВА

Беше три часът сутринта. Хъни си беше тръгнала половин час по-рано. Рейчъл едва дочака да си вземе така желаниа душ и да измие солта от косите си. Горещината на деня се беше уталожила и въздухът беше свеж, но скоро слънцето щеше да изгрее, за да стане отново горещо. Сега трябваше да поспи, докато можеше, ала косите ѝ бяха влажни. Тя въздъхна, подчини се на суетата и включи сешоара.

Мъжът все още спеше или беше в безсъзнание. Определено имаше сътресение, но Хъни мислеше, че не е сериозно и той не е в кома. По-скоро, според нея, продължителното му безсъзнание се дължеше на изтощението, загубата на кръв, шока и удара в главата. Тя извади куршума от рамото му, заши шева, превърза раните, би му инжекция против тетанус и му даде антибиотик. После с Рейчъл го измиха, смениха спалното бельо и го нагласиха възможно най-удобно. След като взе решение да помогне, Хъни отново прие обичайния си облик на способен и уравновесен човек, за което Рейчъл щеше да ѝ бъде благодарна завинаги. Рейчъл усещаше, че беше на ръба на изтощението, ала въпреки това намери сили да помогне на Хъни по време на изнервящата операция за отстраняване на куршума от рамото на непознатия, за да поправят злото, сторено на тялото му.

Косата ѝ изсъхна и тя облече чистата риза, която беше взела със себе си в банята. Лицето в огледалото сякаш не беше нейното. Втренчи се в него с любопитство, забелязвайки бледата кожа и тъмните сенки под уморените си очи. Беше като пияна от изтощение и го знаеше. Време беше да си ляга. Единственият проблем обаче беше къде?

Мъжът лежеше в леглото ѝ, единственото легло в къщата. Рейчъл нямаше диван, а само две еднакви кресла. Разбира се, имаше възможност да си постели на пода, но беше толкова изморена, че дори мисълта за усилието беше едва ли не болезнена. На излизане от банята впери поглед в чистото си легло със снежнобели чаршафи и в мъжа, който спокойно лежеше там.

Трябваше да поспи, ала трябваше да е близо до него, за да го чуе, ако се събуди. Беше тридесетгодишна вдовица, а не трепереща наивница. Най-разумното нещо беше да се шмугне в леглото до него, за да може да почине. Тя го загледа само за миг, взе решение и изключи осветлението, после мина от другата страна на леглото и внимателно се мушна под завивката, като се стараеше да не го бутне. Когато уморените ѝ мускули се отпуснаха, Рейчъл простена. Обърна се на една страна и сложи ръка върху неговата, за да се събуди, ако той се размърда. После заспа.

Когато се събуди, беше горещо и цялата беше в пот. За миг я обзе тревога, щом отвори очи и видя тъмното скулесто лице на възглавницата до нея. Тогава си спомни и се изправи на лакът, за да го разгледа. Въпреки горещината, мъжът не се потеше, а дишането му сякаш беше малко по-бързо. Тревогата отново се надигна у нея. Тя седна и сложи ръка върху челото му, усещайки топлината. Той неспокойно размърда глава. Имаше треска, което не беше неочаквано.

Рейчъл бързо стана от леглото и забеляза, че преваляше пладне. Нищо чудно, че в къщата беше горещо. Отвори прозорците и включи вентилатора на тавана, за да изтласка горещия въздух навън, преди да включи климатика, който щеше да охлади помещението. Не го използваше много, но пациентът ѝ имаше нужда от охлаждане.

Тя трябваше да се погрижи за него, преди да направи каквото и да било друго нещо. Разтвори два аспирина в чаена лъжица вода, нежно повдигна главата му, като се опитваше да не го размества.

— Отвори уста — тихичко рече Рейчъл, сякаш непознатият беше бебе. — Изпий това заради мен. После ще те оставя да си почиваш. — Главата му тежеше на рамото ѝ, а черните му мигли все така опираха страните му. Косата му беше гъста и копринена под пръстите ѝ, също и топла, което ѝ напомни за треската. Тя сложи лъжичката до устата му, забелязвайки ясно очертания контур на устните му, и леко я отвори. — Хайде — прошепна Рейчъл, — отвори уста.

Колко ли нива на съзнание съществуваха? Дали той чуваше гласа ѝ? Дали проумяваше думите ѝ? Или само чуваше ниския и нежен тон на гласа ѝ? Усещаше ли докосването ѝ? Или топлия и сънен аромат на тялото ѝ? Мъжът усети нещо и се опита да се обърне към нея. Главата му се сгуши в рамото ѝ и устните му леко се разтвориха. Сърцето ѝ лудо биеше, докато го придумваше да изпие течността, и се надяваше

той да не се задави. Тя успя да го накара да изпие три лъжички, преди да изпадне отново в дълбоко безсъзнание.

Рейчъл напои една кърпа в студена вода и я сложи върху челото му. После отметна чаршафа до бедрата му и започна да го разтрива лекичко със студената кърпа. Бавно, едва ли не механично, прокара влажната кърпа по гърдите и раменете му, по силните му ръце, после по плоския и твърд корем, където космите по гърдите му изтъняваха в копринена нишка. Пое си дълбоко въздух и усети леко потреперване в тялото си. Непознатият беше красив. Не беше виждала по-красив мъж.

Предишната вечер не си позволи тези мисли, защото тогава беше важно да му помогне и да се погрижи за раните му, ала дори и тогава беше осъзнала колко привлекателен бе той. Имаше правилни, добре оформени черти, с тънък и правилен нос над устните, които току-що беше докоснала. Устата му беше силна, горната устна беше като изваяна, знак за решителност и може би безразсъдство, а долната устна излъчваше чувственост. Имаше правоъгълна брадичка, силни челюсти и набола тъмна брада. Косата му беше гъста, черна и копринена, с цвета на нощта, но без ни най-малък синкав оттенък. Кожата му имаше равен, наситен, маслиново бронзов тен.

Беше изтъкан от мускули, ала не такива, които се правят в залата за бодибилдинг. Те бяха резултат от упорит труд и физически упражнения, мускулите на мъж, трениран да бъде силен и бърз. Тя вдигна едната му ръка и я обгърна в своите длани. Имаше дълги и стройни пръсти, от които струеше сила, въпреки че тялото му беше безжизнено. Ноктите му бяха къси и добре поддържани. Рейчъл усети мазолите по дланта и върховете на пръстите му, но имаше и нещо друго: обратната страна на дланта му беше твърда. Тя затаи дъх и отново по гърба ѝ се прокраднаха тръпки. Сложи ръката му до бузата си, посегна и докосна белега върху плоския му корем, една крива сребриста линия, която едва ли не тлееше на фона на тена му. Прорязваше стомаха му и се извиваше надясно, където се губеше от поглед. Не беше белег от операция. Рейчъл се вледени, като си представи ужасяващата жестокост на схватка с нож. Сигурно се бе изплъзнал от острието, което го бе прорязало отстрани и по гърба.

Мъж с подобен белег и издайнически мазоли по ръцете не беше обикновен човек с обикновена професия. Никой нормален човек не би могъл да доплува до брега, ранен като него — това изискваше

невероятна сила и решителност. Какво ли разстояние беше преплувал? Тя си спомни, че не беше видяла никакви светлини в морето. Погледна суровото му лице и потрепери от мисълта за душевната сила, скрита под затворените му клепачи. Въпреки цялата си сила, сега той бе безпомощен. Оцеляването му зависеше от нея. Рейчъл беше взела решение да го скрие, така че от нея зависеше да се погрижи за него и да го защити, доколкото можеше. Инстинктът ѝ подсказваше, че бе постъпила правилно, но неспокойствието ѝ нямаше да я остави, докато не получи ясни доказателства в подкрепа на интуицията си.

Аспиринът и влажната кърпа успокоиха треската му и непознатият изглежда заспа дълбоко, въпреки че Рейчъл недоумяваше как да разпознае съня от безсъзнанието. Хъни беше обещала да намине същия ден и да го прегледа, за да се увери, че сътресението не бе толкова сериозно, колкото си помисли в началото. Рейчъл не можеше да направи нищо повече, освен да се заеме с нормалните си задължения.

Изми зъбите си и среса косите си. После се преоблече в шорти в цвят „каки“ и памучна бяла риза без ръкави. Започна да се преоблича в спалнята, както правеше обикновено, ала внезапно хвърли бърз поглед към спящия мъж в леглото си. Почувства се глупаво, отиде в банята и затвори вратата. Би Би беше мъртъв от пет години и тя не беше свикнала да има край себе си мъж, особено непознат.

Затвори прозорците и включи климатика, след което излезе навън. Гъсокът Ебънизър и крякащата му дружина се втурнаха към нея. Ебънизър изрази недоволството си, че се беше наложило да чака толкова дълго за просото, което Рейчъл им даваше рано сутрин. Явно той бе най-големият мърморко от всички гъски на земята, но в него имаше някаква мощ. Беше толкова голям и бял, а и тя харесваше ексцентричността му. Джо се появи иззад ъгъла на къщата, застана да я гледа как храни гъските и, както обикновено, остана на разстояние от тях. Рейчъл сложи храната му в неговата купа и му смени водата, след което се отдръпна. Той никога не се приближаваше, докато тя все още беше до храната.

Рейчъл набра узрелите домати от градинката си и провери бобените насаждения. След около ден-два зелените бобчета трябваше да се оберат. Стомахът ѝ вече къркореше от глад и тя осъзна, че бяха минали часове от нормалното време за закуска. Целият ѝ режим беше

объркан, ала и нямаше кой знае каква нужда да го възобнови. Как щеше да се съсредоточи и да пише, след като мислите ѝ бяха насочени към мъжа в спалнята?

Влезе в къщата да го провери, но той не беше мръднал. Рейчъл намокри кърпата и я сложи отново върху челото му. После се погрижи за протестиращия си стомах. Беше толкова горещо, че готвеното изглеждаше тежка храна, затова си направи сандвич от студено месо и резенчета домати, които малко преди това беше откъснала. С чаша чай с лед в едната ръка и сандвич в другата тя включи радиото и седна да чуе новините. Нямаше нищо необикновено — стандартните политически интриги от местен и национален характер, битов пожар, процес от местна значимост, прогнозата за времето, която обещаваеше задържане на температурите. Новините не съдържаха и най-малко обяснение за присъствието и състоянието на мъжа в спалнята ѝ.

Рейчъл включи телевизора и в продължение на час слуша, но отново нямаше нищо. Нищо за каквито и да било претърсвания или разбиване на наркоканалите. Щом чу, че пред къщата ѝ спря кола, тя изключи телевизора и стана, за да погледне през прозореца. Хъни тъкмо слизаше от колата и носеше още една пазарска чанта.

— Как се справя той? — попита тя, след като влязоха вътре.

— Не е помръднал. Когато се събудих, имаше треска, та успях да му дам два аспирина с малко вода. После го охладих с кърпата.

Хъни влезе в спалнята и внимателно прегледа рефлексите на зениците му, после превръзката на рамото и бедрото му и ги смени.

— Купих нов термометър — тихо каза тя, като го разтърси и го сложи в устата му. — Нямах термометър за хора.

Рейчъл обикаляше наоколо разтревожена.

— Как е?

— Рефлексът на зениците му е нормализиран, а раните изглеждат чисти, обаче няма скоро да излезе от мъглата. Ще е така в продължение на няколко дни. Всъщност, колкото по-дълго остане в покой, толкова по-добре за него. Главата му почива по този начин, а и рамото и кракът му не са под напрежение.

— Ами треската?

Хъни измери пулса му, извади термометъра от устата му и го погледна.

— Тридесет и осем градуса. Не е критична, но както казах, той ще е доста зле за известно време. Давай му аспириин на всеки четири часа и колкото се може повече вода. Охлаждай го с кърпата със студена вода. Ще дойда утре, ала не мога да идвам много често, за да не изглежда подозрително.

Рейчъл се усмихна леко.

— Сигурна ли си, че въображението ти е нормално?

Хъни вдигна рамене.

— Слушах радио и четох вестника. Нямаше нищо за този мъж. Може би ме будалкаш, ала според мен са възможни само два сценария. Единият е, че той е агент, а другият — че е наркопласьор, който се крие от собствените си хора.

Рейчъл погледна към черната му коса и поклати глава.

— Мисля, че не е наркопласьор.

— Защо? Да не би те да имат специални татуировки или нещо подобно?

Тя не каза на Хъни за ръцете му.

— Може би просто се опитвам да си дам кураж, че съм постъпила правилно.

— Според мен, доколкото си струва, го правиш. Снощи не, но днес мислих за това, и сутринта имах кратък разговор със заместник-шерифа. Той не спомена нищо необичайно. Ако твоят човек се е забъркал с наркотици, ще имаш време да разбереш, преди още той да е в състояние да стане опасен. Така че, предполагам, имаш право.

Съществуваше още една възможност, която Рейчъл беше обмислила, ала нямаше намерение да споделя с Хъни. Ами ако той беше агент за някого... Наркопласьор или агент, и двете предположения изглеждаха неоснователни, като се имаше пред вид онова, което беше научила за тези две професии, докато беше репортер. Рейчъл беше много добър репортер, професионалист, който се рови във фактите дори в лицето на опасността. Знаеше много по-добре от Хъни колко бе опасно да крие този мъж, но нещо в нея не й позволяваше просто да си измие ръцете, като го предаде на шерифа, и остави нещата да се развият по свой начин. Тя почувства отговорност към него в момента, в който го видя да плува мъчително в залива, и ако се окажеше, че бе някой друг, това нямаше да промени ситуацията. Докато съществуваше и най-малка вероятност, че непознатият

заслужаваше грижата и покровителството ѝ, трябваше да му ги предложи. Риск, който се налагаше да поеме.

— Колко още време ще мине, докато се събуди? — измънка Рейчъл.

Хъни се поколеба.

— Не знам. Аз съм ветеринар, нали не си забравила? Треската, загубата на кръв, удара в главата... Просто не знам. Трябва да му се сложи система и да му се прелива разтвор. Пулсът му е слаб и учестен, сигурно има нужда от кръвопреливане. Той е в шок, ала започва да излиза от това състояние. Може да се събуди всеки момент, може утре. И когато това се случи, възможно е да е дезориентиран, което не трябва да те учудва. Не му позволявай да се вълнува и в никакъв случай да не става.

Рейчъл погледна мощното му мускулесто тяло и се зачуди дали изобщо има начин да го спре, ако мъжът си науми да го направи.

Хъни извади от чантата си марля и медицинска лепенка.

— Смени превръзките утре сутрин. Ще дойда едва утре вечер, освен ако не сметнеш, че състоянието му се влошава. Тогава е по-добре да извикаш лекар.

Рейчъл се усмихна едва-едва.

— Благодаря. Знам, че не ти е лесно да го правиш.

— Е, поне се случва нещо интересно това лято. Сега трябва да тръгвам, иначе Рафърти ще вдигне олелия, че го карам да ме чака.

— Поздрави Джон от мен — рече Рейчъл, когато излязоха на верандата.

— Зависи в какво настроение е — усмихна се Хъни.

Очите ѝ светнаха от приятната мисъл за предстоящата битка. Двамата с Джон Рафърти водеха война, откакто Хъни дойде да работи в околността. Рафърти ясно изрази мнението си, че жените не могат да се справят с тази професия, а Хъни се зае да му докаже, че греша. Отношенията им отдавна бяха еволюирали във взаимно уважение и постоянни свади, които доставяха удоволствие и на двамата. Тъй като Хъни имаше дълга връзка с един командирован в чужбина инженер и планове да се омъжи за него през зимата, когато той се върне в Щатите, тя беше защитена от прословутите задявки на Рафърти, тъй като той определено не си позволяваше да престъпва определени граници.

Джо стоеше до ъгъла на къщата. Беше нащрек и зорко следеше Хъни как се качва в колата и потегля. При други обстоятелства Рейчъл щеше да го успокои с думи, но днес беше прекалено напрегната и бдителна.

— Пази — рече тя тихо, без да е сигурна, че той разбира командата. — Добро момче. Пази къщата.

Рейчъл успя да поработи няколко часа, ала не можа да се съсредоточи, тъй като непрестанно се напругаше да долови шум от спалнята. През няколко минути отиваше да го провери и всеки път мъжът си лежеше все така. Няколко пъти се опита да го накара да пийне нещо, но главата му клюмваше върху рамото ѝ, щом го изправеше, и той изобщо не реагираше. Късно следобед температурата му отново започна да се покачва. Тя се отказа да пише. По някакъв начин трябваше да го вдигне и да му даде още аспирин.

Този път треската му изглеждаше по-сериозна. Кожата му изгаряше, а лицето му бе почервеняло. Когато му вдигаше главата, Рейчъл му говореше тихо като на бебе. Със свободната си ръка погали гърдите и ръцете му, за да го събуди, и усилията ѝ се увенчаха с успех, когато непознатият внезапно изстена и обърна лице към шията ѝ.

Звукът и движението на неподвижния и мълчалив досега мъж я стресна. Сърцето ѝ подскочи и за миг застина, докато просто го държеше и усещаше по шията си наболата му брада. Усещането беше странно еротично и тялото ѝ тутакси възвърна спомена. Горещина обagri страните ѝ. Какво правеше тя, реагираше по такъв начин на несъзнателното докосване на един болен човек? Отдавна не беше получавала такъв подарък, ала и не смяташе, че бе жадна за любов, толкова жадуваща за докосване от мъж, че и най-нехайното движение да я възбуди.

Рейчъл посегна към чаената лъжичка с разтворения аспирин и я доближи до устните му. Той неспокойно извърна глава и тя премести лъжичката след устните му.

— Недей — тихо го замоли Рейчъл. — Няма да се отървеш. Отвори уста и го изпий. Ще се почувстваш по-добре.

Черните му вежди се смръщиха, той се размърда и отблъсна лъжицата. Тя настоя и този път горчивият аспирин влезе в устата му. Мъжът преглътна и Рейчъл използва момента да му даде да пийне няколко лъжички чай с лед, преди отново да потъне в безсъзнание.

После пак се зае да го охлажда с кърпата, докато аспириинът започна да действа и температурата спадна, позволявайки му да поспи.

Реакцията му ѝ даде надежда, че той скоро ще се събуди, но надеждата умря през дългата нощ. Температурата ту се качваше, ту спадаше. Тя му даваше аспирин и овладяваше положението. Едва успя да поспи на пресекулки, тъй като през по-голямата част от времето беше надвесена над него и търпеливо изтриваше тялото му с влажната кърпа, наред с всички останали грижи, които се полагат за болен човек на легло.

На зазоряване той отново изстена и се опита да се обърне на една страна. Рейчъл се досети, че мускулите го болят, понеже от дълго време лежеше само в едно положение, и му помогна да се извърти на дясната си страна, след което се възползва и избърса гърба му със студена вода. Мъжът се успокои почти веднага и дишането му стана дълбоко и равномерно. Очите ѝ горяха, а мускулите ѝ я боляха, ала тя продължи да трие гърба му, докато не се убеди, че най-после му бе комфортно, и легна да спи. Беше толкова изморена... Взря се в мускулестия му гръб, колебаейки се дали да заспи и как би могла да остане будна и секунда повече. Клепачите ѝ натежаха и Рейчъл тутакси заспа, като инстинктивно се доближи до топлия му гръб.

Беше все още рано, когато се събуди. Според часовника беше спала малко повече от два часа. Той лежеше по гръб и беше изритал завивката на куп върху левия си крак. Разтревожена, че движенията му не я бяха събудили, тя стана и заобиколи, за да оправи чаршафа и да го завие, като се стараяше да не мести левия му крак. Погледът ѝ обходи голото му тяло, но Рейчъл бързо го отмести и отново се изчерви. Какво, по дяволите, ѝ ставаше? Знаеше как изглеждат мъжете голи, освен това го виждаше не за пръв път. Вече почти два дни се грижеше за него, беше го изкъпала, беше помогнала да защитят раните му. Въпреки това не можеше да се противопостави на топлото усещане, което се надигаше всеки път, щом го погледнеше. Просто похот, рече си тя твърдо. Обикновена, старомодна похот. Аз съм нормална жена, а той е красив мъж. Нормално е да ми харесва тялото му, така че трябва да престана да се държа като свенлива ученичка!

Рейчъл дръпна чаршафа до гърдите му и отново го накара да изпие още малко аспирин. Защо не се събуждаше все още? Дали сътресението не беше по-сериозно, отколкото си мислеше Хъни? Ала

състоянието му не се влошаваше и всъщност той реагираше малко по-адекватно, отколкото преди. По-лесно ѝ беше да го накара да изпие аспирин и течностите, но тя искаше той да отвори очи и да говори с нея. Дотогава не можеше да бъде сигурна, че не му бе навредила, като бе взела решение да го скрие.

Да го скрие от кого, подигравателно попита подсъзнанието ѝ. Никой не го издирваше. В тази ясна и безоблачна утрин безпокойството ѝ изглеждаше глупаво.

Докато мъжът си почиваше, Рейчъл нахрани животните и поработи в градината, набра зелен боб и домати, които бяха почервенели. Имаше няколко узрели жълти тикви и реши да сготви тиквена яхния в тенджерата под налягане за вечеря. Оплеви градината и около храстите и когато свърши, горещината вече беше непоносима. Днес го нямаше дори обичайният бриз от залива и въздухът беше горещ и тежък. Тя се замечта да поплува, ала не смееше да остави пациента си без надзор дълго време.

Когато отново го провери, пак беше изритал завивката, раздвижи се малко и неспокойно обърна глава. Не беше време да му дава аспирин, но той гореше. Рейчъл взе купа със студена вода и седна на леглото до него. Бавно започна да го трие, докато го охлади, и мъжът се успокои. Стана от леглото, погледна го и се замисли дали има смисъл да го завива. Просто му беше твърде горещо, та нали имаше висока температура, въпреки че тя беше оставила климатика да работи и според нея в къщата беше хладно. Внимателно и с леки движения разви чаршафа от крака му, после се спря и ръцете ѝ се върнаха до стъпалата му. Имаше красиви стъпала, стройни и с тен, мускулести и добре поддържани, също като ръцете му. По външната страна на стъпалата му откри същите мазоли, които имаше и по ръцете.

Той беше обучен воин.

Очите ѝ се напълниха със сълзи, докато го завиваше до кръста. Нямаше причина да плаче. Мъжът си беше избрал какъв живот да живее и не би одобрил съчувствието ѝ. Хората, които живееха на ръба на опасността, го правеха, защото го искаха. Тя самата беше живяла така и знаеше, че беше свободна да избере опасностите по своя път. Би Би беше приел опасностите на професията си. За него те бяха наградата, за която му плащаха, и която си струваше риска.

Ала онова, което и двамата не бяха преценили, беше, че именно нейната работа щеше да му струва живота.

Когато същата вечер пристигна Хъни, Рейчъл се беше съвзела и още с влизането през вратата Хъни я посрещна уханието на тиквена яхния.

— Ммм, мирише чудесно. — Тя помириса въздуха. — Как е пациентът ти?

Рейчъл поклати глава.

— Няма кой знае каква промяна. Малко се раздвижи, неспокоен е, когато температурата се повиши, но все още не се е събудил.

Тъкмо беше го завила, преди Хъни да влезе в спалнята да го прегледа.

— Добре се справя — тихо рече Хъни, след като видя раните и очите му. — Нека спи. Точно това му е необходимо.

— Толкова време мина — измърмори Рейчъл.

— Доста е преживял. Тялото има свои начини да се бори и да получи това, от което има нужда.

Не беше нужно много, за да накара Хъни да остане за вечеря. Тиквената яхния, пресният грах и салатата от домати сами я убедиха.

— Това бе доста по-добро от хамбургера, който бях планирала — рече Хъни и размаха вилицата си, за да подсили думите си. — Мисля, че нашето момче е извън опасност. Така че утре няма да идвам, обаче ако отново сготвиш нещо, винаги мога да променя решението си.

Приятно беше да се посмее след напрежението на изминалите два дни. Очите на Рейчъл блестяха.

— За първи път, откакто започнаха горещините, готвя. Храня се с плодове, корнфлейкс и салати, изобщо с неща, за които не трябва да включвам печката. Но след като пуснах климатика заради него, идеята да сготвя ми се стори добра.

След като изчистиха кухнята, Хъни погледна часовника си.

— Не е много късно. Мисля, че ще се отбия при Рафърти, за да прегледам една от кобилите му, която ще ражда. Може да си спестя едно идване. Благодаря, че ме нахрани.

— Винаги си добре дошла. Не знам какво бих правила без теб.

Хъни я погледна за миг. Луничавото ѝ лице беше сериозно.

— Би се справила, нали? Ти си от хората, които правят, каквото трябва, без да се суетят. Онзи мъж там ти е длъжник.

Рейчъл не беше сигурна дали той щеше да приеме нещата по същия начин. Излезе от банята, след като си взе душ, и спря поглед в него. Искаше ѝ се непознатият да отвори очи и да ѝ проговори, да ѝ подсказе кой бе човекът, скрит под затворените клепачи. С всеки изминал час тайнствеността около него нарастваше. Кой беше той? Кой го беше прострелял и защо? Защо в новините нищо не споменаваха за него? Изоставена лодка, намерена да се носи из залива или изхвърлена от морето на брега, си е новина. Тогава във вестниците щеше да има съобщение за изчезнал човек. За наркопласъор, избягал затворник или каквото и да било, ала нямаше нищо, което да подсказе защо го беше изхвърлил приливът.

Тя се мушна в леглото до него с надеждата да поспи поне няколко часа. Мъжът бе спокоен, температурата му не се качваше толкова високо като в началото. Рейчъл обви пръсти върху ръката му и заспа.

Клатенето на леглото я събуди и я стресна в дълбокия ѝ сън. Тя седна в леглото, а сърцето ѝ щеше да изскочи. Той неспокойно мърдаше и се опитваше да изрита завивката с десния си крак. Най-после успя. Кожата му беше гореща и дишаше тежко. Един поглед към часовника и Рейчъл разбра, че бе минало доста време от часа, в който трябваше да му дава аспирин. Включи лампата до леглото и отиде в банята да вземе аспирин и прясна вода. Този път мъжът го погълна, без да се противи, и Рейчъл му даде почти цяла чаша вода. Постави главата му на възглавницата, но не бързаше да отмести пръстите си от косата му.

Отново се замечта! Рязко се отдръпна от опасната посока, в която я водеха тези сънища наяве. Трябваше да го охлади, а вместо това стоеше и си фантазираше разни неща за него. Отвратена от себе си, навлажни кърпата и се надвеси над него, като бавно изтриваше тялото му с хладната кърпа.

Ръката му докосна гърдите ѝ. Тя замръзна и ококори очи. Нощницата ѝ беше широка и без ръкави, с дълбоко деколте, което се отвори, когато се надвеси над него. Дясната му ръка бавно се придвижи в пазвата ѝ и с опакото на силните си и стройни пръсти той разтърка зърната ѝ, докато те не се втвърдиха. Рейчъл притвори очи от внезапното и неочаквано удоволствие. Ръката му слезе бавно по-

надолу, толкова бавно, че дъхът ѝ спря, и се зае да гали кадифените ѝ гърди.

— Хубави — изрече мъжът тази единствена дума с дълбок глас.

Думата отекна като ехо в съзнанието ѝ и тя извърна глава с отворени очи. Той беше буден! За миг Рейчъл впери поглед в полуотворените му очи, които бяха толкова черни, че дори светлината потъваше в тях. После миглите му бавно се снижиха и мъжът отново заспа. Ръката му падна от гърдите ѝ.

Тя беше така шокирана, че не можеше да мръдне. Кожата ѝ все още гореше от допира му. Моментът, когато се взря в очите му, до такава степен се запечата във времето и в паметта ѝ, че усещаше как погледът му я изгаря. Черни очи, по-черни и от нощта, без ни най-малък кафяв оттенък. Бяха замъглени от треската и болката, ала той беше видял нещо, което хареса и към което посегна. Рейчъл погледна надолу и видя, че през отвореното деколте на широката ѝ и удобна памучна нощница гърдите ѝ бяха напълно изложени на погледа му и допира му. Без да иска, беше предизвикала и двете му сетива.

Ръцете ѝ машинално потрепериха, докато продължаваше да го трие с влажната кърпа. Сетивата ѝ се замаяха, умът ѝ се опитваше да свикне с факта, че мъжът се беше събудил и бе проговорил, дори и да беше произнесъл една-единствена дума. По някакъв начин през дългите два дни, докато лежеше неподвижен, въпреки че ѝ се искаше да се събуди, тя беше престанала да очаква това. Беше се погрижила за него като за дете и сега беше стъписана, така, както когато детето изведнъж проговори. Но непознатият не беше дете, а мъж. Истински мъж, ако се съдеше по откровението на единствената дума, която беше произнесъл. „Хубави“ беше казал той и страните ѝ пламнаха.

Тогава смисълът на тази единствена дума я осени и Рейчъл рязко се изправи. Той беше американец! Ако беше от друга националност, първата дума, която щеше да произнесе в изгарящата го треска, щеше да е на неговия роден език. Но тази единствена дума беше на английски, а неясният акцент беше определено американски. Заваленият говор можеше да се дължи и на естествения акцент, бил той южен или западен.

Американец. Тя се замисли за дедите му, на които дължеше мургавия си тен, италианци или араби, унгарци или индианци, може би тъмнокоси ирландци? Испанци? Татари? Високите, издялани скули

и тънкият нос можеха да се дължат на всяко едно от тези потекла, ала определено непознатият принадлежеше към огромната американска общност.

Сърцето ѝ все още беше неспокойно от вълнението. Дори след като изпразни купата с водата, изключи лампата и се мушна до него, Рейчъл все още трепереше и не можеше да заспи. Мъжът беше отворил очи и ѝ беше проговорил. Беше направил съзнателни движения. Възстановяваше се! При тази мисъл от плещите ѝ падна огромно бреме.

Тя се обърна на една страна и го погледна, макар че едва виждаше очертанието на профила му в тъмнината на стаята. Но всяка частица от тялото ѝ усещаше близостта му. Той беше топъл и жив, една странна смесица от болка и екстаз се надигаше в нея, защото по някакъв начин мъжът беше станал важен за нея, толкова важен, че смисълът на съществуването ѝ бе безвъзвратно променен. Дори и след като той си тръгнаше, както и подсказваше здравият разум, тя никога нямаше да бъде същата. Диамантения залив ѝ го беше подарил, един странен подарък от тюркоазните му води. Рейчъл се протегна и нежно погали мускулестата му ръка. После отдръпна пръсти, тъй като допирът до кожата му накара сърцето ѝ отново да подскочи. Непознатият беше дошъл от морето, ала именно тя имаше основната заслуга за това.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Той е мъртъв, казвам ви.

Строен мъж с кафява коса, която сивееше тук-там, и тясно, напрегнато лице, издаващо хладнокръвно спокойствие и самоконтрол, погледна говорещия с презрение и насмешка.

— Смяташ ли, че можем да си позволим да предположим такова нещо, Елис? Нищо не сме открили, повтарям, нищо, което да ни доказва смъртта му.

Тод Елис присви очи.

— Няма как да е оцелял. Лодката се взриви като бензинов резервоар.

Еlegantна червенокоса жена мълчаливо ги слушаше. Тя се наведе, за да изгаси цигарата си.

— Един от мъжете съобщи, че видял нещо или някого да пада зад борда.

Елис почервеня от яд. Тези двамата бяха отстъпили пред него, когато решиха да атакуват, а сега се отнасяха към него като към някакъв аматьор. Не му харесваше. Той беше много повече от аматьор и те имаха дяволски голяма нужда от него, докато преследваха Сейбин. Планът не се получи така, както го бяха замислили, ала Сейбин не беше избягал и това беше най-важното нещо. Ако си мислеха, че е лесна работа да го хване човек, жестоко се лъжеха.

— Дори и да е паднал във водата — търпеливо рече Елис. — Сейбин е ранен. Видяхме, че го улучихме. Бяхме на километри навътре в морето. Няма как да е стигнал до брега. Или се е удавил, или някоя акула го е разкъсала. Защо да рискуваме да привлечем внимание към себе си, като започнем да го издирваме?

Бледосините очи на другия мъж гледаха през Елис и се взираха в миналото.

— Да, но не говорим за някой обикновен човек, а за Сейбин. Колко пъти ни се е изплъзвал? Прекалено много, за да повярвам, че толкова лесно сме го убили. На лодката не открихме части от труп и

ако, както казвате, той или се е удавил, или акулите са го изяли, пак щеше да има някакво доказателство. Претърсихме водите в продължение на два дни и не открихме нищо. Най-логичното нещо, което трябва да направим, е да продължим търсенето на брега.

— Ако го направим, ще се изложим на показ.

Жената се усмихна.

— Не и ако го направим както трябва. Просто трябва да сме предпазливи. Най-голяма опасност за нас има, в случай че някоя лодка го е прибрала и го е закарала в болницата. Ако е успял да поговори с някого и да позвъни тук-там, няма да можем да се доберем до него. Обаче първо трябва да го открием. Съгласна съм с Чарлз. Твърде голям е залогът за нас, за да предположим, че просто е мъртъв.

Лицето на Елис беше мрачно.

— Имаш ли представа каква територия трябва да обходим? — попита той.

Чарлз дръпна по-близо картата на Флорида и отбеляза мястото с „X“.

— Като се имат пред вид разстоянията и прилива, които вече проверих, мисля, че трябва да съсредоточим усилията си в този район. — Той начерта дълъг овал върху картата и лекичко го потупа с писалката. — Ноел, провери всички болници в района, също и полицейския регистър за арестите, и открий дали не е постъпил пациент с огнестрелна рана за лечение. Докато ти се занимаваш с това, ние ще претърсим всеки сантиметър по бреговата линия. — Той се облегна на стола и впери в Елис леден поглед. — Можеш ли да се свържеш с хората си и да разбереш, без да предизвикаш съмнение, дали той се е обаждал на някого?

Елис вдигна рамене.

— Имам връзка, на която мога да разчитам.

— Тогава се заеми. Може би чакахме твърде дълго.

Другият щеше да се обади, помисли си Елис, ала това щеше да е само загуба на време. Сейбин беше мъртъв. Тези хора продължаваха да действат така, сякаш той беше Супермен, който изчезва във въздуха и после отново се появява като по чудо. Е, добре, носеше му се славата, докато беше в полеви условия. Но това беше преди години. Оттогава сигурно бе загубил уменията си, докато бе седял зад скучното бюро. Не, Сейбин беше мъртъв. Елис беше сигурен в това.

Рейчъл седеше на люлката на верандата с разтворен в скута ѝ вестник, върху който имаше купчина зелени бобчета. До нея стоеше дълбока купа и тя систематично отваряше върха на шушулките, отстраняваше конците, след което отронваше зърната и ги слагаше в съда. Не обичаше да се занимава с това, ала обичаше да ги яде, така че беше необходимо зло. Лекичко се люлееше и слушаше портативното радио, поставено на перваза на прозореца. Слушаше някаква станция на средни вълни, но звукът беше намален, тъй като не желаше да безпокои пациента си, който кротко спеше.

Цяла сутрин очакваше той да се събуди най-после, ала вместо това се редуваха периоди на дълбок сън, след като аспириинът и охлаждането с кърпата намаляваха температурата му, и неспокойствие, когато отново се покачваше. Не беше нито отварял очи, нито проговарял отново, с изключение на това, че веднъж изстена и хвана рамото си с дясната си ръка. Рейчъл откопчи ръката му и я поддържа, като го успокояваше с тих глас.

Джо се размърда изпод олеандровия храст. В гърлото му се надигаше ръмжене. Рейчъл го погледна, после огледа двора и пътя, но нищо не видя. Джо не беше от кучетата, които обръщаха внимание на катериците или зайците.

— Какво има? — попита тя с напрегнат от уплаха глас.

Джо откликна на тона ѝ и дойде точно пред стъпалата. Сега глухият тътен се превърна в силно ръмжене. Той беше насочил поглед към боровата горичка и склона, който водеше надолу към Диамантения залив.

Двама мъже излязоха от горичката.

Рейчъл продължи заниманието си съвсем небрежно, ала всяко мускулче в тялото ѝ се напрегна. Вторачи се в тях, като реши, че това бе най-нормалното нещо, което трябваше да направи. Бяха облечени с леки памучни панталони, ризи и широки памучни якета. Тя погледна якетата. Бяха всичко друго, но не и практични, освен ако под тях не се криеха калъфи за пистолет през рамото.

Мъжете прекосиха пътя и приближиха къщата. Ръмженето на Джо премина в лай. Той приклезна, а козината около врата му

настръхна. Мъжете се спряха и Рейчъл забеляза движението, което единият от тях направи под якето си, преди да спре.

— Извинете — извика тя, спокойно остави настрана зеления боб и се изправи. — По принцип Джо не обича непознатите, особено мъжете. Не допуска дори съседа в двора. Предполагам, че някога е бил наранен от мъже. Загубихте ли се, или лодката ви бе отнесена? — докато говореше, Рейчъл слизаше по стъпалата и успокоително поглади гърба на Джо, като забеляза как той леко се отдръпна от нея.

— Нито едното, нито другото. Търсим един човек. — Мъжът, който отговори, беше висок и красив, със светлокафява коса и открита усмивка като на колежанин, която контрастираше със загорялото му лице. Той погледна към Джо. — Тъъ... ще хванете ли здраво кучето?

— Той ще се успокои, ако не се приближавате до къщата. — Тя се надяваше да е така. Потупа още веднъж Джо, мина покрай него и приближи мъжете. — Според мен той защитава по-скоро територията си, отколкото мен. Та, какво казахте?

Другият беше по-нисък, по-слаб и по-мургав от „колежанина“.

— ФБР — бързо рече той и мушна под носа ѝ значка. — Аз съм агент Лоуъл. Това е агент Елис. Търсим един човек, за когото мислим, че се намира в района.

Рейчъл смръщи чело, като се надяваше да не преиграва.

— Избягал престъпник ли?

Агент Елис одобрително огледа дългите ѝ боси нозе, ала бързо вдигна поглед към лицето ѝ.

— Не, именно в затвора се опитваме да го изпратим. Според нас е излязъл на брега някъде в района.

— Не съм виждала непознати наоколо, но ще се оглеждам. Как изглежда?

— Метър и осемдесет, може би малко по-висок. С черна коса и черни очи.

— Да не е индианец семинол?

Мъжете се сепнаха.

— Не, не е индианец — най-последно отвърна агент Лоуъл. — Обаче е мургав и прилича на индианец.

— Имате ли негова снимка?

Двамата мъже бързо си размениха погледи.

— Не.

— Опасен ли е? Искам да кажа, да не е убиец или нещо такова?
— В гърдите си усети буца, която се плъзна към гърлото. Какво щеше да прави, ако ѝ кажеха, че е убиец? Как щеше да го понесе?

Отново я погледнаха така, сякаш не бяха сигурни какво да ѝ отговорят.

— Смятаме, че е въоръжен и опасен. Ако забележите нещо подозрително, позвънете ни на този номер. — Агент Лоуъл надраска някакъв телефонен номер на листче хартия и го подаде на Рейчъл, която го погледна, преди да го сгъне и да го сложи в джоба си.

— Така и ще направя — рече тя. — Благодаря, че наминахте.

Те понечиха да тръгнат. Тогава агент Лоуъл се спря и се обърна към нея с присвити очи.

— Там, долу, има странни следи по плажа, сякаш нещо е било влачено. Знаете ли нещо за това?

Кръвта ѝ се смрази във вените. Глупачка, обвини се Рейчъл. Трябваше да слезе до брега и да заличи тези следи. Поне приливът сигурно бе отмил следите от кръв. Тя сбърчи чело и се престори, че мисли, после лицето ѝ се проясни.

— О, сигурно говорите за мястото, където събирам черупки и отломки от морето. Товаря ги на едно платнище и ги влача дотук. По този начин ги пренасям само с едно изкачване.

— Какво правите с тях? С черупките и отломките.

Не ѝ хареса погледът на агент Лоуъл. Гледаше я така, сякаш не вярваше на нито една нейна дума.

— Продавам ги — отвърна Рейчъл, което си беше самата истина.
— Имам два магазина за сувенири.

— Разбирам. — Той ѝ се усмихна. — Е, успех в лова на черупки.
— Те отново се обърнаха да си ходят.

— Искате ли да ви закарам? — повиши глас тя. — Сигурно ви е горещо, а и ще стане още по-горещо.

И двамата погледнаха към ослепителното слънце в безоблачното небе. По лицата им лъскаше пот.

— Дойдохме с лодка — отвърна агент Елис. — Ще проверим брега още малко. Благодаря ви, все пак.

— Моля. О, внимавайте, ако вървите на север. Там е мочурливо.

— Благодаря.

Рейчъл ги проследи с поглед, докато се скриха в горичката и тръгнаха надолу по склона. Студени тръпки я побиха, въпреки горещината. Бавно се върна до площадката, седна на люлката и машинално продължи да лющи боба. Думите им се въртяха в главата ѝ. Тя се опитваше да ги подреди, да подреди и мислите си. От ФБР? Може би, ала така бързо бяха скрили значките си, че не успя да ги разгледа. Те знаеха как изглежда той, но нямаха негова снимка. Помисли си, че във ФБР би трябвало да разполагат поне с някаква рисунка на човека, когото издирваха. Бяха заобиколили въпроса ѝ какво е направил, сякаш не го очакваха и не знаеха как да отговорят. Бяха казали, че е опасен и въоръжен, а всъщност непознатият беше гол и безпомощен. Не знаеха ли, че беше прострелян? Защо не споменаха нищо такова?

Ами ако тя приютяваше престъпник? Това винаги бе била една от възможностите, въпреки че я отхвърляше. Сега отново изплува в съзнанието ѝ и Рейчъл се почувства зле.

Свърши с боба. Внесе купата в къщата и я сложи в мивката, после се върна да събере отпадъците. Докато ги носеше към кухнята, за да ги изхвърли в коша за боклук, хвърли изпълнен с очакване поглед към отворената врата на спалнята си. Виждаше само таблата на леглото и черната му коса на възглавницата, на нейната възглавница. Дали когато той отново се събудеше и тя погледнеше в черните му очи, щеше да вижда очите на престъпник? Или на убиец?

Рейчъл бързо изми ръце и прелисти телефонния указател, после набра номера. Телефонът отсреща извънния веднъж и измъчен мъжки глас каза:

- Шерифство.
- Анди Фелпс, моля.
- Момент.

Последва позвъняване, ала този път гласът беше разсеян, сякаш човекът мислеше за други неща.

- Фелпс на телефона.
  - Анди, Рейчъл е.
- Гласът веднага стана по-топъл.
- Здравей, скъпа. Всичко наред ли е?
  - Да. Горещо е, но е добре. Как са децата и Триш?

— Децата са добре, ала Триш се моли училището да започва по-скоро.

Тя се засмя в знак на съчувствие към съпругата на Анди. Момчетата им измисляха все нови и нови пакости.

— Слушай, двама мъже току-що се отбиха. Дойдоха от плажа.

Гласът му стана по-остър:

— Неприятности ли ти създадоха?

— Не, нищо подобно. Казаха, че са от ФБР, но не видях добре значките им. Търсят някакъв човек. Те легитимни ли са? Шерифството уведомено ли е? Може и да се държа като параноичка, ама нали съм тук, на края на пътя, а Рафърти е на километри разстояние. След като Би Би... — Гласът ѝ заглъхна при внезапния спомен. Бяха изминали пет години, ала все още понякога загубата и мъката я пробуждаха, когато я обхванеше празнота.

Никой по-добре от Анди не можеше да я разбере. Той бе работил с Би Би в Агенцията за борба с наркотиците. От спомена гласът му загрубя:

— Знам. Права си, скъпа. Виж, имаме заповед да сътрудничим на някакви колеги, които търсят един мъж. Но е секретно. Те не са от местните хора на ФБР. Съмнявам се, че изобщо са от ФБР, ала заповедта си е заповед.

Рейчъл стисна слушалката по-здраво.

— А бюрото си е бюро?

— Да, нещо такова. Не говори с никого за това, но си дръж очите отворени. И на мен самият не ми е много спокойно.

Не беше единствен.

— Добре. Благодаря.

— Разбира се. Чуй, защо не дойдеш на вечеря някой ден? Отдавна не сме те виждали.

— Благодаря. С удоволствие. Нека Триш ми се обади.

Те затвориха и Рейчъл си пое дълбоко въздух. Ако според Анди мъжете не бяха от ФБР това ѝ беше достатъчно. Тя влезе в спалнята, застана до леглото и се загледа в спящия мъж. Гърдите му бавно се вдигаха и снижаваха. Държеше щорите пуснати от нощта, в която го внесе в къщата, така че стаята беше сумрачна и хладна, ала тънък слънчев лъч се беше промъкнал между две лентички и огряваше под

наклон стомаха му, от което белегът сякаш тлееше. Който и да беше, в каквото и да беше се забъркал, не беше обикновен престъпник.

Те играеха смъртоносни игри, мъжете и жените от сенчестия свят на разузнаването и контраразузнаването. Живееха живот на ръба със смъртта. Бяха твърди, студени, напрегнати и безцеремонни. Не бяха като останалите хора, които работеха едно и също всеки ден и се връщаха в домовете си при семействата си. Дали той не беше един от онези, за които нормалният живот бе невъзможен? Сега беше едва ли не убедена в това. Но какво ставаше, на кого да вярва? Някой го беше прострелял. Или сам беше избягал, или някой го беше хвърлил в океана, за да се удави. Дали онези двамата го търсеха, за да го защитят, или за да го довършат? Дали непознатият не притежаваше изключително секретна информация, необходима за отбраната на страната?

Рейчъл прокара пръсти по ръката му, която безжизнено лежеше върху чаршафа. Кожата му беше гореща и суха. Треската все още го изгаряше отвътре, докато тялото му се мъчеше да се възстанови. Тя успя да му даде достатъчно подсладен чай и вода, за да не се обезводни, ала скоро той трябваше да започне да се храни, в противен случай щеше да ѝ се наложи да го заведе в болница.

Рейчъл смръщи вежди. Щом поглъщаше чай, значи можеше да погълне и супа. Трябваше да се сети по-рано! Бързо отиде в кухнята и отвори консерва пилешка супа, прекара я през пасатора и я сложи във фурната да се затопли.

— Извинявай, че не е домашно приготвена — измънка тя на мъжа в спалнята. — Но във фризера нямам пиле. Освен това така е по-лесно.

Наблюдаваше го отблизо и го проверяваше на няколко минути. Щом мъжът започна да върти глава неспокойно върху възглавницата и да изритва чаршафа, Рейчъл подготви подноса с първото му „ястие“. Отне ѝ по-малко от пет минути. Отнесе подноса в спалнята и едва не го изпусна, когато непознатия изведнъж се надигна и се подпря на десния си лакът, вперил пронизващ, искрящ от треската поглед.

Цялото ѝ тяло се напрегна, щом усети как я обзема отчаяние. Ако той паднеше от леглото, тя нямаше да може да го вдигне сама. Мъжът се люшкеше върху несигурната си опора и продължаваше да я наблюдава с изгарящ и настоятелен поглед. Рейчъл постави подноса на

пода. Малко супа се плисна навън. После се спусна към леглото да го хване. Като поддържаше главата му и се стараяше да не мърда рамото му, тя внимателно го прегърна през гърба и постави главата му върху рамото си.

— Лягай — рече му със спокоен глас, както винаги му говореше. — Сега не можеш да ставаш.

Непознатият склочи черните си вежди и не се поддаде на усилието ѝ.

— Време е за парти — измърмори задавено.

Беше буден, ала с не съвсем ясно съзнание. Треската го отнасяше в някакъв въображаем свят.

— Не, партито още не е започнало — увери го Рейчъл, хвана лакътя му и го изправи, за да не може той да се подпира на него. Цялата му тежест се стовари върху ръката ѝ, докато го слагаше на възглавницата. — Имаш време да поспиш.

Мъжът лежеше и дишаше тежко. Веждите му бяха все така смръщени, докато я наблюдаваше. Погледът му не потрепна, когато тя взе подноса от пода и го постави върху нощното шкафче. Вниманието му беше приковано в нея, сякаш се опитваше да проумее нещата и да се избави от мъглата, която забулваше ума му. Рейчъл тихо му говореше, докато му поставяше допълнителна възглавница зад гърба. Не знаеше дали той разбира думите ѝ, но изглежда гласът и докосването ѝ го успокояваха. Тя седна отстрани на леглото и започна да го храни, като не спираше да му говори. Мъжът беше покорен и отваряше устата си, щом Рейчъл доближеше лъжицата до устните му, ала скоро клепачите му натезаха. Тя бързо му даде аспирин, обнадеедена, че лесно бе успяла да го нахрани.

Докато поддържаше главата му, за да измъкне допълнителната възглавница иззад гърба му, за да легне, ѝ хрумна нещо. Струваше си да опита.

— Как ти е името?

Той се намръщи и неспокойно тръсна глава.

— Чие? — попита с дълбок и изпълнен с объркване глас.

Рейчъл остана надвесена над него с ръка под главата му. Сърцето ѝ лудо биеше. Може би беше време да получи някои отговори!

— Твоето. Как се казваш?

— Моето ли?

Мъжът се подразни от въпроса. Настоятелно се взря в нея, докато се опитваше да се съсредоточи. Погледът му обходи лицето ѝ и се снижи надолу.

Тя отново го попита:

— Да, твоето. Как се казваш?

— Моето ли? — Той си пое дълбоко въздух и повтори. — Моето. — Вторият път не беше въпрос. Бавно вдигна двете си ръце, потрепервайки от болката в рамото, сложи ги върху гърдите ѝ и нежно ги погали с длани. — Моето — отново повтори мъжът, като по този начин ясно предяви претенциите си за собственост.

За миг Рейчъл се почувства безпомощна пред неочакваното удоволствие, което изгаряше плътта ѝ от допира му. Тя застина, а сетивата ѝ подивяха, тялото ѝ се изпълни с топлина, докато пръстите му галеха гърдите ѝ. Тогава действителността се върна с трясък, Рейчъл се сепна и се отдръпна от него като раздрусва леглото. Испита ярост и към него, и към себе си.

— Така ли си мислиш? — сопна му се рязко. — Те са си мои, не твои. — Клепачите му сънливо натежаха. Тя го гледаше с пламтящ поглед. Очевидно умът му беше зает единствено с партита и секс! — По дяволите, само за това ли мислиш? — обвини го ядосана.

Мъжът отвори очи и отново я погледна.

— Да — ясно произнесе той, затвори очи и заспа.

Рейчъл стоеше до леглото, стиснала юмруци, и се чудеше да се смее ли, или да го проклина. Не беше ясно дали изобщо бе разбрал думите ѝ. Последната му дума може да бе била отговор на обвинението ѝ или на въпрос, който съществуваше само в замъгленото му съзнание. Непознатият отново заспа дълбоко, съвсем отпуснат, и не съзнаваше бурята, която беше предизвикал.

Тя тръсна глава, взе подноса и напусна стаята. Все още чувстваше в себе си някаква смесица от възмущение и желание. Неловко съчетание, неловко, защото не можеше да отрече, че бе привлечена от него, и то повече, отколкото изобщо си беше представяла. Испитваше натрапчивото желание да го докосва. Копнееше да разходи пръсти по топлата му кожа. Гласът му я караше да тръпне, а погледът му я наелектризираше. А докосването му... Докосването му! Два пъти беше сложил ръце върху нея и всеки път в нея изригваше неконтролируемо удоволствие.

Беше лудост да се вълнува от мъж, когото не познаваше, но колкото и да се самопоучаваше, реакцията ѝ оставаше същата. Съдбите им се свързаха от момента, когато го измъкна от морето, когато пое отговорност за безопасността му. Беше се обвързала толкова сериозно, че едва сега го разбра. Мъжът стана неин, сякаш проявата ѝ на милосърдие ги беше съединила в брак, беше ги свързала, независимо от желанията им.

Въпреки че беше непознат, Рейчъл вече знаеше много неща за него. Знаеше, че бе силен и бърз, добре трениран, за да оцелява в света, в който си беше избрал да живее. Освен това, притежаваше упоритост, която изглеждаше страховита, желязна решимост, която му даваше сили да плува в нощния океан с две огнестрелни рани в тялото си, докато някой по-слаб човек веднага би се удавил. Тя знаеше, че беше важен за хората, които го преследваха, въпреки че нямаше представа дали искаха да го защитят, или да го убият. Знаеше, че не хърка и има изключително силно либидо, въпреки физическата си слабост сега. Той спеше неподвижно, само мускулите му потрепваха от болката. В началото тази неподвижност я притесняваше, докато не разбра, че бе съвсем естествена за него.

Освен това не отговаряше на никакви въпроси; дори в състоянието си на делириум не отговори на такъв елементарен въпрос като как се казва. Можеше да се дължи на треската, ала по-вероятно се дължеше на упорития тренинг, обсебил дотолкова подсъзнанието му, че даже болестта или лекарствата не можеха да го надвият.

Много скоро, утре или вдругиден, или може би още тази нощ непознатият щеше да се събуди в пълно съзнание. Щеше да поиска да се облече, щеше да потърси отговори на въпросите си. Рейчъл се чудеше какви ли въпроси щеше да зададе и се сети за собствените си въпроси, макар и да се съмняваше, че щеше да получи отговори от него. Не можеше да се подготви за реакцията му, защото усещаше, че бе безсмислено да предвижда действията му. С дрехите някак можеше да се справи. Нямаше такива, които да му станат, въпреки че често обличаше мъжки ризи, които си купуваше за себе си, но те щяха да са твърде малки за него. Не беше запазила дрехите на Би Би, въпреки че и това щеше да е безполезно, тъй като Би Би тежеше с около десет килограма по-малко от този мъж.

Наум направи списък с нещата, които щяха да са му необходими. Не й се искаше да го оставя сам, за да отиде до най-близкия магазин, ала в противен случай трябваше да накара Хъни да напазарува и да донесе покупките. Обмисли ситуацията. Изкушаваше се, но посещението на двамата мъже сутринта не й позволяваше да въвлеча Хъни в тази история повече. Щеше да е безопасно да го остави за един час. Щеше да напазарува за себе си рано на другата сутрин, дотогава онези двамата щяха да са напуснали околността.

Тя внимателно заключи къщата и заръча на Джо да стои на пост. Пациентът й тихо спеше. Преди малко го беше настанила, така че щеше да спи още няколко часа. Колата й, сив металик, поглъщаше километрите, докато Рейчъл натискаше педала на газта, а отвътре я гризеше неспокойствие. Нямаше нищо лошо, че го остави сам, ала нямаше да се успокои, докато не се прибереше и не се убедеше сама.

Местният супер тъкмо беше отворил врати и въпреки че беше сутрин, вътре гъмжеше от купувачи, решили да напазаруват, преди да настане непоносимата жегата. Тя взе една количка и тръгна измежду претъпканите рафтове, където се щураха малчугани, измъкнали се от майките си и хукнали към щанда с детски играчки. Мина покрай хора, които четяха етикетите, търпеливо изчака една миниатюрна беловласа баба, която креташе с бастун, после забеляза свободна пътека и зави надясно.

Сложи в количката комплект бельо, няколко чифта къси чорапи и чифт спортни обувки, десети номер. Сутринта беше измерила стъпалата му и беше сигурна, че обувките ще му станат. Върху обувките сложи две ризи и памучен пуловер. Двоумеше се какъв размер панталони да вземе и най-накрая избра чифт джинси, чифт черни бермуди, в случай че джинсите му се окажеха неудобни за ранения крак, и чифт платнени шорти. Тъкмо се готвеше да се отпрати към касата, когато я полазиха тръпки и бавно вдигна глава. Огледа се, видя един мъж да разглежда някакви стоки и тръпките се превърнаха в хлад. Беше агент Лоуъл.

Без да спира, Рейчъл свърна към щанда за дамски дрехи. Въпреки, че мъжките дрехи не можеха да бъдат разпознати, освен по големината им, при оглед отблизо щяха да я издадат. За нещастие агент Лоуъл беше от хората, които подлагат всичко на съмнение. Бельото,

чорапите и обувките под панталоните и ризите нямаха никакво логическо обяснение.

Тя се втурна към щанда за бельо. Върху купа хвърли няколко чифта сатенени дамски гащички, целите в дантели. Добави и луксозен сутиен в комплект с бикини. Надяваше се, че поради естественото нежелание на мъжете да ровят из дамско бельо на обществено място, агент Лоуъл нямаше да полюбопитства за съдържанието на количката ѝ. С крайчеца на окото си го видя, че се приближава, като от време на време се спира и нехайно разглежда някои стоки. Беше ловък, промъкваше се в тълпата много внимателно. Следеше, без да дава вид на преследвач.

Погледът ѝ помръкна. Щеше да му се наложи да прояви особена настойтелност, за да погледне в количката ѝ. Рейчъл се отправи към щанда за медицинска козметика. В количката сложи интимни дамски принадлежности, които не използваше, но сега избра заради очебийната им опаковка. Ако той посмееше да пипне нещо, тя щеше начаса да го обвини в перверзност на достатъчно висок глас, та всички охранители на магазина щяха да дотърчат.

Агент Лоуъл продължаваше да се приближава. Рейчъл избра момента, обърна количката си направо я блъсна в коляното му.

— О, господи! Извинете! — задъха се тя. — Не ви видях — продължи любезно и с интонацията си показа, че го бе разпознала. — Ааа... — Рейчъл спря, огледа се и понижи тон. — Агент Лоуъл...

Беше изпълнение, достойно за „Оскар“, ала агент Лоуъл май го пропусна, защото беше зает да търка коляното си. Той се изправи, а в погледа му още се долавяше болка.

— Здравейте отново, госпожице... Вчера не разбрах името.

— Джоунс — каза тя и протегна ръка. — Рейчъл Джоунс.

Ръката му беше твърда, но дланта му беше малко потна. Агент Лоуъл не беше съвсем спокоен, както показваше външният му вид.

— Рано сте излезли — забеляза той.

— Като гледам горещината, най-добре е да изляза или рано, или да изчакам след залез-слънце. Трябва да носите шапка, ако възнамерявате днес да обикаляте наоколо. — Лицето му вече имаше загар, така че съветът ѝ беше закъснял.

Безизразният му поглед се премести върху количката и после бързо се върна на нея. За части от секундата тя усети мрачно

задоволство от избора, който беше направила. Присъствието му там можеше да бъде и чиста случайност, ала можеше да бъде съвсем преднамерено, проява на инстинктивно любопитство. Беше част от работата му. Рейчъл усети, че играта ѝ на невинност и нехайност не му влияеше толкова, колкото на другия агент.

— Ще ви трябва заем, за да платите всички тези стоки — рече той след кратка пауза.

Тя отчаяно огледа количката.

— Може би имате право. Всеки път, когато пътувам, имам чувството, че не мога да си набавя всичко, от което имам нужда.

В погледа му блесна любопитство.

— Ще пътувате ли?

— След няколко седмици. Правя едно проучване и винаги е полезно да видя обекта със собствените си очи.

— Какво проучване?

Рейчъл вдигна рамене.

— Занимавам се с няколко неща. Имам магазини за сувенири. Пиша по малко, преподавам в няколко вечерни курса. Така се спасявам да не ми стане скучно със самата мен. — Тя погледна към касите, където опашките нарастваха, и игриво продължи: — Най-добре е да се наредя, преди целият магазин да се е струпал там. О, вчера открихте ли нещо интересно?

Лицето му представляваше безлична маска, въпреки че погледът му отново се опитваше да проникне в съдържанието на количката ѝ.

— Не, нищо. Може да е била лъжлива следа.

— Е, късмет. Не забравяйте да си вземете шапка, докато сте тук.

— Разбира се. Благодаря.

Рейчъл застана на една от опашките пред касите и взе да разлиства някакво списание, докато чакаше и буташе количката напред. Агент Лоуъл се премести и заразглежда книгите с меки корици. По дяволите, нямаше ли да си тръгне? Дойде нейният ред и тя разтовари количката си, като се опитваше да крие стоките с тялото си. Касиерката вдигна комплекта бельо, за да намери пин кода, и да го регистрира на компютъра. Рейчъл се дръпна на тази страна и щом касиерката го остави, тя хвърли отгоре му една риза. Лоуъл се приближаваше.

— Сто четиридесет и шест и осемнадесет — каза касиерката и посегна да вземе голяма найлонова торба.

Рейчъл отвори портфейла си и вътрешно се намръщи. Рядко носеше със себе си толкова голяма сума в брой и този случай не беше изключение. Извади кредитна карта, касиерката я промуши през контролната машина и пусна касовата бележка. Лоуъл беше обходил предната част на магазина и се приближаваше към касите. Рейчъл грабна торбата и се втурна да мушка покупките в нея.

— Подпишете тук — каза касиерката и ѝ подаде касовата бележка. Рейчъл надраска името си и след миг торбата беше пълна и затворена. Тя я натовари в количката и се запъти да излиза от магазина.

— Имате ли нужда от помощ? — попита любезно агент Лоуъл и закрачи до нея.

— Не, с количката е по-лесно, отколкото да я нося. Благодаря, все пак. — Щом излязоха от прохладния магазин, горещината ги обгърна в задушаваша прегръдка и Рейчъл замижа срещу едва ли не болезнената светлина. Бързо отвори багажника на колата си, пхна торбата вътре и затвори с трясък капака, като през цялото време усещаше остро любопитство на Лоуъл. Закара количката до мястото, където ги събираха, и се върна при колата. — Довиждане — нехайно рече тя.

Той все още я наблюдаваше, докато Рейчъл изкарваше колата от паркинга. Тя избърса потта от лицето си и усети как сърцето ѝ бие в панически ритъм. Беше изгубила тренинг! Надяваше се, че не бе предизвикала прекалено подозрение.

ПЕТА ГЛАВА

Сънищата му бяха толкова ярки, че трябваше да минат няколко минути, докато осъзна, че бе буден, пък и осъзнаването на този факт не му донесе яснота. Лежеше тихо и оглеждаше хладната и непозната стая, като търсеше в съзнанието си и най-малката подробност, която би му подсказала къде се намираше и какво се случваше. Засега не намираше никаква връзка между спомените си и тази спокойна стая. Но дали това бяха спомени, или сънища? Беше сънувал една жена, топла и мека жена със сиви очи, ясни като високопланинско езеро под облачното небе, която го прегръщаше с нежни ръце и чиито гърди набъбваха в шепите му. Пръстите му помръднаха върху чаршафа. Сънят беше толкова истински, че той усети едва ли не болка от желанието да я докосне.

Ала това беше само сън, а пред него се изправяше реалността, с която трябваше да се справи. Той лежеше, а в съзнанието му започваха да се връщат някои факти и разбра, че сънищата не бяха всъщност сънища. Нападението над лодката му, безкрайната агония на плуването в тъмнината, за което сили му даде единствено невъзможността да се откаже. И после... Нищо. Ни най-малък спомен за това, което се бе случило.

Къде се намираше? Бяха ли го заловили? Биха дали всичко, биха рискували всичко, само за да го заловят жив.

Размърда се предпазливо и стисна устни от усилието. Лявото рамо го болеше. Болката се плъзна и в лявото бедро. Главата леко го наболяваше, но кракът и ръката му се подчиняваха на командата му да се движат. Със странно движение на дясната си ръка отхвърли завивката и с усилие седна. Зави му се свят, ала бавно се хвана за леглото, докато замайването премина и отново направи опит. Бедрото му беше прилежно бинтовано, а върху раната имаше допълнителна подложка. По същия начин беше превързано и рамото му. С марля беше завързано за гърдите му. Беше чисто гол, но това не го притесни.

Най-важното нещо сега беше да разбере доколко можеше да се движи, а следващото по значимост — да разбере къде се намира.

Изправи се. Нараненият мускул на бедрото изтръпна от ярост при това принудително движение. Залюля се, ала не падна, а се задържа, докато стаята спря да се върти и кракът му стъпи здраво на пода. Въпреки хладината в стаята, по тялото му изби ситна пот.

Беше тихо, с изключение на жуженето на вентилатора на тавана, който висеше над леглото, и далечния механичен звук на климатика. Внимателно се заслуша, но не долови нищо друго. Като се опираше на леглото с дясната си ръка, направи стъпка към прозореца и стисна зъби от прорязващата болка в крака. Вниманието му беше привлечено от спуснатите старомодни щори. Стигна до прозореца, с пръст повдигна една лента и надникна през пролуката. Двор и зеленчукова градина. Нищо особено, но наоколо не се виждаше ни човек, ни животно.

Пред него имаше отворена врата, която откриваше банята. Бавно се придвижи напред, а черните му очи не изпусаха подробностите от интериора. Лак за коса, лосион козметика. Значи баня на жена. Може би бе на червенкосата от лодката? Всичко беше подредено и безупречно чисто, и във ваната, и в банята се забелязваше някакъв лукс, съобразен единствено с максимално удобство, като същевременно имаше достатъчно празно пространство. Зад следваща врата имаше дрешник. Разрови дрехите и провери размерите им.

Отново всичко беше предназначено за жена, или за малък, изключително слаб мъж с неопределена сексуална нагласа. Имаше както доста опърпани, така и доста изискани дрехи. Дали не бяха маскировка?

Предпазливо отвори следващата врата и погледна през пролуката, за да се увери, че там нямаше никой. Малкият коридор беше празен, както и стаята, която виждаше от другата страна. Отвори вратата широко, като се опираше на касата. Нищо. И никой. Беше сам и не разбираше защо.

По дяволите, беше слаб и толкова жаден, сякаш пламъците на ада горяха в гърлото му. Премина през празната всекидневна, като накуцваше силно и от време на време се залюляваше. Следваше малък, огрян от слънцето еркер. Ярката слънчева светлина, която струеше през прозореца, го накара да замижи, докато очите му привикнаха. После имаше кухня, малка, слънчева и изключително модерна. В

единия край на плота се виждаше цветен поднос със зеленчуци, а в средата на плота имаше купа с пресни плодове. Устните и гърлото му изгаряха от жажда. Добра се с усилие до мивката, отвори едно шкафче и намери чашите. Врътна кранчето за студена вода и си наля една чаша. Веднага я изпи толкова жадно, че част от водата се разля върху гърдите му. Утолил неистовата си жажда, изпи още една чаша вода, като този път не я разля.

От колко време бе тук? Вбесяваше се от белите петна с паметта си. Беше уязвим и не знаеше къде се намира, нито какво се беше случило, а уязвимостта беше нещо, което не можеше да си позволи. Освен всичко друго, умираше от глад. Купата с пресни плодове му намигаше и той изгълта набързо един банан, а после половин ябълка. Изведнъж му стана тежко. Изхвърли обелката на банана и наполовина изядената ябълка в коша за боклук.

Поне можеше да се движи. Бавно, но не беше безпомощен. Следващото нещо, което трябваше да направи, беше да намери с какво да се защити. Най-достъпното оръжие тук беше ножът и той провери всички кухненски ножове, преди да си избере най-острия. С ножа в ръка започна бавно и систематично да претърсва къщата, ала не намери никакви други оръжия.

На входната врата имаше изключително здраво резе и брава. Не бяха дизайнерски, но със сигурност биха затруднили всеки, който се опиташе да влезе. Разгледа ги внимателно, като се опита да си припомни дали беше виждал подобни заключващи устройства, и накрая реши, че не беше виждал. Вратата беше заключена, ала това нямаше никакво значение, тъй като можеше да се отключи и отвътре. Завъртя ключа и ключалката се отвори с плавно, безшумно движение. Внимателно хвана топката и я завъртя лекичко, като през пролуката провери дали навън нямаше някой. Вратата беше доста тежка за обикновена врата. Открехна я още малко и прокара пръсти по ръба. Беше подсилена със стоманена рамка.

Чувстваше се като в уютен малък затвор, на който ключалката се намираще откъм грешната страна на вратата, пък и нямаше надзиратели.

Отвори широко вратата и погледна през мрежестата врата към малък спретнат двор, горичка от високи борчета и ято бели и сиви гъски, които търсеха насекоми в тревата. Лъхна го тежка горещина.

Като по чудо изпод един храст се появи голямо куче и скочи към входната веранда. Погледна го с немигащи очи, изпъна уши назад и изръмжа с изкривена муцуна.

Той безпристрастно огледа кучето и прецени шансовете си. Тренирано куче за нападение, немска овчарка с тегло около четиридесет и пет килограма. В положението, в което се намиреше, нямаше никакъв шанс срещу това куче, дори и да държеше нож. В края на краищата, беше попаднал в клетка.

Кракът му нямаше да издържи тежестта му. Беше гол и слаб, а и не знаеше къде се намира. Шансовете не бяха на негова страна, но беше жив и изпълнен с хладна и овладяна ярост. Сега имаше и предимството на изненадата, тъй като, който и да го бе довел тук, не очакваше да го заvari на крака и въоръжен. Затвори вратата, заключи я отново и се загледа в кучето през прозореца, докато то слезе от верандата и отново се настани под храста.

Налагаше се да изчака.

Когато Рейчъл навлезе в автомобилната алея, небето се изпълни от огромен тъмнолилав градоносен облак. Забеляза го и се зачуди дали дъждът щеше да се стовари над морето, или щеше да изчака, докато стигне сушата. Предвещаваше да е пороен и температурите щяха да спаднат рязко, ала преминеше ли облакът, горещината отново щеше да налегне всичко, а дъждът щеше да се изпари в задушаващ облак пара. Гъсокът Ебънизър и ятото му се разпръснаха с неспокойни крясъци, щом колата спря под сянката на дъба, където те мързеливо чоплеха тревата. Джо вдигна глава, погледна я и отново зае предишната си позиция. Всичко беше спокойно, както го беше оставила. Тя усети как я обзема леко облекчение.

Извади торбата от багажника, без да забелязва черните очи, които я следваха навсякъде. Взе я в една ръка, а ключовете в другата, и изкачи стъпалата към верандата. Спря се да намести слънчевите си очила на главата си, отвори мрежестата врата с крак и отключи входната врата. Хладината от климатика беше в пълен контраст с нетърпимата горещина навън. По тялото ѝ полазиха тръпки и Рейчъл потрепери. Пое си дълбоко въздух, пусна торбата и дамската си чантичка на едно от креслата и отиде да провери пациента си.

Точно когато докосна топката на вратата, една силна ръка я хвана за гърлото и я дръпна назад. Вратът ѝ неестествено се изви и пред

лицето ѝ изникна нож. Беше прекалено стъписана, за да реагира, но докато се взираше в ножа, я обхвана истински ужас. Как го бяха намерили? Дали го бяха убили? Обзе я дива и свирепа ярост.

— Не се съпротивлявай и няма да те нараня — прошепна в ухото ѝ дълбок мъжки глас. — Трябват ми някои отговори, обаче няма да рискувам. Ако мръднеш... — Мъжът не довърши изречението, ала не се и наложи.

Гласът беше спокоен, хладен и лишен от емоция. Това смрази кръвта ѝ. Ръката под брадичката ѝ я задушаваше, тя машинално вдигна ръце и се вкопчи в нея. Ножът заплашително се приближи.

— Не, без такива — прошепна той с устни до ухото ѝ.

Рейчъл се сви пред ножа и сгуши глава в рамото му. Тялото ѝ панически се свря в неговото, сякаш да увеличи разстоянието между себе си и това искрящо острие. Тя усещаше всяка гънка на тялото му и изведнъж замъглените ѝ сетива осъзнаха какво чувства. Мъжът беше гол! И щом беше гол, сигурно... Внезапно облекчение, болезнено колкото страхът и ужасът, накараха мускулите ѝ да потреперят в мига, когато напрежението ги напусна. Ръцете ѝ се отпуснаха върху неговите.

— Така е по-добре — изръмжа ниско гласът. — Коя си ти?

— Рейчъл Джоунс — отвърна тя почти без дъх поради натиска върху гърлото ѝ.

— Къде съм?

— В моята къща. Извадих те от морето и те донесох тук. — Рейчъл усещаше колебание в него или може би просто силите го напускаха. Бе поразена от издръжливостта му при създадите се обстоятелства, въпреки че той беше много болен. — Моля те — прошепна тя. — Не трябва да ставаш от леглото.

Това бе самата истина, мрачно си помисли Сейбин. Беше изтощен, сякаш беше пробягал цял маратон. Краката му всеки миг щяха да се подкосят. Не я познаваше и не можеше да ѝ се довери. Имаше само този шанс и ако не преценеше правилно, можеше да му струва живота, но така или иначе нямаше голям избор. По дяволите, беше слаб. Бавно отпусна дясната си ръка от гърлото ѝ, после лявата му ръка с ножа се отпусна покрай тялото му. Рамото му пулсираше и той се съмняваше, че ще успее да вдигне отново ръката си. Вместо да се отскубне от него, жената предпазливо се обърна, сякаш се боеше да

не го стресне, и подложи рамо под дясната му ръка, а с другата го крепеше.

— Облегни се на мен, преди да си паднал — рече тя с все още слаб глас. — Ще стане лошо, ако разкъсаш шевовете.

Сейбин нямаше избор и отпусна ръка на крехкото ѝ рамо, след което тежко се отпусна върху нея. Ако не седнеше или не легнеше скоро, щеше да падне и той го знаеше. Жената му помогна да се придвижи до спалнята, където Сейбин едва ли не се строполи на ръба на леглото. Тя постави главата му в сгъвката на ръката си и го настани в легнало положение, а с другата си ръка оправи възглавницата. Той си пое дълбоко въздух. Сетивата му тутакси реагираха на топлия женски мирис и на мекотата на гърдите ѝ върху бузата му. Трябваше само да обърне глава, за да докосне с устни зърната ѝ, и тогава споменът го връхлетя.

Лежеше със затворени очи и дишаше начесто от изтощение, докато жената вдигна нозете му върху леглото и дръпна чаршафа до кръста му.

— Така — тихо рече тя. — Сега можеш да си починеш. — Погали с ръка гърдите му, както беше правила много пъти през изминалите дни, почти машинално, тъй като изглежда това го успокояваше. Мъжът беше вече с нормална температура. Най-последната треската го беше напуснала. Лявата му ръка все още държеше ножа и Рейчъл посегна да го вземе, ала пръстите му се склучиха при допира ѝ и той отвори клепачи. Очите му бяха черни и свирепи. Тя не изпусна ножа и го погледна в очите. — Защо ти е? — попита тихо. — Ако исках да ти навредя, имах достатъчно възможности да го направя досега.

Очите ѝ бяха сиви, без намек за синьо. На цвят приличаха на пепел, но бяха топли и толкова ясни, че изглеждаха бездънни. Тогава внезапно ги разпозна. Очите на тази жена бяха изпълвали сънищата му с нежна еротика, от която слабините му тръпнеха. Ала дали бяха сънища? Жената не беше сън. Беше истинска, с топла и стегната плът, а ръцете ѝ се движеха по тялото му като стари познайници. Не се държеше като пазач, но той не можеше да си позволи да рискува. Ако дадеше ножа, може би нямаше да си го върне.

— Ще го задържа — отвърна твърдо.

Рейчъл се поколеба, чудейки се дали да настоява, ала нещо в тихия и безизразен тон на гласа му я накара да се откаже. Въпреки че беше слаб и едва ли можеше сам да се движи, нещо в него ѝ подсказваше, че няма да успее да го убеди. Този непознат, който спеше в леглото ѝ, беше опасен мъж. Тя отдръпна ръката си от неговата.

— Добре. Гладен ли си?

— Не. Изядох един банан и половин ябълка.

— Откога си буден?

Не беше погледнал часовника, но и не му беше необходимо.

— Почти от час. — Погледът му не се отклоняваше от нея.

Рейчъл се почувства така, сякаш мъжът виждаше през нея и четеше мислите ѝ.

— Ти се събуди на няколко пъти преди това, ала още имаше треска и говореше някакви безсмислици.

— Какви? — рязко попита той.

Тя спокойно го погледна.

— Никакви държавни тайни или нещо подобно. Въобразяваше си, че отиваш на парти.

Дали това подхвърляне за държавните тайни не беше двусмислено? Дали жената знаеше нещо, или беше просто съвпадение? Сейбин искаше да я разпита, но в момента нямаше думата, пък и изтощението го унасяше в сън. Сякаш усетила мислите му, тя го докосна с хладни пръсти.

— Заспивай — рече спокойно. — Аз ще съм тук, когато се събудиш.

Беше странно, че именно той имаше нужда от точно тези насърчителни думи, за да се отпусне и да заспи.

Рейчъл тихо излезе от стаята и отиде в кухнята, където уморено се облегна на централния плот. Нозете ѝ трепереха, вътрешностите ѝ се тресяха като желе след всичко, което ѝ се беше случило... А дори нямаше още обяд! Не беше получила и отговорите, които си беше обещала да разбере веднага щом той се събудеше. Вместо да задава въпроси, тя отговаряше на неговите. Не беше подготвена за настоящия му поглед, толкова пронизващ, че беше трудно да му устоиш дълго време. Очи на магьосник... Със сигурност не очакваше да извадят нож пред гърлото ѝ. И се почувства безпомощна,

неспособна да реагира срещу сила, която я превъзхождаше, въпреки че той без съмнение беше изтощен от раните и треската.

Ужасът, който изпита в продължение на тези няколко мига, беше дори по-страшен, отколкото си го беше представяла. И преди изпитваше страх, ала не до такава степен. Рейчъл все още трепереше, а очите ѝ блестяха в сълзи, които едва сдържаше. Не беше моментът за сълзи. Трябваше да се овладее. Мъжът можеше да спи и половин ден, а можеше да се събуди и след час, но тя трябваше да е напълно спокойна, когато той се събудеше. Щеше да се наложи да го нахрани, помисли си с облекчение, защото щеше да се залови за нещо практично. Въпреки банана и ябълката, организъмът му сигурно имаше нужда да се храни често, докато се възстанови.

Рейчъл взе да реже телешко за яхния с картофи, моркови и целина. Може би ястието щеше да е готово, докато непознатият се събули. Ако ли не, щеше да се задоволи със супа и сандвич. След като сложи всички продукти в тенджерата, тя се втурна към градината за зрели домати. Не обърна внимание на горещината и се зае да скубе плевели. Едва когато се свлече на колене премаляла, осъзна колко нелепо се държи поради прекалената доза адреналин, която тялото ѝ бе поело сутринта. Беше лудост да работи под жаркото слънце, особено без шапка!

Прибра се вкъщи и наплиска лицето си със студена вода. Почувства се по-спокойна, въпреки че ръцете ѝ все още трепереха. Нямахме какво да прави, освен да чака, докато яхнията стане готова, докато той се събуди, докато получи някакви отговори... Да чака.

Успя да поработи по материалите за курса, който щеше да преподава през есента, и това ѝ помогна да се съсредоточи и да си посъземе. Подобно на ръкописа, щеше да се наложи да ускорява и регулира темпото, за да поддържа интереса на студентите. Въпреки че бе потънала в четене, дотолкова бе свикнала с непознатия, че долови и най-малкото шумолене на завивките, когато той се размърда, и тя разбра, че се бе събудил. Рейчъл погледна часовника и видя, че бе спал малко повече от три часа. Яхнията щеше да е готова, стига мъжът да бе гладен.

Той беше седнал, прозяваше се и търкаше брадясалото си лице, когато тя влезе в спалнята. Рейчъл тутакси усети как вниманието му се насочи към нея като енергиен лъч, който трепти върху кожата ѝ.

— Сега гладен ли си? Спа три часа.

Мъжът се замисли и леко кимна.

— Да. Обаче първо имам нужда от един душ и да се избърсна.

— Жалко, че душът отпада, докато не ти зараснат шевове — рече тя и се завтече към него, щом той отхвърли завивката и свали нозе от леглото, присвил очи от болка. Рейчъл го подкрепи с ръка, докато мъжът стъпи здраво на крака. — Ще сменя ножчето за бърснене в самобърсначката. — Тя разбра, че той желае да прекоси стаята сам и отпусна ръка, като внимателно следеше всяка негова болезнена крачка. Непознатият се оправяше сам. Не беше свикнал да му помагат и не желаше помощ, макар и сигурно да осъзнаваше, че точно сега не беше в състояние да прави някои неща. Щеше да ѝ позволи да му помогне само ако беше необходимо. Ала Рейчъл се почувства задължена да попита: — Да те обрсна ли, или смяташ, че си достатъчно стабилен сам да го направиш?

Той се спря на вратата към банята и я погледна през рамо.

— Ще се справя.

Тя кимна и тръгна към него.

— Ще сменя ножчето.

— Аз ще ги намеря — тихо рече мъжът и я спря, преди Рейчъл да беше стигнала до него. Тя не възрази и свърна към другата врата.

Болеше я, че отказва помощта ѝ след всички тези дни, когато беше напълно безпомощен и зависим от нея, след нощите, които бе прекарала, надвесена над него, за да го охлажда, и особено след психическото натоварване, което беше преживяла. Докато приготвяше масата, се опита да потуши болката и да я отблъсне. В края на краищата, Рейчъл бе дори по-непозната за него, отколкото той за нея, и беше естествено да се опитва да възвърне самообладанието си колкото може по-скоро. За мъж като него самообладанието беше от жизненоважно значение. Трябваше да спре да кръжи край него като квачка около пиленцата си.

Лесно беше да си го каже, но когато чу, че той спря водата в банята, тя се поколеба само секунда, преди да се поддаде на желанието да провери как се чувства. Непознатият стоеше в средата на спалнята и се оглеждаше, сякаш размишляваше върху възможностите, които имаше. Беше завързал една хавлия около слабините си и, противно на логиката, така изглеждаше дори още по-голям, отколкото когато нямаше

нито една дреха на тялото си. Пулсът ѝ се ускори. Въпреки контраста на белите превръзки — на крака и рамото му, той изглеждаше невероятно силен и толкова мъжествен, че устните ѝ пресъхнаха.

Беше се обръснал и чистият контур на брадичката му караше пръстите ѝ да тръпнат от желание да го погалят. Друг жест едва ли би допуснал.

— Има ли нещо, което мога да облека, или ще се разхождам просто така, гол? — най-после попита мъжът, тъй като Рейчъл не направи опит да се доближи до него и мълчеше.

Тя измънка и се плесна по челото.

— Разбира се, че има. Нали точно за това излязох сутринта, да ти взема някои най-необходими неща... — Торбата си стоеше все още там, във всекидневната, където я беше пуснала. Рейчъл я грабна, внесе я в спалнята и изсипа съдържанието ѝ върху леглото.

Той отвори чантата и по лицето му премина изражение на любопитство. После измъкна чифт дантелени бикини и ги вдигна да ги разгледа, още преди тя да успее да обясни.

— Пети размер — отбеляза мъжът и я погледна, сякаш я премерваше дали ще ѝ станат. — Хубави са, ала на мен май няма да ми станат.

— Не са за теб — спокойно отвърна Рейчъл. — Бяха за камуфлаж, това е. Ако намериш нещо, което обикновено не ползваш, сложи го обратно в торбата. — Тя не желаше да се срамува, тъй като беше постъпила, както изискваше ситуацията. „Камуфлажът“ наистина беше скъп. Остави го да облече, каквото пожелае, и се върна в кухнята, разсипа яхнията на порции и наля чай във високи стъклени чаши, пълни с лед.

— Имам нужда от помощ за пуловера.

Не беше го чула да се доближава и се извърна, стъписана от близостта му и от думите му. Той стоеше точно зад нея, облечен в черните бермуди, а в ръка държеше памучния пуловер. Гърдите му изпълниха полезрението ѝ, стегнати мощни мускули, които бялата превръзка обгръщаше и стигаше до лявото му рамо. Колко ли дълго се бе борил с пуловера, преди да признае, че няма да се справи сам? Рейчъл се изненада, че просто не го беше сменил с риза с копчета, тогава нямаше да му се наложи да иска помощта ѝ.

— Седни, за да мога да те стигна — рече тя и взе пуловера от ръката му.

Мъжът се държеше за ръбовете на шкафовете, докато бавно куцукаше към масата в трапезарията и накрая се отпусна на един стол. Рейчъл внимателно промуши ръкава на пуловера през ръката му, докато се стараеше с напрегнато, съсредоточено лице да не друса рамото му. Когато свърши, каза:

— Пъхни другата си ръка в другия ръкав, докато го държа да не пада върху рамото ти. — Той безмълвно се подчини и заедно промушиха пуловера през главата му. Тя го издърпа надолу, както майка облича едва проходило дете. Но седналият мъж, който се подчиняваше на инструкциите ѝ, не беше дете от всякаква гледна точка. Рейчъл набързо приключи, тъй като знаеше, че той с неудоволствие приема помощта ѝ. После чевръсто извади хляба от фурната и го сложи в кошничка за хляб, застлана с ленена салфетка, след което сложи кошничката върху масата и дръпна своя стол.

— Ти левичар ли си, или десняк? — попита, без да го гледа, ала усещаше изгарящия му поглед върху лицето си.

— И с двете мога. Защо?

— Ако беше левичар, щеше да ти е трудно да боравиш с лъжицата — отвърна тя и кимна към яхнията. — Искаш ли хляб?

— Да, моля.

Много го биваше в изреченията от една дума, помисли си Рейчъл, докато поставяше хляб върху чинията му. Всъщност трябваше да го попита дали ще се справи и със самобръсначката, но добре обръснатото му лице беше доказателство за това. Започнаха да се хранят мълчаливо. Явно непознатият отдаваше дължимото внимание на яхнията. Тя не очакваше апетитът му да е толкова силен, и то толкова скоро по време на възстановяването му. Купата бе почти празна, когато той постави лъжицата си на масата и я стрелна с абаносов поглед.

— Кажи ми какво става.

На този въпрос Рейчъл нямаше желание да отговаря. Тя внимателно сложи лъжицата си върху масата.

— Мисля, че е мой ред да задам няколко въпроса. Кой си ти? Как се казваш?

Не му се харесаха контравъпросите ѝ. Рейчъл усети неудоволствието му, въпреки че изражението му нищо не подсказваше. Колебанието му продължи не повече от секунда, ала тя го долови и тутакси разбра, че мъжът няма да отговори. Тогава той рече:

— Наричай ме Джо.

— Не мога — отвърна тя. — Така наричам кучето си, тъй като и то не желае да ми каже името си. Измисли друго име. — Подтикната от наелектризираното напрежение във въздуха, започна да разчиства масата, като се движеше бързо и машинално.

Непознатият я загледа за миг и каза тихо:

— Седни.

Рейчъл не спря.

— Защо? Трябва ли да седя, за да чуя и други лъжи?

— Рейчъл, седни. — Той не повиши глас, не промени спокойния си и равен тон, но внезапно прозвуча като команда.

Тя го загледа за миг, после вдигна брадичка и се върна при стола си. Зачака мълчаливо, като го наблюдаваше. Мъжът леко въздъхна.

— Оценявам помощта ти, обаче колкото по-малко знаеш, толкова по-добре е за теб.

Рейчъл винаги се вбесяваше, когато другите определяха кое бе най-добро за нея и кое не.

— Разбирам. Значи не трябваше да забележа, че в тялото ти имаше две огнестрелни рани, когато те извадих от океана? Трябваше ли да извърна глава, когато двамата мъже, които твърдяха, че са от ФБР, дойдоха да те търсят и да те предам? Трябваше ли да се оплача, че тази сутрин ми извади нож? Признавам, че съм малко любопитна. Грижих се за теб в продължение на четири дни и наистина ми се ще да знам как се казваш, ако не е прекалено много!

Едната му черна вежда се надигна при този сарказъм.

— Може и да е прекалено много.

— Добре, забрави. Играй своите игрички. Ти не отговаряш на въпросите ми и аз няма да отговарям на твоите. Става ли?

Мъжът продължи да я наблюдава, ала тя не измести поглед ни на милиметър.

— Казвам се Сейбин — най-последно рече той, като бавно произнесе думите, сякаш му се свидеше всяка сричка.

Рейчъл попи звученето на името с наслада.

— А останалото?

— Важно ли е?

— Не. Но така или иначе, искам да знам.

Той замълча за части от секундата.

— Кел Сейбин.

Тя протегна ръка.

— Радвам се да се запознаем, Кел Сейбин.

Той бавно пое ръката ѝ. Мазолестата му длан се плъзна по меката ѝ ръка и топлите му пръсти я обгърнаха.

— Благодаря ти, че се погрижи за мен. От четири дни ли съм тук?

— Днес е четвъртият.

— Разкажи ми какво се случи.

Имаше поведението на човек, свикнал да командва, а не да моли. Сейбин заповядваше и беше ясно, че очаква да се подчинят на заповедите му. Рейчъл отдръпна ръката си от неговата, смутена от топлото докосване и трепета, който усети в себе си. Сключи пръсти, за да предотврати треперенето, и постави ръце на масата.

— Извадих те от водата и те доवлякох тук. Мисля, че си ударил главата си в някоя скала в устието на залива. Имаше сътресение и беше изпаднал в шок. Куршумът все още беше в рамото ти.

Той се намръщи.

— Знам. Извади ли го?

— Не аз. Извиках ветеринаря.

Едно нещо поне го стресна, ала и това изражение бързо премина.

— Ветеринар ли?

— Трябваше да направя нещо, а лекарите са длъжни да докладват за всички огнестрелни рани.

Сейбин я погледна замислено.

— Ти не искаше да се разчува?

— Помислих, че ти няма да искаш да се разчува.

— Правилно си помислила. После какво се случи?

— Погрижих се за теб. Два дни ти беше в безсъзнание. После започна да се събуждаш, но поради високата температура отново изпаднаше в несвят. Не разбираше какво се случва.

— А агентите от ФБР?

— Те не бяха от ФБР. Проверих.

— Как изглеждаха?

Рейчъл се почувства като на разпит.

— Онзи, който се нарече Лоуъл, е слаб, мургав, около един и седемдесет, към четиридесетгодишен. Другият, Елис, е висок, с добра външност, като от реклама за паста за зъби, със светлокафява коса и сини очи.

— Елис — рече той, сякаш на себе си.

— Направих се на ударена. Това ми се стори най-безопасното нещо, което можех да направя, докато ти се събудиш. Приятели ли са ти?

— Не.

Настана тишина. Тя заразглежда ръцете си в очакване на следващия въпрос. Тъй като нищо не последва, Рейчъл се опита да зададе свой въпрос:

— Трябваше ли да се обадя на полицията?

— Щеше да е по-безопасно за теб, ако го беше направила.

— Поех премерен риск. Реших, че шансовете са повече на моя страна, отколкото на твоя. — Тя си пое дълбоко въздух. — На времето работех като разследващ репортер. В онези дни станах свидетел на някои неща, които се потулиха, направих свое разследване и открих нещо, преди да ме предупредят да не ровя повече. Ти можеше да се окажеш или наркопласьор, или избягал престъпник, но в пресата не се появи нито дума в потвърждение на това. Можеше да се окажеш и агент. Бяха стреляли по теб два пъти. Беше в безсъзнание и не можеше да се защитиш, нито да ми кажеш нещо. Ако те търсеха, в болницата нямаше да имаш никакъв шанс.

Сейбин наведе поглед, за да прикрие изражението си.

— Имаш доста развнтено въображение.

— Нали? — тихо се съгласи Рейчъл.

Той се облегна на стола и присви очи, докато си наместваше рамото.

— Кой друг знае, че съм тук, освен ветеринаря?

— Никой.

— Тогава как ме домъкна тук сама? Или ветеринарят ти помогна? Ти не си Супермен.

— Сложих те върху един юрган и те влачих догоре с помощта на кучето. Може би за него това беше игра. — Сивите ѝ очи помръкнаха,

когато си спомни за херкулесовите усилия, докато се опитваше да го вкара в къщата. — Когато дойде Хъни, те качихме на леглото.

— Хъни ли?

— Ветеринарката. Хъни Мейфийлд.

Сейбин наблюдаваше спокойното ѝ лице и се чудеше какво ли му спестява. На какво разстояние го беше влачила? Как го беше качила по стъпалата? Той самият беше изнасял ранени мъже от полесражението и знаеше колко е трудно, дори когато си трениран и силен. Превъзхождаше я по тегло поне с тридесет килограма. Нямахше как да го е вдигнала. Възможно бе да го лъжеше, че никой не ѝ е помогнал, ала нямаше причина да го прави. Сейбин можеше да чете между редовете. Всеки друг, който би намерил безжизнен мъж на брега, би извикал полицията веднага. Но тя не беше го направила. Малцина биха преценили вариантите и обстоятелствата, които Рейчъл Джоунс беше взела предвид. Хората просто не мислеха за тези неща. Те не бяха част от техния живот. Това се случваше само във филмите и книгите, и следователно не беше истина. Какъв ли бе бил животът ѝ, щом проявяваше такава предпазливост и съобразителност за нещо, което не засягаше нейния опит.

И двамата едновременно чуха звука от приближаваща кола. Тя веднага стана от стола и постави ръка на рамото му.

— Иди в банята и затвори вратата — каза с равен глас, без да забелязва как веждите му се надигнаха от заповедния ѝ тон. Рейчъл отиде до прозореца и погледна навън. Тогава напрежението видимо напусна тялото ѝ. — Хъни е. Всичко е наред. Предполагам, че любопитството ѝ я е накарало да дойде.

ШЕСТА ГЛАВА

— Как е главоболието? — попита ветеринарката и погледна в очите му.

Беше висока жена с едър кокал, с дружелюбно, изпъстрено с лунички лице, и пипаше леко. Сейбин реши, че я харесва. Имаше добро отношение към болните.

— Търпи се — измърмори той.

— Помогни ми да свалим пуловера му — каза тя на Рейчъл и двете жени го съблякоха грижовно и бързо.

Той беше доволен, че бе обул бермудите, иначе щяха да му свалят и панталоните. Не страдаше от излишна свенливост, но въпреки това не би се чувствал спокоен да се отнасят с него като с кукла Барби. Сейбин безпристрастно огледа моравата кожа около шевовете на крака си и се опита да прецени доколко бе увреден мускулът. Важно беше да може не само да се държи на краката си, и то съвсем скоро. Пораженията на рамото му, където системата от мускули и сухожилия беше по-сложна, щяха да бъдат отстранени по-бавно, ала сега най-важно за него беше да се раздвижи. В момента, в който вземеше решение да действа, щеше да му се наложи да се движи бързо. Сложиха му нови превръзки и отново му облякоха пуловера.

— Ще дойда след няколко дни, за да сваля шевовете — каза Хъни и се зае да прибира чантата си.

Сейбин бе впечатлен, че тя нито веднъж не го попита за името му и не му зададе никакви въпроси, които нямаха връзка с физическото му състояние. Или беше поразително нелюбопитна, или бе решила, че колкото по-малко знае, толкова по-добре. Де да мислеше така и Рейчъл. За него беше правило да не замесва цивилни граждани. Работата му беше прекалено опасна и въпреки че познаваше рисковете на професията си и ги приемаше, нямаше как Рейчъл да разбере какъв голям риск бе поела, като му бе помогнала.

Тя излезе с Хъни и той закуцука до вратата, откъдето ги наблюдаваше, докато стояха до колата и си говореха на нисък глас.

Кучето Джо зае позиция до най-долното стъпало. Глухо ръмжене съпътстваше погледа му първо към Сейбин на вратата, после обратно към Рейчъл, сякаш не можеше да реши накъде да насочи вниманието си. Инстинктът му подсказваше да пази Рейчъл, но същевременно не му позволяваше да пренебрегне чуждото присъствие на Сейбин на вратата.

Хъни се качи в колата и потегли. Рейчъл ѝ махна за сбогом и се върна при верандата.

— Успокой се — нежно смъмри кучето тя и лекичко го потупа по шията. Ръмженето му се усилваше. Рейчъл вдигна поглед и видя Сейбин да се приближава към входната площадка.

— Не се приближавай прекалено до него — предупреди го тя. — Той не харесва мъже.

Сейбин любопитно погледна кучето от разстояние.

— Откъде го намери? Той е тренирано бойно куче.

Изненадана, Рейчъл погледна Джо, който стоеше съвсем близо до крака ѝ.

— Просто един ден се появи, мършав и окаян. Споразумяхме се аз да го храня, а той да се навърта наоколо. Не е бойно куче.

— Джо — рязко каза Сейбин, — долу.

Тя усети как животното потрепери, сякаш го удариха. Докато наблюдаваше мъжа, той смразяващо изръмжа. Всяко мускулче в тялото му трептеше, сякаш не можеше да устои на порива да се нахвърли върху врага си, ала Рейчъл го хвана. Преди да осъзнае опасността, тя коленичи и го прегърна през шията, като тихичко му говореше, за да го успокои.

— Всичко е наред — гукаше Рейчъл — Сейбин няма да те нарани, обещавам ти. Всичко е наред.

Когато Джо се успокои, тя се качи на верандата и нарочно погали ръката на Сейбин, за да я види кучето. Сейбин наблюдаваше Джо, без да изпитва ни най-малък страх от него, но не го насъскваше. Трябваше да изчака, докато кучето го приеме, поне дотолкова, че да му позволи да излезе от къщата, без да го нападне.

— Вероятно неговият стопанин е злоупотребил с него — рече той. — Имаш късмет, че не те е излял първия път, когато си излязла от къщата.

— Мисля, че грешиш. Възможно е да е куче-пазач, ала едва ли е обучен да напада. На него дължиш много. Ако не беше Джо, нямаше да мога да те довлека от плажа — изведнъж Рейчъл осъзна, че ръката ѝ бе все още върху неговата и бавно се движи нагоре-надолу. Бързо я отдръпна. — Готов ли си да се прибереш? Сигурно си се изморил вече.

— След минута. — Сейбин бавно огледа боровата горичка вдясно и криволичещия наляво път, като се мъчеше да запомни подробностите, които можеше да му потрябват в бъдеще. — На какво разстояние се намираме от главното шосе?

— На около осем или девет километра, предполагам. Това е частен път. Слива се с пътя от ранчото на Рафърти, преди да се влее в шосе номер деветнайсет.

— Накъде е плажът?

Тя посочи към боровата горичка.

— Надолу през боровете.

— Имаш ли лодка?

Рейчъл го погледна с ясните си сиви очи.

— Не. Единственият начин за бягство е пеша или с кола.

Устните му леко се извиха в усмивка.

— Нямам намерение да крада колата ти.

— Така ли? Все още не знам какво става и защо са те простреляли, след като си толкова добър човек.

— След като имаш разни съмнения, защо не повика полицията?
— отвърна той с леден глас. — Очевидно не носех бяла шапка, когато си ме намерила.

Явно нямаше да миряса и да престане да ѝ подхвърля хапливи забележки, като един истински професионалист, сам и непоклатим. Тя прие, че няма право да знае всичко за него, въпреки че беше му спасила живота, но много ѝ се искаше да знае доколко бе постъпила правилно. Въпреки че беше действала според инстинктите си, несигурността я гризеше отвътре. Да не би да беше спасила предател? Враг на страната ѝ? Какво щеше да прави, ако се окажеше, че бе така? А най-лошото беше, че усещаше безспорно и нарастващо привличане към него, въпреки разума си. Сейбин не каза нищо повече, а и Рейчъл не отвърна на провокацията му относно това, че бил без дрехи, когато тя го бе намерила. Рейчъл погледна Джо и отиде да отвори мрежестата врата.

— Махам се от горещината. Ако искаш да останеш тук, рискуваш с Джо.

Сейбин я последва вътре, загледан в стройния ѝ гръб. Безспорно беше ядосана, ала и той беше притеснен. Искаше му се да я насърчи, но истината беше, че колкото по-малко знаеше тя, толкова по-безопасно беше за нея. В сегашното си състояние просто нямаше как да я защити. Фактът, че Рейчъл го прикриваше, като съзнателно излагаше себе си на опасност, въпреки че подозренията ѝ не бяха далеч от истината, пораждаше в него някаква нежелана промяна. По дяволите, помисли си Сейбин, отвратен от себе си, всичко в нея пораждаше промяна в него. Той вече познаваше мириса на плътта ѝ и нежното, изненадващо интимно докосване на ръцете ѝ. Все още усещаше тялото ѝ до себе си и му се искаше да се протегне и да я привлече към себе си. Никога не беше изпитвал потребност от близостта на друго човешко същество, освен в случаите, когато правеше секс. Погледна голите ѝ стройни нозе и нежно закръглени бедра. Усети в себе си доста силно сексуално привличане, като се имаше предвид общото му физическо състояние. Опасността беше в това, че мисълта да легне с нея в мрака и просто да я прегръща, беше толкова привлекателна, колкото и да я има.

Облегна се на касата на вратата и я наблюдава, докато тя бързо свърши с миенето на съдовете. Движенията ѝ бяха бързи и някак грациозни, дори когато се занимаваше с домакинска работа. Всичко беше организирано и логично. Не беше от суетливите жени. Дори дрехите ѝ бяха обикновени и семпли, въпреки че бежовите ѝ шорти и синята памучна риза нямаха нужда от никаква украса, освен от меките женствени форми под тях. Сейбин отново си представи съблазняващите го форми, сякаш познаваше голотата ѝ, сякаш вече я беше обладал.

— Какво си се втренчил? — попита Рейчъл, без да го погледне. Усещаше погледа му, както би усетила и допира му.

— Извинявай. — Не ѝ отговори, ала се съмняваше, че тя наистина се интересува. — Ще си лягам. Ще ми помогнеш ли за пуловера?

— Разбира се. — Рейчъл избърса ръцете си в една кърпа и влезе в спалнята преди него. — Нека първо сменя чаршафите.

Обзе го умора, щом се облегна на тоалетката, за да облекчи тежестта върху левия си крак. Рамото и кракът му пулсираха, но тъй като болките не бяха неочаквани, не им обърна внимание. Истинският проблем беше липсата на сила. Ако нещо се случеше, не би могъл да защити нито Рейчъл, нито себе си. Дали да остане тук, докато се възстанови? Замисленият му поглед се закова на нея, докато тя постилаше чисти ленени чаршафи на леглото. Прехвърли през главата си всички възможни алтернативи, които бяха изключително ограничени. Нямаше пари, нямаше документи и не смееше да се обади да дойдат да го вземат, защото нямаше представа доколко бюрото беше замесено или на кого можеше да има доверие. Не беше в състояние да направи каквото и да било, по какъвто и да било начин. Трябваше да се възстанови, защо не и тук. Малката къщичка имаше своите предимства: кучето отвън беше дяволски добра охрана, ключалката беше здрава, имаше храна и му оказваха медицинска помощ. Освен това и Рейчъл беше тук.

Да я гледа му беше лесно. Можеше да се превърне в неконтролируем навик. Тя беше стройна и в добро здраве, с меден тен, от който кожата ѝ изглеждаше чувствена. Косата ѝ беше гъста, права и лъскава, тъмнокафява, без никакви светли и топли оттенъци. Изглеждаше сребриста. Подхождаше на големите ѝ ясни, езерно сиви очи. Не беше висока, малко по-ниска от среден ръст, ала ходеше толкова изправена, че създаваше впечатление на висока жена. Беше мека, със закръглени гърди, които се сгушиха в дланите му.

По дяволите! Образът беше толкова истински, толкова силен, че не го оставяше на мира. Ако беше сън, предизвикан от треската, то това беше най-истинският сън, който някога бе имал. Но ако наистина се беше случило, кога и как беше станало? През по-голямата част от времето той е бил в безсъзнание, а в миговете, когато е бил буден, не е бил на себе си от треската. Ала продължаваше да изпитва усещането как ръцете ѝ гаят тялото му с откритата интимност на любовници. Или наистина бе я докоснал, или въображението му се бе развихрило.

Рейчъл потупа възглавниците и се обърна към него.

— С шортите си ли ще спиш?

Вместо отговор Сейбин откопча панталоните и те се свлякоха, после седна на леглото, за да може тя да съблече пуловера му. Топлият, леко цветен аромат на тялото ѝ го обгърна и той инстинктивно се

обърна в тази посока. Устните и носът му натискаха рамото ѝ. Рейчъл се поколеба, после бързо свали пуловера му и се отдръпна. Влажният му топъл дъх стопли кожата ѝ през материята на пуловера ѝ и обърка ритъма на сърцето ѝ. Като се опитваше да не показва, че близостта му ѝ въздейства, тя сгъна прилежно пуловера и го постави на един стол, после вдигна панталоните и ги сложи върху пуловера. Когато отново го погледна, Сейбин лежеше на гръб, десният му крак беше сгънат, а дясната му ръка лежеше върху стомаха му. Белите му гащета ярко контрастираха на бронзовия му тен, напомняйки ѝ, че той нямаше разлики в тена по тялото си. Рейчъл изстена вътрешно. Защо ли си мислеше за това сега?

— Искаш ли да те завия с чаршафа?

— Не, вентилаторът е достатъчен. — Сейбин вдигна дясната си ръка от стомаха си и я повика. — Седни тук за минута.

Разумът ѝ подсказа, че идеята не бе добра. Ала тя седна, както го беше правила толкова много пъти, откакто той се бе настанил в леглото ѝ. Тялото ѝ беше наведено към него, а бедрото ѝ допираше неговото тяло. Сейбин постави ръка върху бедрото ѝ, сякаш да я приласкае. Пръстите му започнаха да се движат нежно, а сърцето ѝ отново заби лудо. Рейчъл вдигна поглед и срещна очите му. Не можеше да откъсне поглед от него, беше като омагьосана от черния му огън.

— Не мога да ти дам всички отговори, които търсиш — прошепна той. — Аз самият не ги знам. Дори и да ти кажа, че съм от добрите, ще имаш само моята дума, а защо да слагам примката на врата си, като ти кажа и други неща?

— Не се прави на адвокат на дявола — рязко отвърна тя. Толкова ѝ се искаше да намери сили да се откъсне от съблазнителната власт на погледа и допира му. — Да вземем фактите. Бил си прострелян. Кой те простреля?

— Нападнаха ме изневиделица, и то от моите хора... Тод Елис.

— Мнимият агент от ФБР Елис?

— Същият, според твоето описание.

— Тогава се обади и го натопи.

— Не е толкова просто. Аз съм в едномесечен отпуск от бюрото. Само двама души знаеха къде се намирам, и двамата са ми началници. Рейчъл не помръдваше.

— Единият те е предал, но ти не знаеш кой.

— Може би и двамата.

— Не можеш ли да се свържеш с някой по-високопоставен?

Нещо студено и яростно проблесна в погледа му.

— Скъпа, не можеш да стигнеш по-нагоре. Дори не съм сигурен, че ще мога да се добера до тях. И единият, и другият имат пълномощия да ме обявят извън закона, а ако се обадя оттук, може да поставя теб в опасност.

Тя усети ледената сила на яростта му и вътрешно потрепери с благодарност, че не го бе предала. Погледът му рязко контрастираше с докосването на пръстите му по бедрото ѝ. Как можеше да докосва толкова нежно, когато в очите му блестеше дяволска ярост?

— Какво ще правиш?

Пръстите му се прокраднаха надолу по бедрото ѝ и достигнаха подгъва на шортите ѝ, после нежно се мушнаха отдолу.

— Ще се възстановя. Точно сега не мога да направя нищо, включително и да се облека. Проблемът е, че те излагам на опасност с простия факт, че съм тук.

Рейчъл не можеше да овладее дишането си, нито пулса си. Горещината отвътре нарастваше, пречеше ѝ да мисли и тя можеше да действа само според сетивата си. Знаеше, че трябва да отстрани ръката му, но допирът на грубите му пръсти по бедрото ѝ беше толкова приятен, че само седеше и потреперваше като лист на нежния пролетен бриз. Дали Сейбин се отнасяше с жените като със своя собственост, която може да докосва, когато си пожелае, или бе доловил неконтролируемото ѝ желание към него? Рейчъл си мислеше, че го прикрива добре, че го пази само за себе си, ала вероятно професията му бе изострила неговите сетива и интуиция. Тя отчаяно помръдна, сложи ръка върху неговата, за да я спре.

— Не ме излагаш на опасност — рече с леко дрезгав глас. — Аз взех решението съвсем сама.

Въпреки, че държеше ръката си върху неговата, пръстите му се придвижиха нагоре и стигнаха до края на шортите ѝ.

— Един въпрос ме влудява — призна той с нисък глас. Отново раздвижи ръка, мушна я под еластичния крачол на шортите и погали хладната голота на бедрото ѝ.

Леко стенание се прокрадна от устните ѝ, преди да успее да ги прехапе, за да го спре. Възможно ли беше Сейбин да прави това с

едно-единствено докосване?

— Спри — прошепна Рейчъл. — Трябва да спреш.

— Спали ли сме заедно?

Гърдите ѝ болезнено се стегнаха в желание да усетят докосването му, той да ги успокои, както преди. Въпросът му напълно я обърка.

— Това... Тук има само едно легло. Нямам кушетка, само фотьойлите.

— Значи от четири дни сме в едно легло — прекъсна я Сейбин и по този начин спря потока от думи, които тя усети, че няма да може да овладее. Очите му отново пламтяха, но този път с различен огън, и Рейчъл не можеше да отмести поглед. — И ти си се грижила за мен.

Тя си пое дълбоко въздух.

— Да.

— Съвсем сама?

— Да.

— И си ме хранила.

— Да.

— Мила си ме.

— Да. Треската ти... Налагаше се да те охлаждам с кърпа със студена вода.

— Направила си всичко необходимо и си се грижила за мен като за дете. — Рейчъл не знаеше какво да отвърне, какво да направи. Ръката му все още беше върху нейната. Усещаше топлата му и твърда длан върху нежната си плът. — Докосвала си ме — продължи той. — Навсякъде.

Тя преглътна.

— Налагаше се.

— Помня ръцете ти върху мен. Харесваше ми, ала когато тази сутрин се събудих, реших, че е било сън.

— Ти наистина сънува — отвърна Рейчъл.

— Виждал ли съм те гола?

— Не!

— Тогава откъде знам как изглеждат гърдите ти? Какво е усещането за тях в дланите ми? Не е било само сън, Рейчъл. Нали?

Ярка червенина покри лицето ѝ в отговор на въпросите му. Гласът ѝ беше сподавен и тя извърна поглед от него. Най-последно

смущението ѝ я освободи от погледа му.

— На два пъти, когато се събуди, ти... ти ме сграбчи.

— И се порадвах на гълъбчетата?

— Нещо такова.

— И те видях?

Рейчъл безпомощно посочи деколтето си.

— Нощницата ми се смъкна, когато се надвесих над теб.

Деколтето ми се отвори...

— Бях ли груб?

— Не — прошепна тя.

— На теб хареса ли ти?

Това трябваше да престане веднага, макар Рейчъл да имаше усещането, че бе твърде късно вече, че изобщо не трябваше да сяда на леглото.

— Дръпни си ръката — каза тя и отчаяно се помъчи гласът ѝ да прозвучи настоятелно: — Пусни ме.

Сейбин се подчини без колебание, а на мрачното му лице бе изписано победоносно изражение. Рейчъл скочи от леглото с пламнало лице. Каква глупачка се оказа! Сигурно той нямаше да може да заспи от смях заради нея. Тя беше до вратата, когато Сейбин проговори и гласът му я спря.

— Рейчъл...

Тя не искаше да се обръща, не желаше да го погледне, но той така заповеднически произнесе името ѝ, че Рейчъл бе привлечена като с магнит. Фактът, че беше легнал, не намаляваше властта му, нито това, че беше ранен. Сейбин беше мъж, роден да властва, правеше го без особено усилие, само със силата на волята си.

— Ако можех, щях да дойда при теб. Ти не би си отишла.

Нейният глас бе също толкова тих, ала се долавяше сред жуженето на вентилатора на тавана в хладната стая.

— Бих могла — рече тя и тихо затвори вратата след себе си.

Искаше ѝ се да се разплаче, но не го направи, тъй като плачът нямаше да разреши нищо. Болеше я отвътре, чувстваше се неспокойна. Нагон. Беше го определила едва ли не веднага, съвсем точно бе формулирала източника на неопровержимото и очевидно неконтролируемо привличане към него. Сигурно би се справила, ако беше само до нагона, тъй като това бе човешки апетит, една напълно

нормална реакция на единия пол към другия. Щеше да го регистрира и после да го подмине. Ала Рейчъл не можеше да подмине нарастващото емоционално въздействие, което той имаше над нея. Беше седяла на леглото и беше му позволила да я гали не защото Сейбин я привличаше физически, въпреки че, Бог знае, това бе самата истина, а защото внезапно стана изключително важен за нея.

Тя намери спасение в работата. Работата беше я спасявала, когато умря Би Би, и сега инстинктивно отново я потърси. Кабинетът ѝ не беше голям и беше осеян с всякакви материали като книги, списания, отделни статии и семейни снимки, които бяха струпани на всяко свободно местенце. Просто така ѝ беше удобно. Именно тук се потапяше в интересните за нея неща и, въпреки безпорядъка, знаеше мястото на всяко нещо. Едва когато погледът ѝ се спря на любимата ѝ снимка на Би Би, Рейчъл осъзна, че нямаше да намери покой и в тази стая. Не можеше да се скрие от себе си. Трябваше да се изправи лице в лице със ситуацията, сега.

Пръстите ѝ бавно погалиха усмивката на Би Би. Той ѝ беше най-добрият приятел, съпруг и любовник, мъж, зад чийто весел маниер се криеха силен характер и силно чувство на отговорност. Дватама се бяха забавлявали толкова много! Все още имаше моменти, когато ѝ липсваше ужасно и тя си мислеше, че никога няма да преодолее загубата му, дори и да знаеше, че Би Би не би желал това. Той би искал Рейчъл да се наслаждава на живота си, да има деца, да развива кариерата си, да има всичко. И тя го искаше, но по някакъв начин никога не си бе представяла, че може да го има без Би Би, а него вече го нямаше.

И двамата познаваха и приемаха рисковете на професиите си. Дори бяха говорили за тях, като се държаха за ръце през нощта и обсъждаха предстоящите опасности с надеждата, че като ги изкарват на повърхността, могат да ги овладеят. Професията ѝ на разследващ репортер я научи да стъпва на пръсти и Рейчъл стана много добра във всичко, което избираше да прави. Работата на Би Би в Агенцията за борба с наркотиците беше по принцип опасна.

Вероятно бе имал предчувствие. Веднъж я беше прегърнал силно в мрака и ѝ беше казал:

— Скъпа, ако нещо се случи с мен, помни, че възможностите ми са известни и аз с желание поемам рисковете. Мисля, че работата си

струва и ще направя всичко възможно за нея, също както и ти не би се оттеглила от някоя опасна история, само заради собствения си комфорт. Дори на хората, които никога не поемат рискове, се случват злополуки. Да играеш на сигурно не е гаранция. Кой знае? Твоята професия може да се окаже дори по-опасна от моята.

Пророчески слова. До края на годината Би Би бе мъртъв. Докато разследваше миналото на някакъв политик, Рейчъл откри злоупотреба с наркотици. Нямаше доказателства, ала вероятно въпросите ѝ бяха подразнили политика. Една сутрин тя закъсняваше за полет до Джаксънвил, а бензинът в колата ѝ беше привършил. Би Би ѝ хвърли ключовете от неговата кола и каза:

— Вземи моята. Аз имам достатъчно време да заредя на път за работа. Ще се видим довечера, скъпа.

Но не се видяха. Десет минути, след като самолетът се отлепи от земята, Би Би запали колата ѝ и бе убит на място от бомба, свързана със запалителното устройство.

Рейчъл приключи разследването, потънала в мъка, и сега същият политик излежаваше доживотна присъда без право на помилване за търговия с наркотици и за убийството на Би Би. Тогава тя се отказа от кариерата на разследващ репортер и се върна в Диамантения залив, за да се опита да намери смисъл да продължи да живее. Спокойствието, спечелено с висока цена, ала най-после само нейно, ѝ помогна да намери удоволствие в работата отново в тихия живот тук, в залива. Беше постигнала удовлетвореност, но не беше срещала любовта оттогава. Дори не беше изкушена. Не желаше да излиза с никого, не желаше мъж нито да я целува, нито да я докосва, нито да ѝ прави компания.

До този момент. Рейчъл нежно докосна стъклото върху усмивката на Би Би. Беше невероятно болезнено и трудно да се влюби. Каква подходяща фраза! „Да се влюби.“ Тя определено се влюбваше и не можеше да възпре този устрем надолу, въпреки че не беше сигурна дали бе готова за това. Чувстваше се като глупачка. В края на краищата, какво знаеше за Кел Сейбин? Достатъчно, за да излязат чувствата ѝ извън контрол, това беше неоспоримо! По някакъв начин бе го заобичала от самото начало, интуицията ѝ бе подсказала, че той ще се превърне в много важен за нея човек. Защо иначе се беше борила така отчаяно да го прикрие и да го защити? Дали би поела риска да се

грижи за някой друг непознат? Много романтично от нейна страна да предположи, че всичко е било предначертано. Друго обяснение би било древната поговорка, че животът принадлежи на този, който го спаси. Дали това не беше примитивно предопределение, някакво обвързване, наложено от опасността?

При този развой на мислите си Рейчъл горчиво се изсмя. Какво значение имаше? Можеше да си седи така цяла нощ и да си мисли за правдоподобни и неправдоподобни обяснения, ала това нямаше да промени нищо. Въпреки волята и логиката, тя вече беше наполовина влюбена в този мъж и нещата се влошаваха.

Сейбин се опитваше да я прелъсти. Не беше във форма за такова нещо, но като се имаха предвид върховните му сили, вероятно щеше да се възстанови много по-бързо от обикновените хора. Част от нея потрепери при мисълта да прави любов с него, ала другата половина, по-предпазливата, я предупреди да не се оставя да се забърка с него до такава степен. Ако го направеше, щеше да поеме дори още по-голям риск, отколкото само да го крие и да се грижи за здравето му. Рейчъл не се страхуваше от физическия риск, но емоционалната цена, че се бе влюбила в такъв мъж, можеше да бъде твърде висока.

Пое си дълбоко въздух. Не можеше да оразмери чувствата си и желанието си като в рецепта. Не беше от хората, които се контролират и им липсват емоции. Можеше само да приеме факта, че го обича и оттам нататък да се справя с това.

Би Би я гледаше усмихнат от снимката. Не беше предателство да обичаш някой друг. Той би желал тя отново да обича.

Беше ѝ мъчително да възприеме идеята. Рейчъл не обичаше повърхностно. Когато се отдадеше, правеше го с цялата си страст, което не беше нито лесен, нито обичаен начин да обича. Мъжът в леглото ѝ не би одобрил отдаването ѝ. Нямаше нужда от кристална топка, за да разбере, че Сейбин беше от мъжете, в които се съчетаваха ледена липса на емоции и огнена чувственост. Той живееше за опасностите на професията си, а работата му не предполагаше емоционални връзки. Можеше да я обладае с груба, жадна страст, а после спокойно да си тръгне и да се върне към живота, който си бе избрал.

Тя мрачно огледа кабинета си. Все пак нямаше да може да работи. Прекалено обърканите ѝ емоции не ѝ позволяваха да се заеме

нито с подготовката на курса, нито с работата върху ръкописа. Беше попаднала в деликатна ситуация, ала дали положението нямаше да стане още по-деликатно? Всъщност можеше да ползва някой практичен съвет. Изведнъж усмивка озари лицето ѝ. В спалнята си имаше специалист. Защо да не използва неговите познания, докато все още бе тук? Ако не друго, поне щеше да уплътни времето му. А собственото си време можеше да уплътни, като оплеви градината. Беше късен следобед и слънцето не беше така безмилостно. Можеше да свърши нещо полезно.

Здрачът бързо се превръщаше в мрак. Рейчъл бе почти свършила в градината, когато чу как едновременно мрежестата врата се отвори и Джо скокна внезапно от края на реда, където работеше тя. Рейчъл изкрещя името на Джо и се изправи на крака. Знаеше, че няма да достигне кучето навреме, за да го спре.

Сейбин не се спря. Джо се поколеба, когато Рейчъл му изкрещя, вниманието му внезапно се раздвои, а Сейбин използва промеждутъка и седна на стъпалата. Така беше уязвим, но не беше непосредствено застрашен. Джо се спря на метър разстояние. Клекна, а козината на гърба му настръхна.

— Отдръпни се — каза Сейбин с равен тон, когато Рейчъл се приближи и се опита да застане между него и кучето. Тя с готовност би използвала себе си вместо щит. Той мислеше, че кучето нямаше да я нарани нарочно, ала ако то нападнеше и Рейчъл се опиташе да го защити... Сейбин трябваше да си изясни отношенията с Джо, а това можеше да стане и сега. Тя се спря при командата му, но нежно заговори на кучето, за да го успокои. Ако то нападнеше, нямаше да може да го удържи. Какво си въобразяваше Сейбин, като излизаше просто така? Та нали знаеше, че Джо не обича мъже?

— Джо, долу — твърдо каза Сейбин.

Както и предишния път, командата предизвика у Джо само ярост. Рейчъл се приближи, готова да скочи, ако Джо направеше движение да атакува. Сейбин я предупреди с поглед.

— Джо, долу. — Той повтори командата отново и отново, все с тих, равен глас.

Джо се доближи на сантиметри от босите нозе на Сейбин и оголи зъби. Тя се задъха, хвърли се върху кучето и обгърна с ръце

шията му. Всяко мускулче в тялото му трепереше. То не ѝ обърна внимание, погледът му беше прикован в мъжа.

— Пусни го и се дръпни настрана — заповяда Сейбин.

— Защо просто не се прибереш в къщата, докато го държа?

— Защото ще съм затворник, докато той не ме приеме. Може да ми се наложи да си тръгна бързо, а не желая да се притеснявам и заради кучето.

Рейчъл коленичи до Джо. Пръстите ѝ ровеха и галеха козината му. Сейбин вече възнамеряваше да си тръгва. Е, тя нали знаеше, че така ще се случи. Бавно пусна кучето и се отдръпна.

— Джо, долу — отново каза Сейбин.

Рейчъл затаи дъх и зачака следващата реакция. Тя виждаше как Джо трепери, ушите му се дръпнаха назад. Сейбин повтори командата си. За миг кучето се поколеба и бе готово да нападне, ала после внезапно отиде до Сейбин и зае позиция.

— Седни — каза Сейбин и Джо седна. — Добро момче, добро момче. — Той сковано потупа кучето по главата с лявата си ръка.

За миг Джо издърпа ушите си назад и тихо изръмжа, но не се опита да хапе. Рейчъл бавно въздъхна и от облекчение краката ѝ се подкосиха.

Сейбин ѝ хвърли бърз среднощен поглед.

— А сега ела и ти седни до мен.

— Като кучето ли? — заяде се тя, ала охотно седна на стъпалото до него. При това движение Джо скочи и застана пред тях. Ушите му отново щръкнаха назад.

Сейбин я прегърна с дясната си ръка и я доближи до голите си гърди, като внимателно следеше кучето. На Джо никак не му се хареса това. В гърдите му се зароди глухо ръмжене.

— Ревнува — отбеляза Сейбин.

— Или си мисли, че можеш да ме нараниш. — Ръката му ѝ пречеше да диша и за да не мисли за това, Рейчъл протегна ръка към Джо. — Всичко е наред. Ела тук, моето момче. Хайде.

Джо предпазливо се доближи. Първо помириша протегнатата ѝ ръка, после коляното на Сейбин. След миг легна на земята в краката им и сложи глава върху лапите си.

— Жалко, че някой е злоупотребил с него. Интелигентно и скъпо животно е, освен това не е стар. На около пет години е.

— И Хъни така смята.

— Винаги ли си проявявала склонност да прибираш изпадналите? — попита той и тя разбра, че не става въпрос само за Джо.

— Само интересните. — Рейчъл долови как в гласа ѝ се прокрадна напрегнатост и се чудеше дали и Сейбин я забелязва, ако изобщо можеше да предположи причината за това. С дясната си ръка той леко разтъркваше голото ѝ рамо, едно невинно докосване, ако не се смяташе, че това ѝ доставяше удоволствие. Една светкавица в тъмното небе я накара да вдигне поглед и тя се зарадва на този повод.

— Изглежда ще вали. Тази сутрин премина градоносен облак, но не капна нито капка. — Тутакси удари гръм и няколко тежки дъждовни капки паднаха върху тях. — По-добре да влезем в къщата.

Сейбин ѝ позволи да му помогне да се изправи, ала реши сам да се изкачи по стъпалата. Джо стана и се свря под колата. Точно когато Рейчъл заключаваше мрежестата врата, над главите им се разнесе оглушителен гръм, небето се отвори и се изля пороен дъжд. Температурата започна да се снижава от свежия и хладен дъжд, а вятърът породил лека мъгла, която нахлу през мрежестата врата. Смеейки се, Рейчъл затвори дървената врата и я заключи, после се обърна и се озова в прегръдката на Сейбин.

Той не каза нищо. Просто хвана косите ѝ, наведе назад главата ѝ и доближи устни до нейните. Целият ѝ свят потрепери и се разклати. Тя стоеше с ръце върху голите му гърди и му позволяваше да я целува, неспособна да направи каквото и да било, освен да му даде това, което бе пожелал. Устните му бяха твърди, както и предполагаше.

Бяха жадни. Целуна я бавно, страстно и опитно. Езикът му се преплете с нейния и Рейчъл усещаше наболата му брада по нежната си кожа.

Невероятното удоволствие я стресна и тя се отдръпна от устните му. Гледаше го с широко отворени очи.

Сейбин стегна юмрука си в косите ѝ.

— Страхуваш ли се от мен? — попита грубо.

— Не — прошепна Рейчъл.

— Защо тогава се отдръпна?

Нищо не можеше да направи, освен да му каже истината, докато го гледаше в сгъстяващата се тъмнина, а бурята навън бушуваше над

главите им.

— Защото е прекалено много.

В черните му очи се разрази друга буря.

— Не — рече той. — Не беше достатъчно.

СЕДМА ГЛАВА

Напрежението в Рейчъл нарастваше. С напредването на нощта то ставаше все по-голямо и по-голямо. Той не я целуна втори път, не я докосна отново, но я наблюдаваше, а това в някои отношения беше по-лошо. Силата на погледа му беше като физическо докосване, което я галеше и изгаряше. Тя не съумяваше да води неангажиращ разговор, за да намали напрежението, тъй като всеки път, когато го погледнеше, Сейбин все я наблюдаваше. Те се нахраниха, после Рейчъл включи телевизора за разнообразие. За нещастие програмите не бяха много разнообразни и той продължи да я наблюдава, така че тя отново го изключи.

— Искаш ли нещо за четене? — най-после попита Рейчъл отчаяно.

Сейбин поклати глава.

— Прекалено съм уморен, а и проклетото главоболие се засили. Мисля, че ще си лягам.

Той наистина изглеждаше уморен, ала в това нямаше нищо чудно. Беше на крак от дълго време, като се има пред вид, че същата сутрин беше дошъл в съзнание. Тя също бе уморена. Събитията от деня бяха изпили силите ѝ.

— Нека първо взема душ. После ще ти помогна да легнеш — рече Рейчъл и Сейбин кимна.

Тя набързо взе душ, облече най-скромната си нощница и накрая си сложи лека роба, която завърза с колан. Той чакаше в спалнята, когато Рейчъл излезе от банята. Останалата част от къщата беше тъмна.

— Не знаех, че една жена може да остане в банята по-малко от половин час.

— Не се заяждай — отвърна тя меко, като се чудеше дали изобщо Сейбин вижда усмивката ѝ.

Той развърза панталоните си и те се свлякоха. После закуцука към банята.

— Ще се измия, доколкото мога, а после ще те извикам да довършиш останалото, става ли?

— Да — отговори Рейчъл и гърлото ѝ се сви при мисълта за нов допир до тялото му. Не че преди не беше го мила, но сега беше буден, а и беше я целунал. Именно нейното желание към него, а не притеснението, че Сейбин може да направи нещо, я изнервяше. Той все още беше в голяма степен инвалид, за да прави сериозни опити към нея.

Сега нямаше нужда да спи с него. И за двамата щеше да е по-лесно, ако тя не превръщаше мухата в слон и просто си измайстори дюшек, преди Сейбин да беше излязъл от банята. Взе няколко юргана от дрешника и ги постла на пода, после от леглото свали една възглавница и я метна долу. Нямаше нужда от завивка, робата беше достатъчна.

След двадесет минути той отвори вратата.

— Готов съм за подкрепление.

Около слабините си имаше увита хавлия и едва се държеше на краката си. Рейчъл го погледна отблизо и загриженост измести нервността ѝ. Беше блед. Кожата на лицето му беше опъната по скулите, ала устните му бяха много червени.

— Мисля, че отново имаш треска — каза тя и сложи ръка на бузата му. Беше прекалено топъл, но температурата му не беше толкова висока, колкото преди. Рейчъл свали капака на тоалетната чиния и му помогна да седне, после му даде два аспирина и чаша вода, преди да приключи с измиването на тялото му, като бързаше. Колкото по-рано си легнеше, толкова по-добре. Тя трябваше да очаква температурата му пак да се покачи след усилието, което положи през деня.

— Извинявай — измърмори Сейбин, докато Рейчъл го бършеше. — Нямах намерение да си го изкарвам на теб по този начин.

— Ти не си Супермен — бързо отвърна тя. — Хайде да лягаш.

Помогна му да се изправи и той каза:

— Почакай.

Махна ръка от рамото ѝ и освободи хавлията от кръста си, после я метна върху закачалката за хавлии. Беше напълно и съвсем открито гол. Отново сложи ръка на рамото ѝ и се отпусна на нея тежко, докато Рейчъл му помагаше да стигне леглото. Тя не знаеше да се смее ли, или да му се сърди. Накрая реши да не обръща внимание на голотата му.

Нали го беше виждала и преди, и ако това не притесняваше него, не биваше да притеснява и нея.

Въпреки високата температура и изтощението, нищо не убягваше от вниманието му. Сейбин забеляза дюшека до леглото и свъси тъмните си вежди.

— Какво е това?

— Моето легло.

Той го погледна, после отмести поглед към нея. Гласът му беше тих:

— Махни това проклето нещо оттук и лягай до мен, където ти е мястото.

Рейчъл го погледна продължително и хладно.

— Да не би да си въобразяваш прекалено много, и то само заради една целувка? Сега си много по-добре. Няма да се налага да ставам посред нощ, затова няма нужда да спя до теб.

— След като толкова пъти си спала при мен, защо да се отказваш сега? Бог е свидетел, че няма място за скромност, а за секс изобщо не става въпрос. Каквито и намеци да ти правя, те са само фалшиви и ти го знаеш.

Тя не искаше да се смее, не желаше той да разбира, че логиката му беше много... здрава. Не мисълта, че може да ѝ направи нещо, я спираше да легне до него, а по-скоро усещането, че ще лежи до него през нощта, ще чувства тежестта и топлината му в леглото до себе си. Беше свикнала да спи сама и с болка преоткриваше силното удоволствие да споделя тъмните часове с някой мъж. Сейбин сложи ръка на гърлото ѝ. Загрубелите му пръсти предизвикаха трепет, който полази по раменете ѝ.

— Има и друга причина да искам да спиш до мен.

Не беше сигурна дали иска да я чуе. В очите му отново се настани ледено изражение, погледа на мъж, за когото не съществуват илюзии, който е видял най-лошото и нищо не може да го учуди.

— Аз съм тук, до леглото — прошепна Рейчъл.

— Не, искам те при мен, за да знам къде си във всеки един момент. Ако се наложи да ползвам ножа, не желая по случайност да попаднеш на пътя му.

Тя извърна глава и погледна ножа, който все още лежеше на масичката до леглото.

— Никой не може да влезе, без да ни събуди.

— Няма да поема този риск. Влизай в леглото. Или и двамата ще спим на пода.

Той не се шегуваше и Рейчъл с въздишка отстъпи. Нямахше нужда и двамата да спят неудобно.

— Добре. Нека взема възглавницата си.

Сейбин отпусна ръка до тялото си, а тя взе обратно възглавницата и я постави на леглото. Той внимателно се настани под чаршафите. Като легна, от гърлото му се изтръгна тихо стенание поради напрежението в рамото. Рейчъл изключи осветлението и легна в леглото от другата страна. Дръпна чаршафа и зави и двамата, след което се сви в обичайната си поза, сякаш бяха правили така от години. Ала нехайната ѝ поза беше напълно изкуствена. Рейчъл бе кълбо от нерви. Неговата предпазливост бе заразителна. Тя не вярваше, че Сейбин наистина очаква преследвачите му да влязат в къщата през нощта, но за всеки случай се подготви.

Старата къща издаваше обичайните успокоителни звуци наоколо. В нощната тишина Рейчъл чуваше как щурчетата свирят на прозореца, ала познатите шумове не ѝ вдъхваха кураж. Мислите ѝ бяха разпилени и тя се опитваше да ги нареди в някакъв смислен пъзъл. Той беше в отпуск, но беше нападнат... Защо се опитваха да се отърват от него? Дали не беше научил нещо, което искаха да остане потулено? Щеше ѝ се да го попита, ала тихото му и равномерно дишане ѝ подсказа, че вече спи, изтощен от деня.

Без да се замисля, Рейчъл протегна ръка и я сложи върху неговата. Беше съвсем машинален жест, останал от нощите, когато следеше всяко негово движение.

Нямахше предупреждение. Със светкавичен замах дясната му ръка сграбчи китката ѝ така силно, че я нарани и дори изви. Тя извика, колкото от страх, толкова и от болка. Цялата трепереше от внезапната атака. Ръката му отслаби захвата на китката ѝ и той измърмори:

— Рейчъл?

— Причиняваш ми болка! — От гърдите ѝ несъзнателно се изтръгна протест.

Сейбин я пусна, седна в леглото и тихо изруга. Тя разтърка наранената си китка и се вторачи в неясния му силует в тъмнината.

— Мисля, че на дюшека ще съм в безопасност — най-после рече Рейчъл, като се опита да звучи по-неангажиращо. — Извинявай. Нямах намерение да те докосвам. Просто... така се случи.

Гласът му беше дрезгав:

— Добре ли си?

— Да. Само китката ме боли.

Той се опита да се обърне към нея, но раненото му рамо му попречи. Изруга отново и не поднови опита си да се обърне.

— Ела от тази страна. Аз ще спя на дясната си страна и ще те прегърна.

— Няма нужда да ме прегръщаш, благодаря. — Все още бе разтреперана от начина, по който бе реагирал Сейбин, агресивно и бързо като змия. — Сигурно ти е трудно да спиш с някой друг в леглото.

— Ти си единствената жена, с която съм спал, в буквалния смисъл на думата, и то от години — рязко отвърна той. — А сега, да не би да искаш отново да рискуваш, като ме стреснеш, или ще се сгушиш тук?

Тя стана от леглото и заобиколи от другата страна. Сейбин се отмести да ѝ направи място. Рейчъл мълчаливо легна, обърна се с гръб към него и зави и двамата с чаршафа. Също така мълчаливо той се намести зад нея и допря бедра до нейните. Задните ѝ части се сгушиха в слабините му, а гърбът ѝ се облегна на широките му и твърди гърди. Сейбин провря дясната си ръка под главата ѝ, а с лявата я прегърна през кръста. Тя затвори очи, затоплена от горещото му тяло. Замисли се доколко топлината му се дължеше на треската. Беше забравила какво е да лежиш до мъж и да усещаш силата му, обгърнала тялото ти като пелена.

— Ами ако бутна рамото ти или крака ти? — прошепна Рейчъл.

— Дяволски ще ме заболи — отвърна той сухо и с дъха си разроши косите ѝ. — Заспивай. Не се тревожи за това.

Как да не се тревожи, че може да го нарани, когато по-скоро би умряла, отколкото да му причини болка? Тя намести глава върху възглавницата, усещайки стоманената твърдост на силната му ръка под главата си. Мушна ръка под възглавницата и леко докосна китката му, трябваше да го направи, именно сега.

— Лека нощ — каза Рейчъл, потъна в топлината му и се унесе.

Сейбин лежеше и усещаше мекотата ѝ в ръцете си, женската сладост на аромата ѝ в ноздрите си и познатия вкус върху езика си. Беше прекалено хубаво и това го правеше бдителен. От години не беше спал в прекия смисъл на думата с никого. Беше се тренирал до такава степен, че не понасяше никого близо до себе си, когато спеше, включително и бившата си съпруга. Дори и докато беше женен, той на практика беше сам, както духовно, така и физически. Странно му беше, че сега се чувстваше толкова приятно с Рейчъл, която спеше в прегръдката му. Вътрешно беше предпазлив и самотен по отношение на всички, дори и на своите служители. Това бе спасявало живота му неведнъж. Вероятно вече подсъзнателно бе свикнал да спи с нея, да я докосва и тя да го докосва, въпреки че лекият допир на ръката ѝ го бе стреснал и Сейбин реагира агресивно, преди да се осъзнае.

Независимо от причината, беше му приятно да я държи в прегръдките си, да я целува. Беше забележително опасна жена, тъй като го изкуши така, както никой до сега не бе го правил. Възнамеряваше да прави секс с нея. Всяко мускулче в тялото му се напрегна и той започна да се възбужда. Жалко, не можеше да я обърне на гръб и да ѝ направи всичко, което желаше, ала това щеше да почака. Рано или късно щеше да я притежава, но трябваше да внимава да се получи единствено нещо като приятен флирт. Не можеше да си позволи какво да е, и заради двамата.

Рейчъл бавно се събуди. Беше ѝ изключително уютно и никак не желаше да отвори очи и да започне деня. Обикновено ставаше рано, разсънваше се още щом стъпеше на пода и наистина обичаше утрото. Ала тази сутрин тя се зарови във възглавницата, тялото ѝ бе топло и отпуснато и осъзна, че толкова добре не бе спала от години. Но къде беше Кел? Нямахме го в леглото. Рейчъл отвори очи и скочи още преди да довърши мисълта си. Вратата на банята бе отворена, значи не беше там.

— Кел? — извика тя.

— Навън съм.

Гласът му дойде от задната част на къщата и Рейчъл веднага се втурна към задната врата, която бе отворена. Той седеше на стъпалата, облечен само по бермудите, а Джо лежеше в тревата до нозете му. Гъсокът Ебънизър и вярното му ято се мотаеха из задния двор и търсеха насекоми. След нощния дъжд всичко бе толкова свежо.

Слънцето огряваше тъмносиньото небе, на което не се забелязваше ни едно облаче. Невероятно спокойна утрин, топла и прелестна.

— Как си станал от леглото, без да ме събудиш?

Сейбин опря ръка на стъпалото и се изправи. Тя забеляза, че се движеше с по-голяма лекота, отколкото предишния ден. Той се обърна към нея през мрежестата врата.

— Изморена беше, след като четири дни си се грижила за мен.

— Добре се възстановяваш.

— Чувствам се по-силен, а и главата не ме боли. — Сейбин отвори мрежестата врата и се поколеба за миг. Черните му очи бързо обходиха тялото ѝ. Рейчъл устоя на порива да скръсти ръце на гърдите си, но знаеше, че халатът ѝ не открива нищо от тялото ѝ, така че реакцията би била безсмислена. Може би беше малко разрошена, ала и тя го бе виждала в най-незавидния му вид, така че нямаше защо да се тревожи за това.

— Свикнала съм да играя ролята на квачката — засмя се Рейчъл. — Когато не те открих в леглото, изпаднах в паника. Но щом си добре, отивам да се облека и да направя закуска.

— Не се обличай, ако е заради мен — бавно рече той, ала тя не обърна внимание на забележката му и влезе. Кел я наблюдава, докато Рейчъл се скри в къщата, после бавно изкачи стъпала и сам влезе вътре. Сложи резето на мрежестата врата след себе си. Тя не театралничеше, не обличаше прозрачни нощници и после не се преструваше на засрамена, че тялото ѝ се вижда, а и не се налагаше. В нощницата с розовите цветя и с разрошените си коси Рейчъл имаше топло и сънливо излъчване и беше толкова мека, че човек можеше да потъне в нея. Точно това му се искаше да направи, когато се събуди и откри, че нощницата ѝ се бе качила нагоре по тялото, докато бе спала, а той се опираше на голите ѝ бедра, като единствено тънката материя на бельото ѝ го отделяше от плътта ѝ. Толкова се възбуди, че се наложи да стане от леглото и да облекчи напрежението в тялото си. Изруга нетърпеливо собствената си физическа немощ в момента, тъй като тя му пречеше да я обладае.

След няколко минути Рейчъл влезе в кухнята със сресана коса, която бе хванала зад ушите с две виненочервени шноли. Все още бе боса и бе облякла избелели джинсови къси гащи и кафява риза, вързана на възел на кръста. Загорялото ѝ лице нямаше грим. Сейбин

разбра, че тя се чувства удобно. Сигурно би спряла движението, ако облечеше коприна и сложеше бижута, но щеше да го направи само по собствено желание, а не заради някого друго. Беше уверена в себе си и на Кел това му харесваше. Той беше толкова властен, че жената до него трябваше да бъде силна, за да не попадне напълно под зависимостта му и да не се свие в себе си, както в леглото, така и извън него.

С пестеливи движения Рейчъл сложи кафето да се вари и се зае да пържи бекон. Когато ароматът на кафе и бекон изпълни стаята, Кел разбра колко бе гладен и внезапно устните му се навлажниха. Тя сложи бисквити във фурната, разби четири яйца, после обели и наряза на парчета един пъпеш. Ясните ѝ сиви очи се насочиха към него.

— По-лесно щеше да ми е, ако режех с най-острия си нож.

Сейбин рядко се смееше, ала хладният ѝ назидателен тон предизвика в него усмивка. Той се облегна на плота, за да облекчи тежестта върху ранения си крак, но без желание да спори. Имаше нужда от оръжие да се защити, било то и кухненски нож. И логиката, и инстинктите му го подсказваха.

— Имаш ли някакво оръжие в къщата?

Рейчъл ловко обърна бекона.

— Под леглото има пушка, 22-ри калибър, а в жабката на колата — зареден пистолет, калибър 357 за лов на плъхове.

Сейбин се подразни. Защо нищо не бе споменала предишния ден? Тя му хвърли продължителен равен поглед и той разбра, че очаква неговата реакция. Защо да дава оръжие на мъж, който ѝ е вадил нож?

— Ами ако ми бяха потрябвали през нощта?

— За този, калибър 357, нямам други сачми, освен за плъхове, и затова не го споменах — спокойно отвърна тя. — Пушка, калибър 22, беше наблизко, а аз не само че знам как да я използвам, ами те превъзхождам с двете здрави ръце пред твоята една. — В Диамантения залив Рейчъл се чувстваше в безопасност, ала здравият разум ѝ диктуваше, че трябва да разполага с някаква защита. Беше жена и живееше сама, без съседи наоколо. И двете оръжия, които имаше, бяха предназначени за, както казваше дядо ѝ, „пакостници“, въпреки че ако някой погледнеше пълнителя на калибър 357 нямаше да разбере, че е пълен със сачми за плъхове. Беше ги избрала, за да се защитава, а не да убива.

Сейбин замълча и присви черните си очи.

— Защо ми го казваш?

— Първо, защото ми каза кой си. Второ, защото ти попита. Трето, дори и без нож, ти не си невъоръжен. Пострадал си, но не безпомощен.

— Какво искаш да кажеш?

Тя погледна твърдите му, боси стъпала.

— Мазолите от външната страна на стъпалата ти и по ръцете ти. Малцина имат такива. Ти работиш бос, нали?

Той отговори с тих и копринен глас и Рейчъл усети ледени тръпки по гърба си.

— Доста неща забелязваш, скъпа.

Тя кимна.

— Да.

— Повечето хора не биха се замислили за мазолите.

За миг Рейчъл се поколеба и извърна поглед. После нареди масата и прегледа храната.

— Съпругът ми тренираше допълнително. Имаше мазоли и по ръцете си.

Нещо в него се стегна и Сейбин бавно склочи пръсти. Хвърли бърз поглед към елегантните ѝ загорели ръце, на които нямаше пръстен.

— Разведена ли си?

— Не, вдовица съм.

— Съжалявам.

Тя кимна отново и започна да разсипва яйцата и бекона. После провери бисквитите във фурната. Бяха готови, златисти по повърхността. Рейчъл бързо ги изсипа в кошничката за хляб.

— Беше отдавна — продължи тя след кратка пауза. — Преди пет години. — После гласът ѝ се промени. — Измий се, преди бисквитите да са изстинали.

Няколко минути по-късно той си помисли, че Рейчъл бе дяволски добра готвачка. Яйцата бяха пухкави, беконът хрупкав, бисквитите леки, а кафето достатъчно силно. Заля бисквитите с домашно приготвен сок от круши. Жълтият пъпеш беше узрял и сладък. Нямаше нищо префърцунено, ала всяко нещо прилягаше на другото, дори цветовете бяха хармонично съчетани. Това просто разкриваше още

една страна от уменията ѝ. Докато Сейбин хапваше и се наслаждаваше на третата си бисквита, тя спокойно каза:

— Не очаквай това всеки ден. Понякога закувам с овесена каша и плодове. Просто се опитвам да подсиля организма ти. — Поведението ѝ скриваше удоволствието, което изпитваше, докато гледаше как този хладнокръвен мъж се храни с явно удоволствие.

Той се облегна на стола и се загледа в блясъка на очите ѝ и усмивката, скрита зад чашата кафе в елегантната ѝ ръка. Предизвикваше го. Сейбин никак не можеше да си спомни кога за последен път някой бе имал смелостта да го предизвика. Може би в гимназията някоя празноглава, кикотеща се тийнейджърка, решила да изпробва новоосъзната си способност да съблазнява върху момчето, за което дори учителите казваха, че е опасно. Всъщност той никога не беше сторил нищо, което да им дава повод да имат подобно мнение. Всичко се дължеше на начина, по който ги гледаше с хладния си, смугъл като нощта поглед. Рейчъл се осмеляваше да го предизвика, тъй като беше самоуверена и точно поради тази увереност го приемаше за равен. Тя не се страхуваше от него, въпреки всичко, което знаеше или за което бе предположила.

Скоро. Сейбин щеше да я притежава рано или късно.

— Правилно постъпваш — най-последно отвърна той на предизвикателното ѝ изказване.

Рейчъл недоумяваше дали забави отговора си умишлено. Възможно беше да обмисля отговора си или дългите паузи имаха за цел да нарушат равновесието на отсрещния. Всяка негова постъпка беше дотолкова овладяна, че тя не я отдаваше на навик, а на умишлена тактика.

Думите му бяха двусмислени, но Рейчъл ги приемаше прямо.

— Ако се опитваш да ме подкупиш да готвя все така, няма да стане. Прекалено горещо е да се храним три пъти на ден с топло ястие. Искаш ли още кафе?

— Да, моля те.

Докато му наливаше, тя попита:

— Колко време възнамеряваш да останеш?

Той я изчака да върне каничката за кафе на поставката и да седне, преди да ѝ отговори.

— Когато се възстановя, за да мога да ходя, и рамото ми се оправи. Освен ако не желаяш да си тръгна. От теб зависи кога ще ме изхвърлиш.

Рейчъл си помисли, че бе достатъчно красноречив. Щеше да остане, докато оздравее, и толкова.

— Имаш ли представа какво ще правиш?

Сейбин облегна лакти на масата.

— Да се оправя. Това е най-важната точка в списъка. Трябва да разбера до каква степен сме се компрометирали. Все още има един мъж, на когото мога да се обадя, ако имам нужда, ала ще изчакам, докато се възстановя. Сам нямам големи шансове. Остават ми три седмици от отпуската. Три седмици, през които те трябва да си траят, освен ако случайно водата не изхвърли тялото ми някъде. Без моето тяло са направо загазили. Не могат да предприемат нищо да ме заместят, докато официално не се потвърди смъртта ми или че съм изчезнал.

— Какво ще се случи, ако след три седмици не се явиш на работа?

— Ще изтрият досието ми от всички архиви. Ще сменят кодовете, ще преназначат агентите и официално аз ще престана да съществувам.

— Ще си обявен за мъртъв?

— Мъртъв, заловен или отхвърлен.

Три седмици. Поне щяха да ѝ останат три седмици с него. Времето изглеждаше толкова кратко, за съжаление, но тя нямаше намерение да го провали, като се оплаква и жалее само защото нещата не стават, както на нея ѝ се иска. Беше научила, че „завинаги“ може да е само един удар на сърцето. Ако ѝ оставаха само тези три седмици, за да бъде с него, то тогава щеше да се усмихва и да се грижи за него, дори щеше да спори, ако искаше, да му помага по всякакъв начин, после щеше да каже „довиждане“ на мургавия воин и да запази сълзите за себе си, след като той си отиде. Мисълта, че жените правят това от векове, не ѝ беше голяма утеха.

Сейбин бе замислен. Беше свел поглед надолу и се взираше в чашата си с кафе.

— Искам отново да отидеш на пазар.

— Разбира се — с лекота отвърна Рейчъл. — Щях да те питам дали панталоните са твоят размер.

— Всичко ми е по мярка. Имаш набито око. Обаче аз искам да купиш халосни патрони за калибър 357, и то достатъчно. Също и за пушката. Ще ти възстановя разходите.

Да ѝ бъдат възстановени разходите беше последното ѝ притеснение. Тя се възмути, че изобщо го споменава.

— Сигурен ли си, че не желаяш да купя няколко ловни пушки, докато съм в магазина? Или „Магнум 44“?

За нейна изненада той прие сарказма ѝ сериозно.

— Не. Не желая да те регистрират, че си закупила оръжие, поне докато не изчезна.

Това я стъписа и Рейчъл се облегна назад.

— Искаш да кажеш, регистри, които могат да се проверяват?

— За всеки един от околността.

Тя го загледа. Сивият ѝ поглед обхождаше суровото му лице и скритото изражение в очите му — очи, които бяха по-стари и от времето. Най-накрая прошепна:

— Кой си ти всъщност? Защо някой толкова иска да те убие?

— Те предпочитат да ме хванат жив — сухо отвърна Сейбин. — Работата ми е да не позволя това да се случи.

— Защо теб?

Едното ъгълче на устните му се изви нагоре и имитира нещо като усмивка, въпреки че нямаше нищо смешно.

— Защото съм най-добрият в това, което правя.

Не беше кой знае какъв отговор, ала той умееше да отговаря на въпросите, без да издава никаква информация. Подробностите, които сподели с нея, бяха внимателно обмислени и подбрани съвсем точно, за да изтръгне от нея отговора, който очакваше. Не беше необходимо. Рейчъл знаеше, че щеше да направи всичко по силите си, за да му помогне.

Тя изпи кафето си и се изправи.

— Ще свърша някои неща, преди да е станало прекалено горещо. Съдовете ще почакаат. Искаш ли да излезеш навън с мен, или предпочиташ да останеш да си почиваш?

— Трябва да се поразтъпча — отвърна той, стана и я последва навън. Бавно закуцука из двора, като оглеждаше всяка подробност,

докато Рейчъл нахрани Джо и гъските, а после се зае да обере узрелите зеленчуци в градината. Когато се измори, Кел седна на задното стълбище и се зае да я наблюдава как работи. Беше присвил очи срещу слънцето.

У Рейчъл Джоунс имаше някакъв уют, който го караше да се отпусне. Тя водеше спокоен живот, малката ѝ къща беше приветлива, а горещото южно слънце изгаряше кожата му... Тук всяко нещо излъчваше съблазън по един или друг начин. Ястията, които бе готвила и споделила с него, го накараха да се замисли какво ли щеше да е да закусва с нея всеки ден. А тези мисли бяха по-опасни за него от каквото и да било оръжие.

Някога бе опитал да води нормален личен живот, но не се получи. Бракът не му донесе близостта, която бе очаквал. Имаше добър и редовен секс, ала след акта отново се чувстваше самотен, отритнат от останалия свят. Харесваше съпругата си, доколкото можеше, но това беше всичко. Тя така и не успя да счупи бариерите, за да се докосне до вътрешния му свят. Може би изобщо не разбра, че той съществува. Със сигурност или не беше осъзнала, или не желаше да приеме истинската същност на професията му. Мерилин Сейбин възприемаше съпруга си като един от хилядите мъже, които заемат длъжност на цивилни волнонаемни във Вашингтон, окръг Колумбия. Той отиваше на работа сутрин и се прибираще обикновено през нощта. Тя беше заета със собствената си разрастваща се адвокатска практика и често пъти оставаше да работи до късно, затова го разбираше. Беше придирчива жена, тъй че хладната и дистанцирана природа на Кел чудесно я устройваше и тя така и не направи усилие да прозре сложната същност на човека отвътре.

Кел обърна лице към слънцето. Цялото му същество се отпусна. Мерилин... От години не беше мислил за нея, доказателство за това, колко повърхностно го бе вълнувала. След развода единствената му реакция беше да вдигне рамене. По дяволите, сигурно е била ненормална, че остана с него след онова, което се случи.

Опитът за покушение над него беше нескопосан, недобре планиран или изобщо не го изпълниха, както трябва. Двамата с Мерилин вечеряха навън, един от малкото случаи в брачния им живот, когато излизаха заедно, ала не на някое луксозно място, каквито тя

обичаше. Кел забеляза снайпериста още щом излязоха от ресторанта и действията му бяха мълниеносно. Събори Мерилин на земята и се изтъркала настрана. Постъпката му спаси живота ѝ, тъй като тя вървеше и се озова между Кел и снайпериста, който стреля в същия миг, когато Кел я събори. Беше ранена в дясното рамо.

Тази нощ завинаги промени отношението ѝ към съпруга ѝ. Новият му облик никак не ѝ се хареса. Мерилин беше свидетел как той хладнокръвно проследи и хвана натясно нападателя си, видя кратката, но свирепа схватка, след която другият лежеше в безсъзнание на земята, ясно чу хапливия, авторитарен тон в гласа на Кел, докато даваше нареждания на мъжете, които бързо пристигнаха и овладяха ситуацията. Един от тях я заведе в болницата, където я прегледаха и където остана до сутринта, а цяла нощ Кел се опитваше да разбере как снайперистът бе узнал къде ще бъде същата вечер. Очевидно отговорът беше Мерилин. Тя не виждаше причина да пази в тайна намеренията си или факта, че ще вечеря със съпруга си същата вечер. Действително нямаше представа колко опасна бе професията на съпруга ѝ, нито се интересуваше от това.

Когато на следващия ден Кел я прибра от болницата, бракът им вече беше приключил, освен черно на бяло. Първите думи на Мерилин, дори и изречени спокойно, бяха, че иска развод. Тя не знаеше с какво се занимава той, нито искаше да знае, ала нямаше намерение да рискува живота си като негова съпруга. Може би суетата ѝ беше някак наранена, когато Кел се съгласи с лекота, но предишната нощ той беше обмислил всичко. Беше стигнал до същото заключение, ала по различни причини.

Кел не я обвиняваше за развода, напротив, най-разумно беше да постъпи по този начин. Той бе поразен, че стана толкова лесно, и то с помощта на човека, който по презумпция му беше най-близкият. Беше грешка от негова страна да се опитва да води нормален личен живот, като се имаше предвид кой беше и с какво се занимаваше. Останалите хора биха се справили, но те не бяха Кел Сейбин, чийто изключителни умения го поставяха на ръба на опасността. Ако имаше някой в бюрото, който другите агенции искаха да изтеглят при себе си, това бе Кел Сейбин. Той бе мишена и всеки по-близък до него човек се превръщаше в мишена.

Това му беше за урок. Оттогава нататък не позволи на никого да се доближи до него дотолкова, че да бъде използван срещу него или наранен при опит да се доберат до него. Сам си бе избрал да живее по този начин, тъй като беше реалист и патриот и беше готов да плати всякаква цена, ала бе решен да не въвлеча невинни цивилни хора, чиито живот и свобода трябваше да защитава.

Втори път не се изкуши да се ожени, дори да си намери любовница. Правеше секс от време на време, нередовно и никога с една и съща жена. Винаги се виждаше с дадена жена определен брой пъти. И това се оказа сполучлива формула.

Докато не срещна Рейчъл. Тя го изкуши. По дяволите, как го изкуши! Нямаше нищо общо с Мерилин. Тя създаваше уют и непринуденост, докато Мерилин беше придирчива и шикозна. По някакъв начин Рейчъл познаваше твърде много неговия начин на живот, докато Мерилин не можа да осъзнае дори частица за него през годините, докато бяха съпрузи.

Но просто не се получи. Сейбин не можеше да позволи да се случи. Той наблюдаваше Рейчъл, докато работеше в малката си градинка, доволна от задълженията си. Сексът с нея би бил разгорещен и продължителен. Тя не би се тревожила, ако той развалеше прическата ѝ или размажеше грима ѝ. За да я защити, Сейбин трябваше да се увери, че сексът бе това, което винаги бе бил. Ако напуснеше живота ѝ, щеше да е завинаги. Дължеше ѝ твърде много, за да рискува да ѝ създаде неприятности, като се върне при нея.

Рейчъл се изправи и протегна ръце високо във въздуха.

При това движение гърдите ѝ се вдигнаха и леката материя на ризата ѝ прилепна върху тях. Тя взе кошницата и тръгна през редовете със зеленчуци към него. Джо стана от края на реда и я последва към сянката на задното стълбище. Рейчъл се приближи към Кел усмихната. Сивите ѝ очи бяха топли и ясни. Елегантното ѝ тяло се движеше грациозно. Той я наблюдаваше как се приближава и с всяка клетка на тялото си я усещаше. Не, по никакъв начин нямаше да я изложи на опасност, като остане по-дълго от необходимото. Истинската опасност беше в това, че Сейбин толкова я жадуваше, че можеше да се изкуши да я види отново — нещо, което не биваше да си позволи.

ОСМА ГЛАВА

Следващите няколко дни бяха лениви, горещи и спокойни. Сега, когато Кел се възстановяваше и нямаше нужда непрекъснато да бъде наблюдаван, Рейчъл се върна към нормалния си работен ритъм. Тя завърши с планирането на курса си и започна да работи върху ръкописа си отново, като същевременно се грижеше за градината и изпълняваше всички дребни задължения, които сякаш никога не свършваха. Купи халосните патрони, които Кел поиска, и оттогава калибър 357 не се отделяше от него. Когато бяха вътре в къщата, той понякога го оставяше на масата в спалнята, ала обикновено го държеше в колана си отзад, за да му е под ръка.

Хъни дойде да махне конците от раните и се изуми колко добре зарастват.

— Метаболитните ти процеси са страхотни — възхити се тя. — Разбира се, и аз свърших страхотна работа за теб. Мускулът на крака ти беше разкъсан, но го ремонтирах и смятам, че дори няма да куцаш.

— Докторке, свършила си дяволски добра работа — шеговито отвърна Сейбин и ѝ се усмихна.

— Знам — каза весело Хъни. — С рамото имаше чист късмет. Възможно е в минимална степен да изгубиш способността си за въртеливите движения, ала съвсем малко, според мен. Не натоварвай крака и рамото още около седмица, но ако си внимателен, можеш да започнеш да тренираш.

Той вече тренираше. Рейчъл го беше видяла да прави упражнения за рамото и ръката, ала внимателно, сякаш изпробваше издръжливостта на шевовете. Не беше напругал нито крака, нито рамото си, но правеше упражнения, за да улеснява движенията си и в резултат на това не куцаше толкова много, все едно, че глезенът му бе изкълчен.

Хъни дори не мигна, когато Сейбин извади пистолета от колана си и го постави на масата, за да събуе панталоните си и синята памучна риза. Облечен само с боксерки, той седна до масата и

наблюдаваше безизразно, докато тя отстраняваше конците, а Рейчъл се облегна, за да вижда по-добре. После Сейбин се облече и отново сложи тежкия пистолет на гърба си.

— Остани за обяд — покани я Рейчъл. — Има салата от риба тон и пресни домати, свежи и хладни.

На Хъни ѝ беше станало навик да не отказва поканите на Рейчъл.

— Готово. Мечтаех си за свеж домати.

— Южняците сервират домати едва ли не с всякакви храни — отбеляза Кел.

— Така е, защото храната има по-добър вкус, когато е поднесена с домати — защити я Хъни. Беше родом от Джорджия и обожаваше домати.

— Домати — разсеяно рече Рейчъл. — Все домати, това е. Въпреки, че не ми е ясно защо са ги нарекли така. Повечето хора смятали, че са отровни, тъй като са от семейството на кучето грозде, подобно на беладона.

Хъни се изсмя:

— О, не! За старите отрови ли четеш? Да не би някой герой от книгите ти да гушне букета заради надвишена доза беладона?

— Разбира се, че не. Не пиша криминални романи. — Без да се поддава на провокацията на Хъни, Рейчъл погледна Кел, докато седеше на масата. — Ти не си южняк, нали? Имаш провлачен говор, ала не южняшки.

— Това е защото съм прекарал доста време с един човек от Джорджия. Бяхме заедно във Виетнам. Роден съм в Невада.

Вероятно това беше максимума от информация, която Сейбин щеше да сподели за себе си, затова Рейчъл не зададе никакви други въпроси. Те изядоха обикновеното ястие. Кел седеше между двете жени и въпреки че, както винаги, се хранеше добре и се включваше в разговора, тя забеляза, че от мястото си той можеше да вижда едновременно прозореца и вратата. Беше му навик. Правеше го винаги, когато се хранеха, макар и да знаеше, че никой не можеше да се доближи до къщата, без Джо да предупреди за това.

На излизане Хъни се усмихна на Кел и му протегна ръка.

— Ако не се видим отново, довиждане.

Той пое ръката ѝ.

— Благодаря, докторе. Довиждане.

Рейчъл забеляза, че Кел ни най-малко не настоя тя да остане. Хъни го погледна внимателно.

— Буквално ще се взривя от въпроси, но ще последвам собствения си съвет и няма да ги задам. Не желая да знам. Пази се, чуваш ли?

Сейбин изви устни в крива усмивка.

— Разбира се.

Тя му намигна.

— Ако ме питат, нищо не знам.

— Ти си умна жена, докторе. След като си тръгна, Рейчъл може да ти разкаже някои неща.

— Може би. Но е възможно и сама да намеря отговорите. По този начин ще развихря въображението си и пак ще играя на сигурно.

Вероятно гледната точка на Хъни беше най-добрата, помисли си Рейчъл, когато останаха двамата с Кел. Хъни наистина развихряше въображението си, ала в реалния живот държеше на сигурността. Тя никога не би извършила нещо толкова рисковано, като да се влюби в мъж като Кел Сейбин. Би почистила кухнята, точно както го правеше Рейчъл, и би забравила за останалото. Рейчъл се обърна и видя, че той я наблюдава със своя неподвижен поглед.

— Какво има?

Вместо отговор Кел се доближи до нея и хвана брадичката ѝ в ръка, после се наведе и я целуна по устата. Изненадана, тя остана неподвижна за миг. Не беше я целувал след онзи пръв път, макар понякога да ѝ се струваше, че долавя собственическо чувство в начина, по който я прегръщаше през нощта. Беше устояла на удоволствието, че спи в прегръдките му, но нямаше как да прикрие силния порив на желанието, което я караше да отвърща на устните му. Нейните устни се разтвориха под натиска на неговите. Рейчъл допря ръце до твърдата и топла стена на гърдите му. Той вплете език в нейния и тя простена. Гърдите и бедрата ѝ се втвърдиха, сякаш Кел ги бе докоснал. Той бавно се доближи до нея и я изтика до шкафа с питиетата.

Рейчъл възкликна:

— Какво ти става?

Устните му докоснаха брадичката ѝ и се заеха да изучават меката кожа под ухото ѝ.

— Може би се дължи на доматиите, с които ме храниш — прошепна Сейбин. — Престани да извърташ глава. Целуни ме. Отвори уста. — Тя се подчини и сграбчи ризата му. Той впи устни в нейните толкова продължително и дълбоко, че на нея ѝ се стори цяла вечност. Рейчъл стоеше на пръсти и тялото ѝ бе плътно прилепнало към неговото. Кел потърси с ръце бедрата ѝ и я повдигна към себе си.

Целувката премахна всяка преструвка и те се отдадоха на страстта, зажаднали един за друг, устремени към по-голяма близост. Страстта им растеше с дни, подхранвана от спомена за интимните докосвания между тях, които обикновено следваха първите пробни целувки, ала те попаднаха в ситуация, в която редът се обърка. Тя бе видяла и докосвала твърдото му тяло, докато се грижеше за него и го успокояваше. Той я бе почувствал в ръцете си и свикна със сладостния ѝ аромат още преди да знае името ѝ. От четири ноци Рейчъл спеше в прегръдките му и телата им свикнаха едно с друго. Природата бе свалила всички естествени бариери, които хората изграждаха, за да защитят правото си на уединеност. По този начин двамата се сближиха и атмосферата се нажежи от създалите се обстоятелства.

Силата на чувствата му леко я стресна и тя отново отдръпна устни от неговите, като скри лицето си в топлата извивка на шията му. Трябваше да забави нещата, преди да бе изгубила контрол.

— Голям бързак си — промълви Рейчъл, като се стараеше гласът ѝ да не трепери.

Кел премести ръце върху гърба ѝ и силно я прегърна. Устните му докоснаха ухото ѝ, а гласът му прозвуча топло и приглушено:

— Не чак толкова, колкото ми се иска.

Цялото ѝ тяло се тресеше от неконтролируем трепет, а зърната ѝ бяха толкова твърди, че дори усещаше болка. Той я прегърна още по-силно и гърдите ѝ се опряха в твърдото му мускулесто тяло. Но нежната прегръдка не продължи дълго. Кел беше жаден за повече. Зарови пръсти в косите ѝ и дръпна назад главата ѝ. Устните му отново намериха нейните. Езикът му се движеше с ритъма на любовта. Цялото ѝ тяло се разтресе, когато той сграбчи гърдите ѝ, промуши ръка под блузата и нежно ги обгърна с длани. С мазолестите си ръце покри зърната ѝ и успокои болката, като същевременно предизвика още по-силна у нея.

— Искам те — прошепна Кел. — Побърквам се от желание по теб. Ще ми позволиш ли да те обладая, докато все още сме заедно?

Господи, колко беше искрен. Тя трябваше да си поеме дълбоко въздух, за да не заплаче от болка. Дори в този момент, когато телата им тръпнеха от възбуда, той не даваше сладки обещания, които нямаше да спази. Щеше да си тръгне. Най-хубавото им преживяване щеше да е временно. Би било толкова просто да забрави и да си легне с него, ала честността му ѝ напомняше, че се налага да мисли за бъдещето и за деня, когато Кел щеше да я напусне.

С бавни тласъци той се доближаваше до нея и се отдръпваше. С трепереща ръка Рейчъл отметна коси от лицето си.

— За мен не е лесно — опита се да обясни тя, но гласът ѝ трепереше, както и ръката ѝ. — Никога не съм имала любовник... Имах само съпруга си. — Погледът му беше остър, бдителен. Изчакващ. Рейчъл безпомощно махна с ръка. Честността му налагаше и тя да отвърне със същото. — Аз те обичам...

— Не — рязко и отчетливо отвърна Кел. — Не позволявай това да се случи.

— Само че това не е нещо, което мога да изключа, като кранчето за водата, например. — Рейчъл се обърна с лице към него и го погледна с равен поглед.

— Да. Става въпрос за секс и нищо друго. Не се заблуждавай, че има нещо повече, защото дори и да има, то няма бъдеще.

— О, знам. — Тя се изсмя неловко и се обърна към прозореца над мивката. — Всичко ще свърши, когато излезеш отук.

Колко искаше той да отрече, ала бруталната му честност разруши надеждите ѝ.

— Точно така. Точно така трябва да бъде.

Нямаше смисъл да спори с него за това. През цялото време знаеше, че Кел бе самотник, като вълк единак.

— Така трябва да бъде за теб, но аз не владея до такава степен чувствата си. Мисля, че те обичам. По дяволите, защо трябва да го крия? — В гласа ѝ се долавяше безпомощност и нервност. — Заобичах те в минутата, когато те извадих от океана. Не звучи смислено, нали? И няма да престана само защото си тръгваш.

Той я наблюдаваше и съвсем отчетливо долавяше напрежението в елегантния ѝ гръб и ръцете ѝ. Какво ли ѝ струваше да направи това

признание? Беше най-прямата жена, която някога бе познавал, не играеше игри и не използваше хитрини. Беше единствената жена през всичките тези години, за която съжаляваше, че напуска. При самата мисъл за това стомахът му се сви, ала с това усещане щеше да се справи доста по-лесно, отколкото с мисълта, че ако я задържи, ще изложи живота ѝ на опасност.

Беше прекалено крехка, за да я застрашава безотговорно, заради собственото си удоволствие.

Кел сложи ръце на раменете ѝ, за да отнеме напрежението.

— Няма да настоявам — прошепна той. — Направи това, което е най-добро за теб. Но ако решиш, че ме желаеш, аз съм тук.

Да реши, че го желае? Тя изгаряше от желание по него! Ала Кел оставяше на нея сама да вземе решение, а не я прелъстяваше в леглото, което можеше да направи без проблем и той го знаеше. Рейчъл не таеше илюзии относно собственото си самообладание. Сложи ръка върху неговата и пръстите им се сплетоха.

Чу се тъп удар, когато Джо излезе от сянката под стълбите и заобиколи къщата. Ръката на Кел застина, а главата му тутакси се извърна. Рейчъл замръзна, после бързо притича до входната врата. Нямахте нужда да го предупреждава да не се показва. Знаеше, че само докато се огледа, и той щеше да се скрие безшумно в къщата.

Тя отвори вратата да излезе на верандата и се сети, че Кел беше разкопчал няколко копчета на блузата ѝ. Бързо ги закопча отново и се огледа да види какво беше това нещо, което наруши спокойствието на Джо. Тогава чу, че по частния път приближаваше кола. Не беше Хъни, тъй като тя току-що бе тръгнала, а в редките случаи, когато Рафърти я посещаваше, не идваше с кола, а яздеше кон.

Пред къщата спря бледосин форд, правителствена кола. Джо беше заел позиция с наострени уши и тихо ръмжеше.

— Спокойно, спокойно — прошепна му Рейчъл, като се опитваше да види кой беше в колата, но слънцето се отразяваше в стъклото.

Тогава вратата се отвори, излезе един висок мъж, ала остана до колата и се загледа към нея. Агент Елис беше съблякъл якето си, а слънчевите му очила закриваха очите му.

— О, здравейте — извика Рейчъл. — Радвам се да ви видя отново. — Южняшкият ритуал на посрещане имаше своите

предимства. Даваше ѝ време да събере мислите си. Защо беше дошъл? Дали не бяха видели Кел, докато беше навън? Двамата внимаваха и се довериха на Джо да ги предупреди, ако някой беше наблизо. Възможно е някой с бинокъл да ги бе видял.

Тод Елис ѝ се усмихна с колежанската си усмивка.

— Радвам се да ви видя, госпожице Джоунс. Помислих си да се отбия, за да проверя дали всичко е наред.

Много нескопосано извинение, че се бе отклонил на километри от пътя си. Рейчъл заобиколи Джо и отиде до колата, за да попречи на Елис да гледа към къщата. Нямаше вероятност Кел да се покаже, но тя не желаше да рискува.

— Да, всичко е наред. — Заобиколи колата и застана до вратата така, че той трябваше да се обърне с гръб към къщата, за да е с лице към нея. — Горещо е, но е добре. Намерихте ли мъжа, когото търсите?

— Не, няма и следа. Нищо ли не сте забелязали?

— Не, дори и от разстояние, а Джо винаги ме предупреждава, когато някой е наблизо.

При споменаването на кучето, Елис извърна рязко глава, сякаш да провери къде се намира Джо. Кучето все още стоеше в средата на двора с поглед, вперен в натрапника. В гърдите му звучеше глухо ръмжене. Елис се изкашля и се обърна към Рейчъл.

— Добре е, че е с вас. Нали живеете сама и надалеч? Не е излишно да сте по-внимателна.

Рейчъл се изсмя:

— Ами всъщност да. Погледнете Хауърд Хюз. Ала аз се чувствам в безопасност с Джо, който охранява къщата ми.

Тя не можеше да е сигурна, тъй като тъмните стъкла скриваха очите му, но ѝ се стори, че той наблюдаваше гърдите и краката ѝ. Обзе я паника и се наложи да овладее порива си да провери копчетата си, дали се бе закопчала правилно. В противен случай беше твърде късно. Агент Елис нямаше причина да мисли, че е била в къщата и се е целувала с мъжа, когото той преследваше.

Тогава внезапно Елис се изсмя и свали очилата си.

— Не съм дошъл да ви проверявам. — Той се облегна на отворената врата на колата. Позата му бе отпусната и уверена. Поради безупречния си добър вид беше свикнал да получава одобрение от

жените. — Дойдох да ви поканя на вечеря. Знам, че не ме познавате, ала имам завидни препоръки. Какво ще кажете?

Не се наложи Рейчъл да се преструва, че е объркана, защото наистина се чувстваше така. Нямаше никаква представа какво да му каже. Ако излезеше с него, щеше да ѝ отнеме много време да го убеждава, че не знае нищо за Кел, но от друга страна, това щеше да насърчи агент Елис да намине отново, а тя не го искаше. Ала защо те бяха все още тук? Защо не бяха се придвижили надолу по брега, за да търсят Кел?

— Ами, не знам — отвърна Рейчъл с леко колебание. — Кога?

— Тази вечер, ако нямате други планове.

Господи, ставаше параноичка! Ако бяха видели Кел, тогава това си беше капан да я измъкнат от къщата и да няма свидетели. Ако не, можеше да породи в него подозрение, че самата тя се държи прекалено подозрително. Това предположение я влуди. Накрая се довери на инстинктите си. Агент Елис не се бе опитал да прикрие мъжкото си привличане към нея още първия път, така че щеше да приеме поканата му прямо. Ако не друго, поне можеше да получи някаква информация от него.

— Мисля, че бих могла — каза Рейчъл най-после. — Какво имате предвид? Не съм по купоните.

Той отново ѝ се усмихна с момчешката си усмивка.

— Няма страшно. И аз не съм от пънкарите. Прекалено старомоден съм да си забивам безопасни игли в бузите. Мислех си за тих ресторант и добра пържола.

А след това търкулване в леглото? Щеше да се разочарова.

— Става — кимна тя. — В колко часа?

— Да кажем в осем? Дотогава слънцето ще се е скрило и ще е хладно, надявам се.

Рейчъл се засмя:

— Бих казала, че започвате да свиквате, но трябва да се научите да се справяте с това. Проблемът ви е влажността. Добре, в осем часа ще съм готова.

Елис я поздрави по войнишки и се свря зад волана. Рейчъл се върна в двора, за да не се напращи, когато колата потегли, и остана да гледа, докато синият форд се изгуби от поглед.

Кел я чакаше вътре с присвити и студени очи.

— Какво искаше този?

— Покани ме на вечеря — бавно отвърна тя. — Не знаех какво да отговоря. Ако изляза с него, може да не е толкова подозрителен, ала е възможно да ме кани, за да ме изведе от къщата. Може да са те видели. Може би просто искат да претърсят.

— Не са ме видели — прекъсна я той. — Иначе нямаше да съм жив. Какво извинение измисли?

— Приех поканата.

Рейчъл знаеше, че Кел няма да остане доволен, но не беше очаквала реакцията му. Той тръсна глава рязко, очите му пламнаха в черен огън. Обичайната му сдържаност се изпари.

— По дяволите, няма да стане. Избий си тази идеи от главата, жено.

— Твърде късно е. Той наистина можеше да заподозре нещо, ако бях измислила някакво неправдоподобно извинение.

Кел мушна ръце в джобовете на панталоните си. Ужасена, тя видя как ги сви в юмруци.

— Елис е убиец и предател. Откакто го познах, когато взривиха лодката ми, доста размишлявам и се опитвам да наредя пъзъла за нещата, които се объркаха, а не би трябвало. Той е свързан по някакъв начин с всеки един от тези планове. Няма да излезеш с него.

Рейчъл не се предаваше.

— Напротив, ще изляза. Ако не друго, мога да разбера нещичко, което ще ти помогне...

Тя внезапно млъкна. Кел извади ръце от панталоните си и посегна към нея толкова бързо, че Рейчъл не успя да отстъпи. Той я сграбчи за раменете с твърдите си пръсти и леко я разтърси. Лицето му беше сурово и яростно.

— По дяволите — рече през зъби. — Кога ще разбереш, че това не е игра за аматьори? Ти си вече в играта, а не можеш да го осъзнаеш. Не си в колежа и това не е игра на убийства, сладурче. Набий си го в главата! По дяволите! — Кел отново изруга, пусна раменете ѝ и прокара ръка в косите ѝ. — Досега имаше късмет, че не си сгафила, ала докога според теб ще продължи този късмет? Имаш си работа с хладнокръвен професионалист!

Тя отстъпи и разтърка рамото, което я болеше. Нещо в нея се смрази от атаката му. Това се отрази и в изражението на лицето ѝ.

— Кой точно? — най-после тихо попита Рейчъл. — Тод Елис... Или ти?

Обърна се и се отдалечи. Отиде в банята и затвори вратата. Единствено там той нямаше да я последва. Тя седна на ръба на ваната, като цялата трепереше. Понякога си мислеше какво ли би станало, ако Кел изпусне контрол върху себе си, но не беше се надявала да намери отговора по този начин. Искаше ѝ се той да изгуби контрол, докато я целува или докосва. Искаше ѝ се да трепери от желание и възбуда и да заравя лицето си в нея. Не желаше да губи контрол поради гняв и не искаше да чува какво всъщност си мисли за усилията ѝ да помогне. През цялото време Рейчъл се страхуваше да не направи нещо, което може да го изложи на опасност. Всяко решение беше мъчително за нея, а Кел от самото начало я обяви за незначителен аматьор. Беше ѝ ясно, че няма неговите знания и професионализъм, ала тя направи всичко по силите си.

Болката беше двойно по-силна, като се имаше предвид начина, по който я бе целувал и докосвал, но сега Рейчъл си спомни, че дори тогава той запази желязно самообладание. Тя беше тази, която трепереше и желаше, не Кел. Той дори не я излъга. Ясно и просто ѝ каза, че не е нищо повече от обикновен секс.

Рейчъл си пое дълбоко въздух и се съвзе. След като вече беше в банята, защо да не си вземе един душ? Така гъстите ѝ прави коси щяха да изсъхнат естествено и нямаше да се налага да използва сешоар, само щеше да ги навие с електрическата маша. Можеше да приема срещата си с Тод Елис с чувството, че отива на екзекуция, ала той трябваше да остане с впечатлението, че за нея това бе една истинска среща, което означаваше, че трябва да положи малко усилия за външния си вид.

Съблече се и влезе под душа. Бързо изми косата си с шампоан, а после и тялото, без да си дава време да се замисля. Самосъжалението нямаше да доведе до нищо, освен до загуба на време — време, което можеше да използва, за да обмисли поведението си довечера, как да се държи дружелюбно, без да го насърчава. Последното нещо, което искаше, бе Елис да я покани отново! Ако го направеше, щеше вече да ѝ се наложи да измисли някакво извинение. Беше казала на агент Лоуъл, че ѝ предстои пътуване с изследователска цел. Беше чиста измислица,

но можеше да използва лъжата като извинение, че ще урежда заминаването си, ще опакова багаж и тъй нататък.

Тя изключи кранчето, взе една хавлия от рафта над душа и я уви около главата си. Точно когато понечи да плъзне вратата, за да я отвори и да излезе от ваната, видя неясния силует на Кел през матираното стъкло. Тутакси дръпна ръка от вратата, сякаш се бе попарила.

— Махни се оттук — рязко каза Рейчъл, дръпна хавлията от главата си и я уви около тялото. Матираното стъкло на вратата я предпазваше, ала колкото тя виждаше от него, толкова и той виждаше от нея. Мисълта, че Кел я бе наблюдавал, докато се къпеше, я накара да се почувства ужасно уязвима. От колко ли време стоеше там?

Видя, че той протяга ръка, и се дръпна назад до стената точно когато вратата се приплъзна и се отвори.

— Не отговори, когато те извиках — рече Кел. — Искан да се уверя, че си добре.

Рейчъл вдигна брадичка.

— Това не е никакво извинение. Щом си видял, че ще си взимам душ, трябваше да излезеш.

Очите му изпиваха влажните ѝ и разрошени коси, блесналите ѝ рамене, стройните ѝ боси нозе, по които се стичаха поточета вода. Хавлията закриваше тялото ѝ от гърдите до бедрата и само едно дръпване щеше да я остави гола. Черните му изпитателни очи я караха да се чувства още по-уязвима, отколкото беше всъщност.

— Извинявай — рязко каза той и вдигна поглед към лицето ѝ. — Не исках да намекна, че не си помагала.

— Нищо подобно не си намекавал — отговори тя с рязък тон. — Ти просто дойде и ми го заяви. — Чувстваше се обидена и наранена и не беше склонна да му прости. След онова, което беше изрекъл, очевидно беше доста нагъл, за да стои тук сега и да я наблюдава с този нахален поглед. Изведнъж Кел я хвана през кръста с дясната си ръка и я извади от ваната. Рейчъл се задъха и се хвана за него, за да не падне. — Внимавай! Рамото ти...

Той я остави на постелката за баня. Лицето му бе сурово и непроницаемо, докато я наблюдаваше и все още я държеше през кръста с ръка.

— Не искам да излизаш с него — най-послед рече той грубо. — По дяволите, Рейчъл. Не искам да поемаш никакви рискове заради

мен.

Хавлията се изхлузваше и тя хвана краищата ѝ, за да я завърже здраво.

— Защо не ми се доверяваш като на възрастен човек, който поема отговорност за собствените си действия? — извика Рейчъл. — Каза ми, че Тод Елис е предател и аз ти вярвам. Не смяташ ли, че нося моралната отговорност да направя всичко възможно да го спра и да ги помогна? Според мен, ситуацията е достатъчно критична, за да гарантира рисковете. Решението е мое, а не твое.

— Ти не трябваше да се забъркваш.

— Защо? Каза, че ще ти трябва помощ. Нали сам си изпращал други хора в опасни ситуации?

— Те са обучени агенти — рязко отвърна Кел. — И по дяволите, нощно време не лежа до тях и не изгарям от желание да правя любов с тях.

Тя млъкна с широко отворени очи, които го изучаваха. Изражението му не подсказваше нищо, освен ярост и лека изненада, сякаш нямаше намерение да изрече тези думи. С ръка на кръста ѝ той изви тялото ѝ в дъга, въпреки че Рейчъл мушна своята ръка между телата им, за да хване хавлията. Само пръстите на краката ѝ докосваха постелката. Бедрата ѝ се намираха между леко разтворените му нозе. В бедрата си тя усещаше нарастваща твърдина.

Нищо не си казаха. И двамата осъзнаваха какво се случва. Гърдите им се надигаха и спадаха начесто. Рейчъл почувства слабост в коленете си, когато усети бързо надигащата се сила и дързост у него.

— Ще го убия, преди да те е докоснал — измърмори Кел ядно.

Тя потрепери при тази мисъл.

— Аз не бих му позволила също. Никога.

Рейчъл вдигна поглед към него и потрепери отново, сякаш някой я удари между очите. Тод Елис я накара да осъзнае по нов начин колко опасен бе всъщност Кел. Трите седмици с него не бяха безопасни. Нямаше да бъде в безопасност и утре, нито дори довечера. За хора като Кел Сейбин не съществуваше утре, имаше само днес. Бруталната истина беше, че той можеше да бъде убит и че трагедията и ужасът можеха да дойдат без предупреждение. Веднъж вече беше научила този урок, как можеше да бъде толкова глупава и да го забрави? Искаше ѝ се нещата да са идеални, искаше Кел да чувства същото,

което чувстваше и тя, но животът никога не беше идеален. Трябваше да се приема такъв, какъвто беше, в противен случай просто минаваше като един дъх. Това, което можеше да има с Кел, се случваше именно сега, във вечното настояще, тъй като миналото е винаги минало, а бъдещето никога не идва.

С ръце той опипваше плътта ѝ, пръстите му я докосваха така, сякаш едва се удържаше да не направи нещо повече. Лицето му бе каменно сурово, докато я гледаше, а гласът му бе леден.

— В кухнята те оставих. Господи, мисля, че няма да го направя отново. Не и сега.

От гърдите ѝ се изтръгна дихание, щом видя черните му среднощни очи, които изгаряха от свирепо желание. Кожата по издадените му скули бе опъната, а брадичката и устните му застинаха. Сърцето ѝ подскочи, когато осъзна, че Кел мисли точно това, което изрече, и във вените ѝ се разля вълнение и страх. Той не можеше да се овладее сега. В очите му гореше примитивната сила на възбудата.

Ръцете ѝ трепереха върху гърдите му. Цялото ѝ тяло се разтресе в отговор на неистовото мъжко желание, изписано на лицето му, изражение на хищник, надушил женска. Топлината нарастваше в тялото ѝ и я разтапяше. Ръката му на гърба ѝ дръпна хавлията, тя се свлече от гърдите ѝ и падна на пода, като образува малка влажна купчинка. Рейчъл стоеше гола в прегръдките му, трепереше и се задъхваше.

Кел я погледна и от гърдите му се изтръгна нисък стон. Бедрата ѝ се навлажниха. Гърлото ѝ бе пресъхнало, а сърцето ѝ лудо биеше. Той бавно вдигна ръка и докосна гърдите ѝ, за да открие по нов начин топлатата ѝ кадифена плът. После ръката му се плъзна бавно надолу по стегнатия ѝ корем, докато най-накрая пръстите му се мушнаха в тъмния триъгълник на женствеността ѝ. Тя стоеше там, тялото ѝ се тресеше неистово и същевременно беше неспособна да помръдне, беше като парализирана от горещото удоволствие от докосването му. Тялото ѝ диво се разтресе и Рейчъл простена от допира му.

Той вдигна поглед от твърдата си, жилеста ръка, покрила нежната ѝ женственост, и се върна на красивите ѝ гърди, а после към лицето ѝ. Очите и бяха притворени, изпълнени с желание. Устните ѝ бяха влажни и разтворени. Дишаше тежко и учестено. Тя беше на ръба да изпита пълно удовлетворение и сладостната ѝ страст взриви тънката

нишка на самообладанието му. С див стон Кел се наведе и я метна на дясното си рамо. Кръвта пулсираше в ушите му и той не чу стъписания ѝ вик.

Стигна до леглото с пет големи крачки и я метна отгоре. След това сам легна, разтвори нозете ѝ и коленичи между тях, преди Рейчъл да се беше съзела. Тя се стремеше към него и едва ли не хлипаше от възбуда. Кел разтвори ризата си и я хвърли на пода, после разкопча панталоните си с припрени движения и накрая се надвеси над нея.

Тялото ѝ се изви на дъга, когато той проникна в нея. Рейчъл извика, щом усети проникването, щом усети как сетивата и плътта ѝ се разтресоха. Той беше...

— Моля те... — Стенеше, изискваше, призоваваше Кел. Лицето му бе мокро от пот с изражение на мъка и екстаз. — Моля те... — В дрезгавия му глас се долавяше възбуда. — Отпусни се. Да. Точно така. Още. Моля те, Рейчъл. Рейчъл! Ти си моя, ти си моя, ти си моя...

Първобитният напев на гласа му я заля и тя извика отново, докато той напористо влизаше и излизаше от нея. Телата им се сляха. Никога не беше се чувствала така, толкова болезнено напористо, че чак беше непоносимо. Никога не беше обичала по този начин; дъхът в гърдите ѝ би застинал и сърцето ѝ би престанало да тупти, ако нещо му се случеше. Ако това беше всичко, което Кел искаше от нея, тя щеше да му се отдаде свободно и страстно и да го дари с парещото си желание.

Той потърка бедра у нейните в силен порив и това рязко движение разтърси сетивата ѝ. Рейчъл се задъха и извика, като се гърчеше под тялото му, възпламенена от горещината, която обхвана и него. Тя нищо не виждаше, не можеше да диша, можеше само да усеща. Усещаше силните му тласъци, докато проникваше в нея, после конвулсивното надигане на тялото му в прегръдката ѝ. Дрезгавите му диви викове изпълниха слуха ѝ, след което се превърнаха в стенания. Кел бавно се усмири и замлъкна. Тялото му се отпусна и Рейчъл усети тежестта му върху себе си, ала го приюти с радост.

Когато си възвърна разума, тя започна да се тревожи. Спомни си как той я вдигна на рамо, а после диво прави любов с нея. Главата му лежеше на рамото ѝ, а пръстите ѝ рошеха гарвановочерната му коса. Едва успя да прошепне:

— Кел? Рамото ти... Добре ли е?

Той се изправи на десния си лакът и я погледна. Ясните ѝ сиви очи бяха помръкнали от загриженост за него. Устните ѝ бяха нежни и трепереци, но Кел не ги целуна, нито погали красивите ѝ гърди, нито ги целуна, както в сънищата си. В очите ѝ имаше любов, толкова чиста и светла любов, че го проряза болка някъде дълбоко в сърцето и душата му и той се почувства уязвим, както никога досега.

Сега знаеше какво означава ад. Беше видял рая, светъл и нежен, ала се намираше отвън и не можеше да влезе, без да рискува да разруши онова, което му беше най-мило.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Коя е тази жена, която е завъртяла главата на Елис? — спокойно попита Чарлз, без да трепва, докато наблюдаваше Лоуъл. Както винаги, Чарлз се държеше нехайно, но Лоуъл знаеше, че нищо не му убягва.

— Живее в малка къща близо до плажа. Необитаем район, на километри наоколо няма нищо. Разпитвахме я, когато започнахме да търсим Сейбин.

— И? — Гласът му бе едва ли не нежен.

Лоуъл вдигна рамене.

— Нищо. Не е виждала нищо.

— Сигурно е нещо специално, щом е привлякла вниманието на Елис.

След минута размисъл Лоуъл поклати глава.

— Изглежда добре, това е всичко. Нищо особено. Не носи грим. Има вид неглиже. Ала Елис не е престанал да говори за нея.

— Изглежда нашият приятел Елис не се занимава само с пряката си работа. — Забележката беше измамно небрежна.

Лоуъл отново вдигна рамене.

— Според него Сейбин е загинал, когато лодката се взриви, така че не си дава много зор да го търси.

— А ти какво мислиш?

— Това е само една възможност. Не сме открили и следа от него. Бил е ранен. Дори и да се е добрал до брега като по чудо, нуждаел се е от помощ.

Чарлз кимна. Погледът му бе замислен, когато махна на Лоуъл за довиждане. Беше работил с Лоуъл дълги години и го познаваше като стабилен и компетентен, макар и не особено ентузиазизиран агент. Налагаше се да е компетентен, за да оцелява. И Лоуъл не вярваше Сейбин да е оцелял. Чарлз се замисли дали не беше допуснал репутацията на Сейбин да надвие здравия му разум. Разбира се, здравият разум подсказваше, че Сейбин бе умрял по време на

експлозията или веднага след това, като се бе удавил в тюркоазните води и бе станал храна на морските обитатели. Никой не би оцелял, но Сейбин... Сейбин беше единствен по рода си, с изключение на онзи рус дявол със златисти очи, който изчезна и за който се носят слухове, че бил мъртъв, въпреки обезпокоителните приказки, които се разпространиха в Коста Рика предишната година. Сейбин бе по-скоро сянка, отколкото материя, инстинктивно лукав и дяволски късметлия. Не, не късметлия, поправи се Чарлз. Беше способен. Да наричаш Сейбин късметлия бе все едно да го подценяваш, фатална грешка, която твърде много негови колеги допускаха.

— Ноел, ела тук — извика Чарлз, като едва повиши глас.

Ноел винаги беше наблизко. Доставяше му удоволствие да я гледа, не защото беше изключително красива, което си беше самата истина, а защото му се нравеше странната комбинация на такива способности, приютени в толкова прекрасна жена. Задълженията ѝ бяха две: да пази Чарлз и да убие Сейбин.

Ноел влезе в стаята с походката на модел, със сънлив и мек поглед.

— Да?

Той махна с тънката си и елегантна ръка към един стол.

— Седни, моля те. С Лоуъл разговаряхме за Сейбин.

Тя седна и кръстоса нозе така, че да се виждат най-добре. Жестовете, които привличаха нищо неподозиращите мъже, ѝ бяха като втора природа. Твърде дълго ги бе изучавала и практикувала. Ноел се усмихна:

— А, агент Лоуъл. Як, стабилен и малко късоглед.

— И той като Елис смята, че си губим времето да търсим Сейбин.

Тя си запали цигара и вдиша дълбоко, после издиша дима през добре оформените си устни.

— Няма значение какво мислят те, нали? Само ти си важен.

— Чудя се дали не приписвам на Сейбин свръхчовешки сили и дали не изпитвам такова страхопочитание към него, че да не мога да приема смъртта му — замисли се Чарлз.

Сънливите ѝ очи премигнаха.

— Докато не разполагаме с доказателство за смъртта му, не можем да си позволим да предположим противното. Изминаха осем

дни. Ако по някакъв начин е оцелял, вече ще се е възстановил достатъчно, за да се движи, а това от своя страна увеличава шансовете ни да го открием. Най-логичното нещо е да засилим издирването, а не да се отказваме.

Да, това наистина беше логично. От друга страна, ако Сейбин беше оцелял след експлозията и по някакъв чин се бе добрал до брега — нещо, което изглеждаше възможно, защо не беше се свързал с главната квартира за помощ? Връзката на Елис във Вашингтон беше напълно сигурна, че Сейбин не бе правил никакви опити да се свърже с никого. Този прост факт убеди едва ли не всички, че Сейбин бе мъртъв... Въпреки това Чарлз не можеше да убеди себе си. Единствено инстинктът му подсказваше да не прекратява издирването, да изчака и да е готов за удар. Не можеше да повярва, че толкова лесно са убили Сейбин, не и след всичките тези години, когато се проваляха опит след опит. Невъзможно беше да имат толкова респект от способностите му. Сейбин беше жив, някъде там. Чарлз го усещаше.

Внезапно каза на Ноел:

— Права си, разбира се. Ще засилим издирването и ще претърсим всеки сантиметър отново. По някакъв начин, някъде сме го пропуснали.

Сейбин дебнеше. На лицето му бе изписано сурово изражение. В живота си бе имал трудни моменти, ала не толкова трудни, като да гледа как Рейчъл се приготвя да излезе с Тод Елис. Това беше противно на инстинктите му, но думите му нямаше да променят решението ѝ. Той бе безсилен, с вързани ръце от обстоятелствата. Не можеше да си позволи нещо, което щеше да привлече внимание върху нея. Така просто щеше да се увеличи опасността, в която вече се намираще тя. Ако беше готов да си тръгне, по-скоро би си тръгнал още същата нощ, отколкото да я остави да излезе с Елис. Ала беше възпрепятстван. Не беше готов да си върви, а да си тръгне, преди да бе подготвен, означаваше разликата между успеха и провала, като се имаше предвид, че отговаряше и за сигурността на страната си. През половината му живот го учеха да слага на първо място родината си, дори и за сметка на собствения си живот. Сейбин би жертвал себе си без колебание и

съжаление, ако беше нужно, но простата истина беше, че не можеше да жертва Рейчъл.

Трябваше да направи, каквото може, за да я запази, дори и това да означаваше, че трябва да преглътне гордостта си и собственическите си инстинкти. Тя беше в безопасност с Елис, докато той не виждаше причина да я подозира в нещо. Ако Кел я изведеше от къщата, преди да дойде да я вземе, както неистово му се искаше, щеше да събуди подозренията му. Кел познаваше агента, знаеше, че бе дяволски добър в работата си... Прекалено добър, в противен случай никога нямаше да успява да прикрива другите си дейности за дълго. Освен това беше доста честолюбив и ако Рейчъл му се опънеше, щеше да се вбеси и нямаше да го подмине лесно. Щеше да се върне.

Един от най-големите таланти на Сейбин бе търпението, способността му да изчаква дори и пред лицето на най-наложителните действия. Знаеше как да чака, как да избере най-подходящия момент, как да не обръща внимание на опасността и как да се съсредоточи единствено върху времето. Буквално можеше да изчезне от полезрение, докато чака, и да се слее със земята, така че дивите животни не го забелязваха, а силите на Виетконг го бяха подминавали на една ръка разстояние и не бяха го забелязвали. Способността му да изчаква се подхранваше от интуитивното му усещане в кой миг търпението беше вече безсмислено. Тогава се хвърляше в действие. Собственото му обяснение беше добре развит усет за разпределение на времето. Да, той знаеше как да чака... Ала докато чакаше Рейчъл да се върне у дома, щеше да полудее. Искеше я обратно в прегръдките си, в леглото. По дяволите, колко много я желаше в леглото...

Сейбин не включи осветлението в къщата. Не допускаше, че е възможно да наблюдават къщата, но не можеше да рискува. Рейчъл и Елис можеха да се върнат рано и осветената къща щеше да събуди подозрението на Елис. Той се движеше мълчаливо в мрака, неспособен да седи на едно място, въпреки болката в рамото и крака. От следобед рамото жестоко го болеше и Сейбин разсеяно го масажираше. Устните му се извиваха в невесела усмивка. Докато правеше любов с Рейчъл, не усети нищо. Сетивата му бяха напълно отдадени на нея и непоносимият екстаз на телата им се сля. Ала оттогава рамото му болезнено му напомняше, че още дълго щеше да се възстановява. За щастие, раната не беше се отворила.

Той внезапно изруга и закуцука през кухнята към задната врата, толкова гневен, че не можеше повече да стои сред стените на къщата. Още щом Кел отвори вратата, усети как Джо излиза от убежището си под олеандъра и тихо се движи в сенките. Той тихо извика на кучето, за да го успокои. Кел вече не се страхуваше от нападение. Джо бдително прие присъствието му, но Кел не се доверяваше достатъчно и винаги му даваше знак, когато излизаше на задните стъпала.

Като се движеше в сенките, той заобиколи къщата и огледа боровете, за да се убеди, че къщата не беше под наблюдение. Джо го следваше на метър и половина след него, като спираше, когато Кел спираше, и тръгваше, когато Кел тръгваше.

Новата луна тъкмо изгряваше, тънък сърп светлина на хоризонта. Сейбин погледна към ясното небе, толкова ясно, че му напомняше очите на Рейчъл. Тази безбрежност изглеждаше достъпна за него.

Сърцето му отново се сви и ръката му се стегна в юмрук. Той изруга в нощта. Тя бе прекалено любезна, прекалено силна, заради самата себе си. Защо не играеше на сигурно и не го оставяше той да поема всички рискове? Не знаеше ли какво щеше да му причини, ако нещо ѝ се случеше?

Как би могла да знае? Никога не ѝ бе казал и никога нямаше да ѝ каже, не и за сметка на безопасността ѝ. Щеше да я защити, дори и това да го убиваше. Устните му се изкривиха. Вероятно би го убило, не физически, а дълбоко в душата му, където не допускаше никого... Докато Рейчъл не премина всички защитни прегради и не проникна в ума и сърцето му.

Разбира се, винаги стоеше възможността да не се измъкне жив, ала не се замисляше много-много. През последните няколко дни бе мислил доста, бе обсъждал и отхвърлял вариантите. Беше готов с плановете си. Сега изчакваше, докато физически се подготви. Изчакваше Елис и приятелчетата му да направят някоя дребна грешка. Изчакваше да настане подходящият момент... Изчакваше. Когато настъпеше този момент, щеше да се обади на Съливан и планът щеше да влезе в действие. Предпочиташе Съливан да е до него, а не някой друг. Някой не очакваше двамата отново да заработят заедно.

Единственото му притеснение беше Рейчъл. Знаеше какво трябва да направи, за да я защити, но за пръв път в живота си се побоя. Да я

остави да си отиде беше едно нещо, а да живее без нея беше съвсем друго.

Сейбин стоеше в нощта и проклинаше онова, което го правеше толкова различен от останалите хора: изключителните му умения и лукавост, острото зрение и атлетичното тяло, върховата координация на ум и мускули, всичко това го превръщаше в преследвач и воин. Добавеше ли се към това и липсата на емоции, той ставаше най-подходящият безстрастен боец в света на хладните тъмни сенки, перфектен за работата, която изпълняваше. Не си спомняше някога да бе бил по-различен. Не беше шумно и весело дете. Беше мълчалив и самотен, странеше дори от родителите си. Винаги бе бил сам дълбоко в душата си и никога не пожела да го промени. Може би още като дете бе знаел колко боли, когато обичаш.

Ето, мислите му добиваха словесен израз и дори това му причиняваше такава болка, че потрепери. Винаги бе бил толкова напрегнат, за да обича непринудено, леко и да играе играта на романтиката отново и отново. Емоционалната му отчужденост му служеше като защита, ала Рейчъл я разруши и сега го болеше. Господи, как болеше.

Рейчъл седеше срещу Тод Елис, усмихваше се, говореше и се насилваше да яде морски деликатеси, сякаш ѝ харесваха, но всеки път щом той я погледнеше с усмивката си от реклама за паста за зъби, я побиваха ледени тръпки. Много добре знаеше какво се крие зад тази усмивка. Знаеше, че се бе опитвал да убие Кел. Беше лъжец, убиец и предател. Тя впрегна всички сили, за да продължи да се преструва, че ѝ е приятно, ала нищо не можеше да отклони мислите ѝ от Кел.

Не желаше нищо друго, освен да лежи в прегръдките му този следобед, тялото ѝ беше отмаляло и пулсираше от грубото, бързо и определено собственическо обладаване. Беше забравила какво бе усещането... Или може би никога преди не бе било така. Бракът ѝ с Би Би беше топъл, приятен и любвеобилен. А да е съпруга на Сейбин би означавало да изгаря жива всеки път при всяко негово докосване, да омеква и се разтапя при всеки негов поглед и най-лек допир. Той не беше от лесните и весели хора. Беше суров, напрегнат мъж, който излъчваше силата на характера си. Не беше игрив. Никога не беше го

чувала да се смее и много рядко усмивка се появяваше в очите му. Сейбин пристъпи към нея така отчаяно и жадно, че всяка брънка в нея тутакси откликна, а Рейчъл беше готова за него, желаше го.

Не, Кел не беше от хората, с които се чувстваш удобно, нито човек, който лесно можеш да обичаш, но тя не си губеше времето да се опълчва на съдбата. Обичаше го и го приемаше такъв, какъвто беше. Погледна Тод Елис и леко присви очи, тъй като Кел беше лъв, заобиколен от чакали, а този мъж беше един от чакалите. Остави вилницата си и му се усмихна ведро.

— Още колко ще останете тук? Или са ви назначили за постоянно в района?

— Не, аз съм непрекъснато в движение — отвърна той и тутакси я удостои с усмивката си. — Никога не знам кога ще ме прехвърлят на друго място.

— Това специално задание ли е?

— Безнадеждна работа. Губим си времето. Все едно, ако не бяхме претърсвали плажа, никога нямаше да се запозная с вас.

Все подхвърляше подобни реплики, откакто я взе с колата, ала Рейчъл твърдо ги отклоняваше. Очевидно се мислеше за съвременен донжуан и вероятно много жени го намираха за привлекателен и очарователен, но не знаеха какво предизвикваше в него Рейчъл.

— О, сигурна съм, че не търсите случайни срещи — рече тя нехайно.

Елис се пресегна през масата и сложи ръка върху нейната.

— Може би това не е случайна среща за мен.

Рейчъл се усмихна и отдръпна ръката си, за да вземе чашата си с вино.

— Възможно ли е да приемате срещата ни по друг начин, след като всеки момент могат да ви преместят? Дори и да не стане, аз скоро ще заминавам на почивка и навярно няма да съм тук до края на лятото.

Тази новина не му се хареса. По някакъв начин нарани егото му, че тя не желае да е тук, докато и той е в района.

— Къде отивате?

— В Кийс. Ще отседна при едно приятелче и ще правим проучвания. Смятам да остана там до началото на есенния семестър, когато ще започна вечерния курс в Гейнсвил.

Всеки друг би я попитал за курса, който щеше да води, но Елис се намръщи и вметна:

— Приятелчето ви мъж ли е, или жена?

За миг идеята да го накара да се разходят по кея ѝ се видя забавна, ала не възнамеряваше да го дразни, поне още не. Искаше ѝ се да измъкне повече информация от него, ако можеше. Затова го погледна хладно, което означаваше, че бе отишъл твърде далеч, и после спокойно отвърна:

— Жена, стара приятелка от колежа.

Той не беше глупав. Арогантен и самодоволен, но не и глупав. Опита се да направи очарователна гримаса, ала тя потръпна от студ.

— Извинете. Прекалих малко, нали? Просто... От мига, в който ви видях, почувствах привличане и искам да ви опозная по-добре.

— Не виждам много смисъл в това — отбеляза Рейчъл. — Скоро ще си тръгвате, така или иначе, дори и да не бях планирала ваканцията си.

Погледът му подсказваше, че би искал да възрази, но сам ѝ бе казал, че непрекъснато е в движение.

— Може би ще останем още няколко седмици — намусено рече Елис.

— Да оправяте стари неща?

— Да, нали знаете. Бумащина.

— Само вие с агент Лоуъл ли сте?

Той се поколеба, навик, който бе развил така дълбоко в себе си, че не говореше лесно и в подробности за работата си. Тя затаи дъх и се зачуди дали егото щеше да му подсказже да потърси реванш за това, че си позволи да задава прекалено лични въпроси. В края на краищата, когато някой пита за работата ти, това си е вид ласкателство. Това беше начин да се опознаят по-добре, като си задават невинни въпроси, които показваха интерес. Рейчъл наистина проявяваше интерес, ала не към Елис.

— Деветима от нас активно търсят — най-последно рече той. — Всички сме избрани специално за тази работа.

Дали защото бяха безскрупулни? Тя го погледна с големите си очи, за да насърчи егото му.

— Сигурно е нещо сериозно, щом толкова хора са включени.

— Както казах, ние сме действащите следователи. Можем да извикаме още двадесет мъже за подкрепление, ако е необходимо.

Рейчъл изглеждаше съответно впечатлена.

— Но нали смятате, че историята е приключена?

— Не сме открили нищо, обаче шефът не е доволен. Знаете как е. Хората зад бюрата мислят, че знаят повече, отколкото хората в полеви условия.

Тя му посъчувства и дори вмъкна няколко историйки, за да отдалечи разговора от работата му. Ако задаваше прекалено директни въпроси, и то твърде често, Елис щеше да заподозре нещо. Разговорът с него я накара да се почувства нечиста и ѝ се прииска да се махне от него колкото можеше по-надалеч. Мисълта, че той щеше се опита да я целуне, дори да я вкара в леглото, я изпълни с див ужас. Нямахше да търпи устните му върху своите нито миг. Дори Елис да не беше истинска змия, каквато всъщност беше, Рейчъл нямаше да може да го целуне. Защото беше жената на Кел Сейбин, факт, който нямаше нищо общо с волята и решимостта. Това просто беше така.

Насили се да разговаря в продължение на още един час, да се усмихва в подходящите моменти и да потиска нарастващия си порив да импровизира. Не можеше да го понася. Единствено мисълта, че Кел можеше да ползва информацията, която тя щеше да измъкне от Елис, ѝ даваше воля да остане. Когато най-после приключиха с вечерята и вече пиеха кафето си, Рейчъл пусна поредното си пипало.

— Къде сте отседнали? Това не е туристически район и трудно се намират стаи в мотел.

— Разпръснати сме по бреговата ивица — обясни той. — Лоуъл и аз сме в една стая в малкия мотел „Харън“.

— Знам го — кимна тя.

— Откакто сме тук, се тъпчем само със суха храна. Истинско облекчение е да си намериш прилично ястие.

— Предполагам.

Рейчъл бутна настрана чашата с кафето си и огледа ресторанта, като се надяваше Елис да разбере знака ѝ, че бе готова да тръгва. Подробностите, които разбра, засега бяха достатъчни. Просто не можеше да стои повече с него и да се преструва, че го харесва. Искаше ѝ се да си иде у дома и да заключи вратата след себе си, като изгони Тод Елис и кохортата му от живота си. Кел я чакаше там и тя искаше да

е с него, въпреки че беше притеснена за настроението му. Когато тръгваше, той беше хладен и мълчалив и едва сдържаше яростта си. Настоя Рейчъл да играе на сигурно и да остави всички рискове за него, ала тя по-скоро щеше да спре да диша, отколкото да стои безучастно, докато Кел бе в беда. Той не беше свикнал да не се подчиняват на заповедите му и това никак не му харесваше.

Поради някакви свои причини Елис не искаше да тръгва рано. Рейчъл си мислеше, че той си представя да прекара остатъка от вечерта във физически контакт. Но щеше да остане разочарован.

По пътя към къщи тя не говори много, не желаше да се занимава с Елис повече от необходимото, а и мислите ѝ я теглеха към Кел, въпреки че цялата вечер той не я бе напуснал. Изведнъж сърцето ѝ лудо заби и кръвта ѝ се втурна полудяла във вените ѝ. Страните ѝ почервеняха и ѝ се зави свят. Яростният начин, по който се любиха същия следобед, трябваше да изясни отношенията им, дори и на такова базисно ниво, ала това не се случи. След това Кел я гледаше много странно, сякаш Рейчъл не беше това, което бе очаквал. Въпреки че ѝ се ядоса, задето не му се подчини, някъде дълбоко в себе си той изглеждаше дори по-сдържан, откогато и да било. Кел беше труден, необикновен мъж, но тя имаше остър усет за него и всеки, дори най-невидимият нюанс в изражението му, който повечето хора не биха забелязали, ѝ беше ясен като на длан. Защо я беше гледал така, а после се оттегли? Защо се чувстваше сега по-далеч от него, отколкото когато двамата бяха въввлечени във вихъра на възбудата?

Елис свърна в частния път, който свършваше пред нейната къща, и след няколко минути спря колата отпред. Къщата беше тъмна, ала Рейчъл и не очакваше друго нещо. Кел нямаше да афишира присъствието си, като включи осветлението.

Излязоха от колата и когато Елис заобиколи и отиде от нейната страна, те чуха ниския лай на кучето. Джо, Бог да го благослови, нищо не пропускаше.

Елис видимо трепна и по лицето му се изписа внезапна тревога на светлината от вътрешността на колата. Той се спря.

— Къде е той?

Тя се огледа, но не видя кучето. То беше черно, с класическите белези на немска овчарка, и трудно се забелязваше в тъмнината.

Ръмженето идваше откъм лявата ѝ страна, близо до Елис, ала Рейчъл все още не можеше да го види.

Тя тутакси се възползва от възможността.

— Вижте, не мърдайте, докато не вляза в двора. Той е зад вас, затова не се приближавайте повече към него. Когато изляза от пътя, качвайте се в колата от тази страна и той може би няма да ви притесни.

— Това куче е зло. Трябва да го държите на верига — рязко отвърна Елис, но не оспори инструкциите ѝ. Остана абсолютно неподвижен, докато Рейчъл влезе в двора, после се промъкна до отворената врата отдясно.

— Извинете — извика Рейчъл, като се надяваше той да не долови неискрения ѝ тон. — Не се замислих. Все пак Джо е добър пазач. Никога не е пускал непознати да влязат в двора.

Тogaва Джо се помръдна и движението му издаде местоположението му. Като ръмжеше яростно, той застана между нея и Елис.

Искаше ѝ се да се засмее. Сега нямаше шанс дори за целувка за лека нощ, а от изражението на Елис разбра, че му се иска само да влезе в колата. Той припряно се шмугна вътре и тресна вратата, после отвори прозореца наполовина.

— Ще ви се обадя.

Тя се направи, че се колебае, а ѝ се искаше да изкреци: „Не“.

— Ще съм заета с подготовката си за ваканцията. Имам малко работа да свърша, преди да замина. Наистина няма да имам много свободно време.

Сега, когато кучето вече не го застрашаваше, напереността му започна да се възвръща.

— Нали трябва да се храните? Ще ви се обадя за обяд.

Рейчъл щеше да е заета, ала по телефона можеше да справи с него. Не желаше той да се появява тук неочаквано, което нямаше вероятност да се случи, тъй като Джо беше тук.

Тя стоеше в двора и наблюдаваше светлините на колата, докато Елис потегляше. После похвали Джо, каза му: „Добро момче“, обърна се към къщата и се зачуди защо Кел не включваше осветлението, след като Елис вече изчезна от поглед. Започна да се изкачва по стъпалата към верандата, но не беше направила и крачка, когато една силна ръка я сграбчи през кръста и я блъсна назад.

— Забавлява ли се? — прошепна в ухото ѝ един нисък и ядосан глас.

— Кел... — Рейчъл се отпусна в него. От допира му тялото ѝ се изпълни с удоволствие.

— Той докосна ли те? Целуна ли те?

Тя очакваше въпроси, ала не такива. Гласът на Кел беше дрезгав, едва ли не свиреп.

— Знаеш, че не го е направил — твърдо отвърна Рейчъл. — В края на краищата, ти нали беше тук и наблюдава.

— Ами преди това?

— Не. В никакъв случай. Не бих понесла самата мисъл за това.

Тялото му силно потрепери, необикновена реакция на човек, който владее себе си, но когато проговори, гласът му отново бе равен:

— Да влезем.

Той заключи, а тя отиде в спалнята да остави чантичката си и да събуе обувките си. После Кел влезе при нея в банята. Черните му очи бяха безизразни, докато я наблюдаваше как сваля обещите от ушите си и слага бижутата в кутия, обшита с кадифе. Беше прав, Рейчъл добиваше стилин и изискан вид толкова лесно, колкото и когато трябваше да ходи боса в градината, и в двата случая беше дяволски секси.

Мълчаливият му втренчен поглед я смущаваше.

— Разбрах някои неща — най-после рече тя, измъкна една нощница от дрешника и му хвърли бърз поглед. Кел изглеждаше разярен, въпреки че лицето му беше като скала, а очите му бяха безизразни. Беше скръстил ръце пред голите си гърди. Беше само по джинси и обувки и изглеждаше страхотно. Не попита нищо, ала тя накратко му съобщи новините. — Деветима души активно те издирват, но Елис се изпусна, че могат да разчитат на подкрепление от около още двадесет мъже, ако се наложи. Разпръснати са нагоре и надолу по брега. Елис и Лоуъл са отседнали в мотел „Харън“. Той мисли, че си мъртъв и че си губят времето, ала началникът на операцията не се отказва.

Това трябваше да е мистериозният „Чарлз“. Сейбин разбра кой стои зад всичко от момента, в който разпозна червенокосата Ноел на лодката. Знаеше, че бе въпрос на време, докато отново им се пресекат пътищата. Чарлз стоеше начело на международна терористична

организация, която ставаше все по-дръзка и по-предизвикателна, докато същевременно самият Чарлз се държеше настрана, защитен от мрежа от технически и политически механизми. Сега той си показва рогата, за да залови Сейбин. Но направи една голяма грешка, първият му опит беше неуспешен и Сейбин разбра, че в организацията му имаше предател. Чарлз не можеше да си позволи да преустанови издирването, докато не намереха Сейбин, жив или мъртъв.

Кел не зададе никакви въпроси и Рейчъл влезе в банята, за да изчисти грима си и да се преоблече. Мълчанието му бе невъзмутимо. Вероятно го използваше като оръжие, за да изкарва хората от равновесие и да ги принуждава да изпаднат в положение да се защитават. Е, тя не беше една от многото, беше жената, която го обича.

След пет минути излезе от банята с дрехите си в ръка. Сейбин седеше на леглото и сваляше обувките си. Погледът му я проследи, докато Рейчъл закачи дрехите си в дрешника, и не се отмести дори когато той се изправи, за да свали ципа на панталона си.

— Нощницата е губене на време — бавно рече Сейбин — Можеш да я свалиш и да я върнеш в чекмеджето.

Тя го погледна стъписана. Той стоеше, изправен до леглото с ръце на ципа, и я гледаше съсредоточено, както котка следи мишка. Изведнъж въздухът край нея се нажежи от напрежение, гърлото ѝ пресъхна. Сейбин бавно смъкна ципа на джинсите си. Панталоните му се отвориха и откриха бронзовия тен на слабините му. Издутината под панталоните ясно демонстрираше намеренията му.

Тялото ѝ тутакси откликна, сърцето ѝ лудо затупка, а дъхът ѝ стана на пресекулки. От самото начало беше така, Рейчъл вече не можеше да се владее, както преди. Сейбин я желаше, това беше повече от очевидно. Ала не искаше да я желае и мисълта за това болеше. Тя отново преглътна, бутна вратата на дрешника да я затвори и после се облегна на него.

— Глупаво е — рече тя, като се опита да придаде на гласа си мрачен нюанс, но не се справи. Гласът ѝ трепереше. — След днешния следобед да не мислиш, че ще ми е по-лесно да си лягам с теб. Не е така. Не знам какво има между нас, ако изобщо има нещо. Въобразявах си, че ще ни стане ясно, ала не е така. Какво искаш от мен? — Рейчъл махна бързо с ръка. — Освен секс.

Кел мълчаливо изруга. Толкова добре умееше да държи хората на разстояние от себе си, че сега, когато отчаяно искаше Рейчъл до себе си, докато все още бяха заедно, тя продължаваше да си мисли, че той я отблъсква. Имаха толкова малко време заедно, че мисълта да не се възползват от всяка секунда беше непоносима. Кел не знаеше как да я накара да прозре това. Може би бе по-добре, че не го разбираше; може би щеше да е по-лесно за нея, ако никога не разбере как бе бил изкушен да забрави за всичките правила и приоритети. Той трябваше да я притежава, трябваше да запази спомени заради пустите дни в бъдеще, когато Рейчъл нямаше да е до него. Дори и сега тя не играеше игрички, не се опитваше да се скрие зад лъжи, за да запази гордостта си. Беше толкова откровена, че заслужаваше поне частица от неговата честност, независимо от това, колко щеше да боли. Но болката не беше само нейна.

Кел я погледна и каза:

— Всичко. Ето какво искам. Ала не мога да го имам.

Рейчъл потрепери. В очите ѝ напиреха сълзи.

— Знаеш, че можеш да имаш всичко. Трябва само да се протегнеш и да го вземеш.

Той бавно се приближи до нея и сложи ръка на рамото ѝ, после я промуши под нощницата и погали топлата ѝ сатенена кожа с грубите си пръсти.

— И да рискувам живота ти? — попита с нисък глас. — Не, не бих могъл да живея така.

— Опитваш се да твърдиш, че всеки, който е близо до теб, се превръща в мишена. Другите агенти...

— Другите агенти не са аз — прекъсна я Кел тихо с вперен в нея черен поглед. — Има няколко ренегатски правителства и терористични групи, които искат главата ми. Смяташ ли, че ще помоля, която и да било жена да сподели този живот с мен?

Тя успя да се усмихне през сълзи.

— Не се опитвай да ми кажеш, че живееш като отшелник. Знам, че си имал жени...

— Някоя не ми е била близка, нито специална. Някоя, която може да свикне със заплахата за мен. Опитвал съм, скъпа. Бях женен, години преди положението да се влоши, както е сега. Раниха я при

опит за покушение над мен. Като една умна жена, тя светкавично ме напусна.

Не е била толкова умна, помисли си Рейчъл. Знаеше, че никога не би позволила такова нещо да я отдалечи от него. Гърлото ѝ се бе свило и тя едва ли не се задушаваше. Докато го гледаше, сълзите ѝ се търкулнаха по бузите ѝ.

— Струва си да съм с теб — прошепна. — Бих рискувала.

— Не — поклати глава той. — Няма да ти позволя. Няма да рискувам, не и твоя живот. — Избърса сълзите по лицето ѝ с палец.

— Това не е ли нещо, което аз трябва да реша?

Той прегърна с две ръце лицето ѝ, после мушна пръсти в гъстите ѝ коси и я доближи до себе си.

— Не и когато нямаш реална представа за опасността. Натрупала си малко опит като разследващ репортер и забелязваш повече, отколкото е здравословно за теб, но си невинна като бебе, стане ли въпрос за моята работа. Наистина има агенти, които водят съвсем нормален живот, обаче аз не съм от тях. Аз съм един от малцината. Съществуването ми дори не е публично признато.

Рейчъл пребледня и лицето ѝ застина.

— Знам повече за рисковете, отколкото си мислиш.

— Не, познаваш киноверсиите, изчистени, наситени с романтика и приключения.

Тя изведнъж отдръпна глава при докосването му и ръцете ѝ се свиха в юмруци.

— Така ли мислиш? — рязко попита Рейчъл, а в гласа ѝ се долови болка. — Съпругът ми беше убит от бомба в кола, предназначена за мен. Нямахте нищо изчистено, нямахте романтика, нито приключения. Той умря вместо мен. Попитай ме какво знам за това, някой друг да заплаща цената за риска, който аз съм си избрала! — Сълзите ѝ започнаха да се стичат и тя припряно ги избърса като го гледаше свирепо. — Върви по дяволите, Кел Сейбин! Мислиш ли, че искам да те обичам? Ала поне съм склонна да рискувам, а не бягам, както постъпваш ти!

ДЕСЕТА ГЛАВА

Тя плачеше. Да я гледа човек беше все едно да понесе болката от удар в стомаха. Рейчъл не беше от ревливите и с усилие на волята си налагаше да не плаче, но сълзите сами се стичаха по бузите ѝ, докато го гледеше в лицето. Тя непрекъснато ги изтриваше. Кел бавно протегна ръка и отметна косите ѝ от влажното ѝ лице, после я прегърна и сгуши главата ѝ в здравето си рамо.

— Каквото и да се случи, не мога да рискувам живота ти — каза той тихо и измъчено.

Доловила категоричността в гласа му, Рейчъл разбра, че няма начин да го убеди в противното. Той щеше да си тръгне, и то завинаги. Тя отчаяно се долепи до него, за да поеме аромата на тялото му. Ръцете ѝ се опитваха да запомнят усещането от допира до него. Кел повдигна брадичката ѝ, наведе главата ѝ назад и положи устни върху нейните. Целувката беше силна и страстна, донякъде ядна, тъй като разполагаха с толкова малко време, вечността нямаше да им стигне. Рейчъл въздъхна и отвори устни, за да приюти езика му. Пръстите ѝ милваха мускулестия му гръб. Тя тутакси усети как гърдите ѝ се втвърдяват и как слабините ѝ изтръпват от удоволствие. Устните им не се отделиха.

Той искаше да заличи болката в очите ѝ. Искаше да усети вкуса ѝ, да бъде с нея, тъй като вчера следобед не успя. Никога преди Сейбин не беше губил контрол върху себе си по този начин, дори когато беше младеж, в който се събужда сексуалността. Рейчъл предизвикваше в него изключителна реакция и той се взриви секунди, след като проникна в нея. Тя също бе достигнала своята кулминация, ала му беше ясно, че бе припрян, беше я наранил с агресивното си проникване. Втори път нямаше да позволи подобно нещо. Щеше да изчака, докато Рейчъл наистина се подготви за него и е обхваната от неистово желание.

Тя трепереше в прегръдката му. Той усещаше соления вкус на сълзите ѝ на езика си. Бавно я заведе до леглото, като не изключи лампите, защото искаше да вижда всеки нюанс на изражението ѝ,

докато я люби. После спря, за да изхлузи джинсите си. Рейчъл го наблюдаваше. Ръцете ѝ машинално посегнаха към нощницата ѝ. Кел бързо ги спря.

— Не, не сваляй засега нощницата си. — Може би за него бе полесно да не я вижда гола и изтегната в очакване. Той попадна в капана на собствената си дилема. Желаше да я гледа, докато се любеха, докато я подготвяше да го приеме, но знаеше, че голото ѝ тяло щеше да го възбуди по-бързо, отколкото му се искаше точно в този момент. Самата мисъл за нея го измъчваше достатъчно. В слабините си усещаше тежест. Услужливата му памет му припомни усещането, когато бе в нея.

— Защо? — дрезгаво попита Рейчъл, докато лежаха на леглото, а Кел бе надвесен над нея. Изражението на лицето му би я изплашило, ала тя му имаше пълно доверие.

Той бавно погали с ръка гърдите ѝ. Под тънката памучна материя зърната ѝ се втвърдиха.

— Защо нощницата ли? — поясни Кел.

Трудно ѝ беше да говори, когато не ѝ стигаше дъх.

— Да.

— Защото се настройвам за бунт.

Не, тя се настройваше. С леки и гальовни движения пръстите му предизвикаха приятен трепет и възбудените ѝ сетива жадуваха за още и още. Понякога той просто я докосваше с върха на пръстите си, друг път я галеше в дланта си. Целуваше устните ѝ, ушите ѝ, брадичката ѝ, извивката на шията ѝ, изключително нежната вдлъбнатина на ключиците ѝ. Накрая гърдите ѝ познаха топлия и влажен устрем на устните и езика му. Беше още по-влудяващо, защото Кел не свали нощницата ѝ. Когато устните му прегърнаха с топъл дъх набъбналите ѝ зърна и ги поежа толкова жадно, че Рейчъл простена, между устните му и плътта ѝ стоеше тънката преграда на памучната материя. Тя се опита да разкопчее двете копчета на нощницата си, за да му предложи голотата си, но той я спря, като хвана ръцете ѝ, постави ги на възглавницата над главата ѝ и ги задържа там със силната си ръка.

— Кел! — простена Рейчъл, като се мъчеше да се освободи, ала той бе невероятно силен, въпреки полузарасналите си рани, и тя не успя. — Има нещо жестоко в теб!

— Не — прошепна Кел. — Искам само да се чувстваш добре. Не ти ли харесва така?

Нямаше как да отрече. Той лесно разчиташе знаците на възбудата в тялото ѝ.

— Да — призна тя, задъхана. — Но и аз искам да те докосвам. Нека...

— Не още. Караш ме да се чувствам като тийнейджър, който е готов за нула време. Този път ще се постарая на теб да ти е приятно.

— И преди ми беше приятно — рече тя и простена, когато лявата си ръка Кел нежно погали бедрата ѝ. Рейчъл затаи дъх и неистово се изви към ръката му.

— Бях прекалено груб и бърз и те нараних.

Тя не отричаше, ала неудобството не беше неочаквано, а и удоволствието дойде бързо след това. Опита се да му го обясни, но думите се спираха в гърлото ѝ. Той мушна нощницата между нозете ѝ и погали с ръка женствеността ѝ. Тялото ѝ се разтресе от удоволствие и Рейчъл тихо простена.

Докосването му бе силно, но нежно. Тя бавно извиваше глава върху възглавницата между ръцете си. Ако преди я бе предизвиквал, то сега я измъчваше по най-сладкия начин. Усети в тялото си топлина. Гърдите ѝ бяха толкова твърди, че я боляха. Кел усети момента, в който Рейчъл вече не издържаше, и се наведе, за да целува меката ѝ плът, при което тя отново простена тихо, но диво.

Ръката му беше върху голото ѝ бедро под нощницата. Усещането за плътта му беше толкова силно, че Рейчъл отново се разтресе.

— Спокойно — прошепна той, а тя се опита да се успокои, доколкото можеше, докато топлата му и твърда ръка се движеше нагоре по бедрото ѝ и нежно го галеше. С длан намери другото ѝ бедро и го погали. Това я влудяваше.

— Почакай! — Гласът ѝ беше заплаха и обещание.

Кел се засмя на глас, нисък и груб звук на мъжки триумф. Като през мъгла Рейчъл осъзна, че го чува да се смее за пръв път.

— Очаквам го с нетърпение — каза той с напрегнат глас. Беше възбуден, в очите му пламтеше едва овладяна страст. Лицето му бе опнато, а устните и страните му бяха алени. — Готова ли си, любов моя? Нека да проверя. — Той я докосна и тя тихо извика. Бедрата ѝ се надигаха и Рейчъл трепереше в екстаз. — Не още — прошепна Кел. —

Не още. Почакай, миличка. — Ниският му глас обля треперещото ѝ тяло. Тя отново извика. Опита се да освободи ръцете си и този път той ги пусна. — Сега — тихо изрече Кел и дръпна нощницата нагоре. Рейчъл се надигна, за да ѝ съблече дрехата. Тя сама я дръпна през главата си и я хвърли на пода. Лицето му стана още по-напрегнато, докато гледаше голото ѝ тяло и блестящата ѝ кожа. Той за миг затвори очи, стисна зъби, когато усети порив в слабините си, заплашващ да наруши самоконтрола му. Кел внимателно легна на гръб, като пазеше рамото си. — Бавно и спокойно — прошепна той. Очите му пламтяха като черни огньове, докато се наместваше до нея. — Да не бързаме, малко по малко.

— Обичам те — прошепна с болка Рейчъл и затвори очи, за да почувства плътта му до себе си. После прокара ръце по гърдите му. Кел изстена и се изви под нея. Беше сграбчил чаршафа. — Обичам те — повтори тя и от гърлото му се изтръгна още един животински звук, когато загуби контрол, сграбчи я за бедрата и проникна в нея.

— Рейчъл — стенеше той и трепереше. Тялото му под нея бе опнато и напрегнато.

Тя се надигаше и отново слизаше. Сега бе неин ред да изиграе върховния танц на страстта, като забавяше темпото, за да не прекратят границата, откъдето нямаше връщане. Вече изпитваше силна удовлетвореност. Времето сякаш се разтегна, а после съвсем изчезна. Забрави всичко, освен Кел, и му се отдаде по начин, за който не беше подозирала, че бе възможен. Още когато го извади от океана, той беше безвъзвратно неин, може би поради същата сила. Докато беше жива, щеше да е само негова.

Отново плачеше, ала този път не обръщаше внимание на сълзите, които обливаха лицето ѝ.

— Обичам те — задъха се Рейчъл. После изведнъж се изви и се притисна към него. Трепетът в меката ѝ плът взриви света, после заглъхна и останаха само двамата, устремени един към друг, докато той не извика дрезгаво.

Когато по-късно тя спеше в прегръдката му, Кел лежеше буден и се взираше в нощта. Въпреки че лицето му бе както обикновено безизразно, в очите му се четеше отчаяние.

— Да отидем в града — предложи той на следващата сутрин след закуска.

Рейчъл си пое дълбоко въздух. Ръцете ѝ за миг се спряха, преди отново да продължат да мият последната чиния. Подаде му я да я избърше и усети как нарастващият ужас в гърдите ѝ я задушаваша.

— Защо?

— Трябва да се обадя по телефона, обаче не оттук.

Буцата в гърлото не ѝ позволяваше да говори нормално.

— Ще се обадиш на човека, на когото мислиш, че може да се довериш?

— Знам, че мога да се доверя — кратко отвърна Кел. — Залагам живота си на това. — Освен това залагаше и нейния живот. Да, той имаше пълно доверие в Съливан.

— Мислех, че ще изчакаш, докато се възстановиш. — Тя се обърна към него. В помрачения ѝ поглед се долавяше остра болка, което го нараняваше още повече.

— Да, но Елис вече се появи. На Съливан ще му са необходими няколко дни, за да провери някои неща и да направи необходимата организация. Не желая да продължавам така повече.

— Съливан? Значи това е човекът?

— Да.

— Ала едва вчера ти извадиха конците — възпротиви се Рейчъл и стисна пръсти, за да овладее треперенето на ръцете си. — Все още си слаб и не можеш... — Прехапа устна в отчаян опит да възпре потока от думи. Спорът нямаше да промени решението му. Как да му каже, че бе слаб, когато я люби два пъти през нощта, а на сутринта я събуди и отново я облада? Тялото ѝ бе схванато и я болеше. Всяка нейна стъпка ѝ припомняше колко силен и издръжлив бе Кел. Не беше в най-върховата си форма, но въпреки това най-вероятно бе по-силен от повечето мъже. Тя затвори очи, подразнена от собствената си слабост, че се опита да го задържи, след като от самото начало знаеше, че не може. — Извинявай — тихо рече Рейчъл. — Разбира се, че можеш. Ако желаеш, ще отидем веднага.

Той я наблюдаваше мълчаливо. Именно в този миг се разкриваше силата на тази жена и мисълта за това правеше живота му още по-тежък. Кел не искаше да се обажда на Съливан, не искаше да прищпорва деня, когато всичко трябваше да приключи. Искаше му се

да разтегне времето, да прекара горещите и лениви дни на плажа с нея, като опознава всяка частица от личността ѝ и я люби винаги, когато си пожелаят. А нощите... Тези дълги, топли и уханни нощи, когато телата им се сливаха върху влажните чаршафи. Да, точно това му се искаше. Единствено мисълта, че тя се намира в нарастваща опасност, можеше да го накара да се обади на Съливан. Инстинктът му подсказваше, че времето лети.

Той не проговаряше, Рейчъл отвори очи и видя, че я наблюдава с настоятелен поглед.

— Това, което най-много искам — каза отчетливо Кел, — е да те любя отново.

Само един негов поглед и дума, и тя усети как топлината се разлива по тялото ѝ, ала знаеше, че няма да може да го приеме. Погледна го със съжаление.

— Мисля, че няма да мога.

Той докосна бузата ѝ. Твърдите му и груби пръсти погалиха лицето ѝ с невероятна нежност.

— Извинявай. Трябваше да се досетя.

Тя му се усмихна.

— Нека се преоблека и да среща косите си и ще излезем.

Тъй като Рейчъл не беше от жените, които се мотаят пред огледалото, пет минути по-късно те вече пътуваха. Сейбин беше бдителен, тъмните му очи следяха всяка подробност от пейзажа и разглеждаха всяка кола, която срещнеха. Тя се усети, че гледа в огледалото за обратно виждане в случай, че ги преследват.

— Трябва ми телефонна кабина извън сградата. Не желая шестстотин човека да ме видят, докато пазаруват — троснато рече той, без да отслабва вниманието си към движението.

Тя се подчини и потърси кабина до сервиза в края на града. Паркира колата. Кел отвори вратата и отново я затвори, без да излиза. Обърна се към нея с усмивка:

— Нямам пари.

Усмивката му я накара да се отпусне вътрешно и Рейчъл се засмя, докато търсеше портмонето си.

— Можеш да използваш номера на кредитната ми карта.

— Не. Ако някой го провери, ще стигне до Съливан.

Той взе шепата монети, които тя му подаде, влезе в кабината и затвори вратата зад себе си. Рейчъл го наблюдаваше, докато пускаше монетите в отвора, после се огледа дали някой не го гледа, но единственият човек наоколо бе мъжът в сервиза, който седеше на стол пред офиса и четеше вестник.

Кел се върна след няколко минути и Рейчъл запали колата, докато той се мушна на седалката и затвори с трясък вратата.

— Не ти отне много време — забеляза тя.

— Съливан не си хаби думите.

— Ще дойде ли?

— Да — изведнъж Кел отново се усмихна с онази истинска, ала рядка усмивка. — Основният му проблем е да се измъкне от къщата, без жена му да го последва.

Шегата му на тази тема бе неочаквана.

— Тя не разбира работата му ли?

Той изпръхтя:

— Въпросът не е в работата му, той е фермер. Джейн ще полудее, че не я взима със себе си.

— Фермер!

Преди няколко години се оттегли от агенцията.

— И съпругата му ли беше агент?

— Не, слава богу — рече Кел сериозно.

— Не я ли харесваш?

— Не е възможно човек да не я харесва. Радвам се, че Съливан я държи под контрол във фермата.

Рейчъл го погледна двусмислено.

— Той става ли? На колко години е?

— На моята възраст. Сам се оттегли. Правителството щеше да се радва да го задържи още двадесет години, но той се махна.

— Значи е добър?

Кел вдигна тъмните си вежди.

— Той е най-добрият агент, който някога съм имал. Обучавахме се заедно във Виетнам.

Това я окуражи. Тя се страхуваше много повече от опасностите, които му предстояха, отколкото от мисълта, че ще си тръгне. Вестниците не даваха никаква гласност на проблема, ала в столицата се водеше нещо като война. Кел нямаше да се успокои, докато отделът

му не си възвърнеш доброто име отново, дори и с цената на собствения му живот. Тази мисъл я измъчваше. Ако можеше, ако той ѝ позволише, щеше да отиде с него и щеше да направи всичко по силите си, за да го защити.

— Спри до някой магазин — каза Кел и се обърна, за да провери положението отзад.

— Какво ти трябва от магазина? — Рейчъл отново го погледна и откри, че той я наблюдава с едва изписано удоволствие.

— Контрол на раждаемостта. Или не си осъзнала какъв риск поехме?

— Да, знам — тихо призна тя.

— И нищо ли нямаше да кажеш, или да направиш?

Рейчъл стегна пръсти около волана, докато кокалчетата ѝ побеляха. Съсредоточи се върху движението.

— Не.

При тази единствена, спокойно изречена дума Кел тръсна глава и тя усети изгарящия му поглед върху себе си.

— Не искам да забременяваш. Не мога да остана, Рейчъл. Ще бъдеш сама и ще трябва да отглеждаш дете.

Тя спря на червената светлина и се обърна към него.

— Ще е много хубаво да имам дете от теб.

Той стегна челюсти и изруга наум. По дяволите, отново се възбуди само от мисълта, че може да забременее от него, да му роди дете и да го кърми от красивите си гърди. И той го искаше. Искаше да я вземе със себе си и всяка вечер да се връща при нея, но не можеше да обърне гръб на професията си и страната си. Сигурността беше от съществено значение, особено сега, и помощта му бе безценна. Трябваше да го направи. Ала да подложи на опасност Рейчъл не можеше. Сивите ѝ очи помръкнаха от любов и болка.

— Няма да те оставя лесно да се изплъзнеш — прошепна тя. — Няма да крия чувствата си и няма да ти помахам с усмивка.

Изражението на лицето му бе напрегнато, но не издаваше чувствата му. Кел не отвърна. Когато светна зелена светлина, Рейчъл потегли внимателно и спря пред най-близкия магазин. Без да проговори, извади от чантичката си банкнота от двадесет долара и му я подаде.

Той сграбчи банкнотата, имаше вид на убиец.

— Или така, или ще се въздържа.

Тя си пое дълбоко въздух.

— Тогава се налага да влезеш.

Не, така не го улесняваше, напротив, правеше положението още по-тежко и това го раздираше. По дяволите, при други обстоятелства щеше да ѝ прави дете всяка година, помисли си Кел яростно, докато влизаше в магазина и правеше покупката. Може би бе закъснял, може би вече беше бременна. Само някой наивен или лекомислен човек би пренебрегнал такава възможност.

Той тъкмо тръгваше от касата и се бе насочил към вратата, когато Рейчъл се втурна с напрегнато лице, а очите ѝ бяха разтревожени и огромни. Без да се колебае, Кел се обърна и мина покрай няколко щанда, където се зае да разглежда някакви разхладителни напитки. Тя мина покрай него и отиде до щанда за козметика. Сейбин изчака и след миг вратата се отвори отново. Видя пясъчноруса коса и сам наведе глава, като машинално посегна към пистолета на гърба си, ала коланът беше празен. Пистолетът остана в колата. Той присви очи и придоби студено и свирепо изражение. Като се придвижваше бавно, започна да следи Елис.

Рейчъл видя синия форд да се задава по улицата отдолу и веднага позна, че бе Елис. Единствената ѝ мисъл бе да предупреди Кел, преди да бе излязъл от магазина и преди Елис да го бе видял. Ако Елис ги преследваше, беше твърде късно, но тя беше убедена, че не беше така. Просто неприятно съвпадение. Престори се, че не го вижда, излезе от колата и влезе в магазина, сякаш самата тя току-що бе пристигнала. Точно когато влизаше, чу как вратата зад нея се затвори и разбра, че Елис ще пристигне след секунди. Кел я погледна и изчезна. Сега трябваше да се отърве от Елис, дори да се налагаше да се върне в колата и да тръгне без Кел. По-късно щеше да завие обратно и да го вземе.

— Помислих, че си ти. Не ме ли чу, като ти викам? — попита Елис зад нея, докато Рейчъл разглеждаше щанда с червилата.

Тя се извърна рязко и се престори, че е стресната.

— Тод! Изплаши ме! — рече без дъх и сложи ръка на гърдите си.

— Извинявай. Мислех, че разбра, че съм зад теб.

Тази сутрин той прекалено много мислеше, дано не се напрягаше твърде много. Рейчъл му се усмихна разсеяно.

— Толкова неща са в главата ми, че се движа като в транс. Опитвам се да събера багажа си за пътуването, ала забравих списъка с покупките у дома. И усилието да си припомня всичко ме влудява.

Елис погледна козметиката и се усмихна.

— Предполагам, червилото е необходимо.

— Не, балсамът за устни е важен. Реших, че тук ще го намеря.

Нахален тип! Тя се зачуди как ли щеше да реагира, ако му кажеше да се разкара. Проблемът с хората с голямо самочувствие бе, че и най-незначителното нещо ги настройваше към отмъщение. Въпреки това, тя не успя да прикрие язвителността в гласа си и той я погледна изненадано.

— Нещо не е наред ли?

— Имам страхотно главоболие — измънка Рейчъл. Тогава видя как Кел се придвижва зад Елис. Лицето му бе неподвижно, очите присвити и студени, движеше се като дебнеща пантера. Какво правеше той? Трябваше да се скрие, докато тя се отърве от Елис, а не да го напада Рейчъл преbledня.

— Наистина изглеждаш зле — най-после призна той.

— Мисля, че снощи пих доста вино. — Тя се обърна и продължи по пътеката, за да се отдалечи от Кел.

По дяволите! Ако искаше да нападне Елис, щеше да му се наложи да го преследва! Рейчъл се спря пред щанда с препарати против насекоми. Взе едно шише и се намръщи, докато четеше инструкциите на гърба.

Елис я следваше по петите.

— Излиза ли ти се довечера?

Тя стисна зъби от възмущение. Не можеше да повярва, че бе толкова дебелокож. С усилие си пое въздух и отговори спокойно:

— Няма да мога, Тод, но благодаря за поканата. Чувствам се много гадно.

— Да, разбирам. Ще ти се обадя след ден-два.

Рейчъл намери сили за една вяла усмивка.

— Да. Може да се почувствам по-добре, освен ако не е някакъв вирус.

Като повечето хора, той леко се отдръпна при споменаването на нещо заразно.

— Ще те оставя да пазаруваш, ала наистина трябва да се прибереш у дома и да си починеш.

— Добър съвет. Може би ще го направя. — „Няма ли да си тръгне най-после?“ Но Елис се мотаеше, бърбеше и при толкова много чар от негова страна на нея ѝ се искаше да му запуши устата. Тогава отново видя Кел, който мълчаливо приближаваше Елис отзад. Очите му не изпускаха жертвата си. Тя отчаяно се хвана за стомаха и ясно произнесе: — Май ще повърна.

Елис удивително бързо се отдръпна и я погледна неспокойно.

— Най-добре е да се прибираш — каза той. — Ще ти се обадя по-късно. — При последните си думи бързо излезе от магазина.

Рейчъл изчака, докато се качи във форда и потегли, и тогава се обърна към Кел, който се приближаваше към нея.

— Стой тук — рязко каза тя. — Ще обиколя сградата, за да се уверя, че си е тръгнал.

Рейчъл излезе, преди той да успее да каже нещо. Цялата пламтеше от ярост. Обиколката около сградата щеше да я успокои. Направо се вбеси, че Кел пое такъв риск сега, когато все още не беше физически възстановен. Щом се качи в колата, облегна глава на волана за миг и потрепери. Ами ако Елис беше видял Кел да влиза в магазина и просто играеше театър, за да се увери, че наистина бе Кел, а после да докладва на началниците си? Тя не го допускаше, освен ако Елис не беше доста по-коварен, отколкото си го представяше. Ала дори самата възможност беше ужасяваща.

Треперейки, Рейчъл запали колата и обиколи сградата, като оглеждаше улиците нагоре-надолу дали синият форд не беше паркиран някъде.

Не само за Елис трябваше да провери, но и за Лоуъл. Дори нямаше представа каква кола кара. И колко още мъже имаше в района?

Тя се върна до магазина и спря до самата врата. Кел излезе и се шмугна до нея в колата.

— Видя ли някого?

— Не, ала не знам какви коли карат останалите. — Влезе в движението и се насочи в посока, противоположна на онази, в която замина Елис. Не нататък искаше да отиде, ала винаги можеше да обърне.

— Той не ме видя — тихо каза Кел с надеждата да уталожил част от напрежението, изписано по лицето ѝ.

— Откъде знаеш? Може да е решил да докладва за теб и да чака подкрепление, да те хванат по-късно, вместо да се опитва да прави нещо сред тълпата в магазина.

— Успокой се, скъпа. Не е толкова умен. Би се опитал сам да ме залови.

— Щом е толкова глупав, защо си го наел? — отвърна тутакси Рейчъл.

Той се замисли.

— Не съм го наел. Някой друг го „внедри“.

Тя го погледна.

— Единият от двамата, които са знаели къде си?

— Точно така — мрачно призна Кел.

— Това стеснява кръга за теб, нали?

— Де да беше така, но не мога да го приема за чиста монета. Докато не се уверя със сигурност, и двамата са заподозрени.

Имаше смисъл в думите му. Ако се налагаше да допуска грешки, по-добре да прекаляваше с предпазливостта си. Ала той не можеше да си позволи нито една грешка.

— Защо го следеше? Защо просто не се скри, докато се отърва от него? — попита Рейчъл, а кокалчетата на ръцете ѝ отново побеляха.

— Ако ме беше видял, можеше да те вземе за заложник, за да ме измъкне. Не можех да позволя такава неща — спокойният му тих тон я накара да потрепери, сякаш внезапно настана студ.

— Но ти не можеш да се излагаш на подобен риск засега! Кракът ти може да те подведе, а рамото ти е толкова схванато, че едва го движиш. Ами ако беше отворил раните отново?

— Няма такава неща. Както и да е, не очаквах да се биеш, исках само да го сплаша.

От мъжката му арогантност ѝ се прииска да изкрещи, ала вместо това тя стисна зъби.

— Не ти ли хрумна, че нещо лошо може да се случи?

— Разбира се, но ако той те беше сграбчил, нямаше да имам избор, та затова исках да съм на позиция.

Кел беше готов да направи всичко необходимо, въпреки схванатото си рамо и наранения си крак. Нямаше равен на себе си,

можеше да определи цената и беше готов да я заплати, въпреки че щеше да направи всичко по силите си, за да обърне нещата в обратната посока.

Рейчъл все още беше бледа. Той посегна да погали бедрото ѝ.

— Всичко е наред — рече нежно. — Нищо не се е случило.

— Ала можеше. Рамото ти...

— Забрави за проклетото ми рамо и за крака ми. Знам докъде да ги натоварвам и не се впускам в нищо, освен ако не съм сигурен, че ще спечеля.

Тя остана мълчалива до края на пътуването. Паркира колата под дърветата и каза:

— Смятам да отида да поплувам. Искаш ли да дойдеш?

— Да.

Както винаги, Джо се приближи до вратата на колата. Беше фиксирал поглед върху нея, въпреки че Кел беше наблизко. Кучето тръгна с Рейчъл към стъпалата на верандата. То приемаше Кел, но когато двамата бяха навън, не се отделяше от Рейчъл. Беше воин, който обаче имаше желание да остане, помисли си тя тъжно, ала после решително прогони пропълзяващото самосъжаление. Животът щеше да продължи, дори и без Кел. От мисълта за това я заболя, но знаеше, че някак щеше да оцелее, въпреки че животът ѝ безвъзвратно бе променен от прекараните с него спокойни дни, белязани от някои ужасяващи моменти.

Рейчъл се преоблече в лъскавия си черен бански костюм, а Кел сложи джинсовите си шорти. Взеха няколко хавлии и тръгнаха през боровете надолу към плажа. Джо ги последва и легна под оскъдната сянка на някакъв храст. Тя пусна хавлиите на пясъка и посочи към залива, където водата се надигаше и се разбиваше върху подводните скали.

— Виждаш ли линията, където се разбива водата? Там са скалите. Съвсем сигурна съм, че онази нощ си ударил главата си там. Приливът тъкмо бе настъпил и водата беше все още ниско. — Рейчъл отново посочи. — Измъкнах те тук.

Той погледна плажа, после се обърна и огледа склона, където се извисяваха боровете като дървени стражи. Как го беше влачила по склона до къщата по някакъв начин — геройство, което трудно си представяше, щом погледнеше крехкото ѝ тяло.

— Ти едва не си умряла, докато ме замъкнеш до горе, нали? — тихо попита Кел.

Тя не искаше да мисли за онази нощ, нито за физическите усилия. Част от този спомен вече бе отхвърлен от съзнанието ѝ. Спомняше си, че чувстваше болка, ала каква точно не можеше да се сети. Може би благодарение на адреналина бе получила невероятна сила онази нощ и после бе забравила неприятните моменти. Дълго го гледа, после се обърна и влезе в морето. Той я наблюдаваше, докато водата достигна коленете ѝ, свали пистолета от колана си и внимателно го постави на хавлията, като го покри с другата хавлия, за да го предпази от пясъка. После смъкна шортите си и влезе във водата гол след нея.

Рейчъл беше добър плувец. Беше прекарала по-голяма част от живота си в залива, но Кел не ѝ отстъпваше, въпреки схванатото си рамо. Отначало, когато го видя във водата, тя му се скара, че не бива да мокри раните си, ала бързо престана. В края на краищата, беше плувал с отворени рани и упражнението може би бе добра терапия. В продължение на половин час те плуваха в залива и тогава той реши, че му бе достатъчно. Рейчъл се върна с него на брега. Едва когато водата им достигна до кръста, тя забеляза, че Кел бе гол. Познатият трепет я споходи, докато го гледаше как излиза от океана. Беше толкова строен, стегнат, идеален, с матов тен и мускули като въжета, дори по бедрата. Наблюдаваше го, докато той отмести пистолета си и легна на едната хавлия.

Рейчъл излезе от водата и наведе глава, за да изстиска косите си. Когато се изправи, Кел я наблюдаваше.

— Съблечи банския костюм — тихо рече той.

Тя погледна морето, но не се виждаха никакви лодки. После погледна към него, който наподобяваше лежаща бронзова статуя, с изключение на това, че никога не бе виждала статуя в състояние на възбуда. Рейчъл бавно посегна към презрамките на раменете си и ги свали. Веднага усети горещата целувка на слънцето върху мокрите си гърди.

Сейбин затаи дъх и протегна към нея ръка.

— Ела тук.

Тя свали банския костюм и отиде до хавлиите. Той седна и я привлече до себе си. В тъмните му очи играеха пламъчета.

— Познай какво забравих да взема.

Рейчъл започна да се смее. Гласът ѝ звучеше чист и дълбок в един свят, където само двамата съществуваха.

— Е, и без това те боли — измънка Сейбин и прокара ръка по гърдите ѝ. — Ще трябва просто... Да импровизирам.

Той се надвеси над нея. Раменете му бяха толкова широки, че закриха слънцето, а устните му изгориха нейните.

Беше много добър в импровизациите. Галеше я така, сякаш тя беше доброволно привнесла му се, целуната от слънцето — жертва, предоставена му за най-върховно удоволствие. Най-после тялото ѝ се изви и Рейчъл извика от неудържимата страст. Викът ѝ се извиси към нажеженото до бяло слънчево кълбо.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Рейчъл се стараеше да не мисли за времето, макар и да знаеше, че им остават само няколко дни най-много, колкото Съливан да се организира и да пристигне при Кел. Тя живееше изцяло в настоящето и се наслаждаваше на компанията му, каквото и да правеха. Той започна да ѝ помага да бере зеленчуците в градината и се сближи с Джо, като спечели доверието му и ѝ демонстрира колко добре обучено куче беше Джо. След първото плуване те прекараха още много време долу, в залива. Плуваха всяка сутрин и отново следобед, след като най-голямата горещина преминеше. Това беше превъзходна терапия и с всеки изминал ден Сейбин ставаше все по-силен, раменете му по-гъвкави, а накуцването му изчезна. Освен това правеше и други упражнения, като постепенно възвръщаше добрата форма на тялото си, а Рейчъл го наблюдаваше с удивление. Самата тя беше атлетична и силна, но нейната издръжливост не можеше да се сравни с неговата. Той често изпитваше болка. Рейчъл го усещаше, въпреки че Кел не проронваше и дума за това, а го пренебрегваше, все едно че нямаше нищо. Десет дена след като го беше намерила на плажа. Кел бодро подтичваше из къщата, пристегнал здраво бедрото си, за да придържа наранения мускул. След кратък пристъп на ярост тя се присъедини към него и започнаха да тичат заедно, за да го подхване, в случай че кракът му не издържи и той падне. Нямаше смисъл да му крещи, тъй като за него бе важно да посреща всички предизвикателства, които евентуално щяха да му се изпречат, след като си тръгнеше.

Каквото и да правеха, те разговаряха. Кел беше потаен за себе си, както по природа, така и поради обучението, което беше преминал, ала знаеше доста интересни подробности за политическите и икономическите намерения на правителствата по света. Може би много повече за военните сили и потенциал, отколкото на някого би му се искало той да знае. Но не говореше за това. Рейчъл научаваше за него много неща както от темите, които коментираше, така и от мълчанието му за други неща.

Независимо какво правеха, дали плевяха градината, или тичаха около къщата, или приготвяха някакво ястие, или спореха за политика, желанието ги заливаше като невидим поток, който ги свързваше и ги вълнуваше. Сетивата ѝ бяха изпълнени с него. Тя познаваше вкуса му, аромата му, докосването му и всеки нюанс на дълбокия му глас. Обикновено Кел не даваше израз на емоциите си и Рейчъл се взираше във всяко незначително движение на веждите му или помръдване на устните му. Въпреки че той се чувстваше спокоен с нея и ѝ се усмихваше по-често, рядко се смееше, затова смехът му бе двойно поценен и дълбоко врязал се в спомените ѝ. Правенето на любов не можеше да утоли желанието им, защото бе нещо повече от физическа необходимост. Тя се сливаше с него, защото знаеше, че има на разположение само настоящето.

Все пак физическото желание не можеше да се отрече. Никога преди Рейчъл не беше изпитвала такова пълно удоволствие, дори в началото на брака си. Кел имаше силен сексуален апетит и колкото повече я любеше, толкова повече им се искаше да го правят отново. Той беше изключително внимателен към нея, докато тя свикна с него. Понякога те се забавляваха, наслаждаваха се бавно на всяка емоция, докато напрежението се покачваше и те заедно стигаха до кулминация. Друг път се любеха бързо и агресивно, без любовна игра, тъй като нуждата да са заедно бе прекалено силна.

На третия ден, след като се обади на Съливан, Кел я люби с едва овладяна агресия. Рейчъл прозираше мислите му, че това може би бе последният ден, който имаха за себе си заедно. Тя се притискаше в него, ръцете ѝ силно прегръщаха шията му, докато той лежеше върху нея изтощен. Буца заседна в гърлото ѝ и Рейчъл стисна очи, сякаш за да спре хода на времето. Не можеше да понесе, че Кел си тръгва.

— Вземи ме със себе си — глухо рече тя. Не можеше да го остави да си замине просто така. Рейчъл беше прекалено силен боец, за да го остави да си тръгне, без да се опита да промени решението му.

Той се скова, после се отдръпна и легна на гръб до нея. Ръката му закриваше очите му. Вентилаторът на тавана тихо жужеше и охлаждаше сторещените им тела. Рейчъл усети лек хлад, без близкия допир на тялото му до нейното. Отвори очи, за да го погледне, а в погледа ѝ пламтеше отчаяние.

— Не — най-последно отвърна Кел.

Категоричността на тази единствена дума едва ли не разби сърцето ѝ.

— Може нещо да се измисли — настоя тя. — Най-малкото можем да се виждаме от време на време. Аз имам кола. Мога да работя, където и да било...

— Рейчъл — уморено я прекъсна той, — не, престани. — После свали ръка от лицето си и я погледна. Въпреки че изражението му почти не беше се променило, тя разбра, че бе раздразнен от настоятелността ѝ.

Беше прекалено отчаяна, за да спре.

— Как така да престана? Аз те обичам. Не играя игра, в която си прибирам топчетата и си отивам у дома, щом се изморя!

— По дяволите, и аз не играя игрички! — избухна Кел, седна на леглото и я хвана за ръката, за да я разтърси. Очите му горяха, беше стиснал зъби. — Могат да те убият заради мен! Никакви поуки ли не си извади, когато съпругът ти умря?

Рейчъл пребледня и се вторачи в него.

— Можеха да убият мен, докато пътувах из града с колата — промълви тя неуверено. — По-малко мъртва ли щях да съм? По-малко ли щеше да скърбиш? — Изведнъж млъкна, измъкна ръката си и разтърка мястото, където пръстите му се бяха впили в плътта ѝ. Беше толкова бледа, че очите ѝ светеха мрачно на фона на изпитото ѝ лице. Най-после каза вяло: — И щеше ли да скърбиш изобщо? Май съм прекалено самонадеяна. Може би само аз проявявам отношение в цялата тази история. Ако е така, просто забрави какво ти казах.

Помежду им настъпи тишина, докато се гледаха, седнали на леглото. Лицето ѝ бе напрегнато, а неговото мрачно. Той нямаше намерение да казва каквото и да било. Рейчъл рязко си пое дъх от болката, която я изгаряше отвътре. Е, сама си го изпроси. Беше го притиснала, настоя да промени решението си, да изтръгне признание от него, и изгуби всичко... Мислеше си, че Кел я обича, въпреки че никога не беше споменавал нищо за любов. Тя го отдаваше на естествената му отчужденост. Сега ѝ се налагаше да се изправи лице в лице с неприятната истина, че единствено бруталната му откровеност го възпираше да ѝ каже, че я обича. Той не би изрекъл мили думи само за да я успокои, ако не ги чувстваше наистина. Харесваше я. Рейчъл беше сравнително привлекателна жена и удобна. А Кел имаше силен

сексуален нагон. Очевидно това бе причината за вниманието му към нея, а тя бе допуснала да изглежда като пълна глупачка.

Най-лошото беше, че дори да осъзнаваше суровата действителност, Рейчъл не преставаше да го обича. Това беше една друга действителност и тя не можеше да я заличи.

— Извинявай — измърмори Рейчъл, скочи от леглото и посегна към дрехите си, внезапно почувствала неудобство от голотата си. Сега положението беше различно.

Сейбин я наблюдаваше и всяко негово мускулче пулсираше. Измъчваше се от изражението на лицето ѝ, от внезапното ѝ смущение, от внезапно угасналата светлина в очите ѝ, докато ровеше дрехите и се опитваше да скрие тялото си. Можеше да я остави да си тръгне. Тя щеше да превъзмогне отчаянието, ако си мислеше, че той я бе използвал само за секс, без да откликва на чувствата ѝ. Сейбин се чувстваше неловко, станеше ли въпрос за емоции. Не беше свикнал с тях. Ала, по дяволите, не можеше да понесе изражението на лицето ѝ. Може би не беше способен да ѝ даде нещо повече, но и не можеше да я остави да си мисли, че за него тя беше само удобна сексуална играчка.

Рейчъл излезе от стаята, преди Кел да я хване. После чу, че мрежестата врата се затвори с трясък. Той се доближи до вратата и я видя да изчезва в боровата горичка, а Джо, както обикновено, я следваше по петите. Кел изруга силно, докато обуваше панталоните си, и тръгна след нея. Очевидно тя не беше склонна да го изслуша в този момент, ала трябваше, дори да се наложеше да я хване.

Рейчъл стигна до плажа и продължи да върви, като недоумяваше как ще намери кураж да се върне в къщата и да се държи така, сякаш всичко беше нормално, сякаш болката отвътре не я измъчваше. Може би това щеше да продължи още един ден. Щеше да се справи. Можеше да понесе ситуацията двадесет и четири часа. Част от нея се радваше, че нещата се измерваха в часове, така можеше да забрави за принудителното мълчание и сълзите. Но друга част в нея крещеше мълчаливо при мисълта, че няма да го види отново, независимо от това, какво чувстваше или не чувстваше към нея.

В едно валмо водорасли се беше скрила пастелнорозова мида. Тя се спря и отмести водораслото с крак с надеждата да открие нещо красиво, което да стопли сърцето ѝ. Ала мидата беше счупена и Рейчъл продължи да върви. Джо я остави и се затича по брега, за да разглежда.

Той също се беше променил след пристигането на Кел. За пръв път позволяваше на мъж да го докосне и се научи да приема и други хора, освен Рейчъл. Тя наблюдаваше кучето и си мислеше дали и на него Кел щеше да му липсва.

Една топла ръка докосна рамото ѝ и Рейчъл се спря. И без да поглежда знаеше, че бе Кел. Познаваше допира му, грапавината на пръстите му. Усети го зад гърба си, топъл и висок, и кожата ѝ изтръпна. Трябваше само да се извърне и главата ѝ щеше да се сгуши в уютното му рамо, тялото ѝ щеше да се сгуши в прегръдката му, но той не искаше да ѝ позволи да се сгуши в живота му. Тя не желаше да стига до сълзи и истерия пред него, ала се боеше, че няма да се удържи, ако се обърне, затова остана с гръб.

— И за мен не е лесно — дрезгаво рече Кел.

— Извинявай — прекъсна го Рейчъл в желанието си да прекрати разговора. — Не исках да започвам сцена или да ти поставям условия. Просто забрави, ако можеш.

Кел стисна здраво рамото ѝ и я обърна към себе си. Другата му ръка се мушна в косите ѝ и дръпна назад главата ѝ, за да вижда очите ѝ.

— Не виждаш ли, че между нас нищо не може да се получи? Аз просто не мога да напусна работата си. Това, което правя, е трудно и грозно, ала е необходимо. — Той си пое дъх и извика, а на лицето му се изписа ярост: — Не се тревожа за проклетата работа! А заради теб! Господи, ако нещо ти се случи, ще умра. Обичам те. — Кел млъкна, пое си дълбоко дъх и продължи по-тихо: — Никога не съм го казвал на никого преди това и сега не би трябвало да ти го казвам, тъй като няма смисъл.

Вятърът метна косите ѝ в лицето ѝ. Сивите ѝ очи бяха бездънни. Той бавно отпусна юмрук от косите ѝ и я погали надолу по шията, усещайки с палец пулса ѝ. Рейчъл преглътна.

— Можем да опитаме за известно време — прошепна тя, но Кел поклати глава.

— Искам да знам, че си в безопасност. Трябва да го знам, в противен случай не мога да работя пълноценно. Не мога да правя грешки, защото ако това се случи, ще умрат хора, добри хора, мъже и жени. Ако те отвлекат... — Той млъкна. Лицето му бе свирепо. — Бих продал и душата си, за да те опазя.

Рейчъл усети как вътрешно се разтриса.

— Не, не може да е така. Няма да преговаряме...

— Обичам те — промълви Кел дрезгаво. — Никога не съм обичал никого в живота си, нито родителите си, нито роднините, нито дори съпругата си. Винаги съм бил сам и различен от останалите. Единственият ми приятел е Съливан, и той е същият вълк единак като мен. Наистина ли мислиш, че бих те жертвал? Сладка моя жено, ти си единственият ми шанс в живота... — Кел замлъкна. Едно мускулче в брадичката му трептеше, докато я наблюдаваше втренчено. — И не смея да рискувам — тихо довърши той.

Тя разбра, ала ѝ се искаше да не беше го правила. Тъй като я обичаше, Кел не се доверяваше на себе си, че няма да предаде страната си, ако тя станеше жертва на отвличане или я използваша като оръжие срещу него. Той не приличаше на хората, които са обичали преди и ще обичат и занапред. Беше прекалено отчужден и смразяващо сам. По някаква причина, особена химия или обстоятелства, Кел я обичаше, това беше единственият път в живота му, когато обичаше жена. Животът ѝ с него щеше да я направи уязвима откъм нападения. Самият факт, че я обича, щеше да го направи уязвим, тъй като за мъж като него любовта беше прекрасна и ужасна едновременно.

Той взе ръката ѝ и те мълчаливо се върнаха в къщата. Беше време за обяд. Рейчъл влезе в кухнята с намерение да сготви нещо, за да отклони мислите си. Кел се облегна на шкафовете и се зае да я наблюдава. Черните му очи изгаряха плътта ѝ. Изведнъж той посегна и хвана ръката ѝ, взе тигана и го постави на стелажа.

— Сега — каза гърлено и я дръпна към спалнята.

Свали шортите ѝ, но не си направи труда да съблече ризата ѝ. Дори своите панталони само разкопча и някак изрита. Не го направиха на леглото. Кел я постави на пода, беше толкова жаден да проникне в нея, да я обладае и да заличи разстоянието между тях, че не можеше да чака. Тя се притисна към него. Всеки сантиметър от плътта ѝ, всяка клетка изгаряха от страст. И въпреки това и двамата знаеха, че няма да им е достатъчно.

По-късно следобед Рейчъл излезе в градината, за да набере малко пресен пипер за соса за спагетите, които вареше. Кел си взимаше душ, а Джо, странно защо, не се виждаше наоколо. Тя понечи да го извика, ала реши, че спи под олеандровия храст на сянка. Температурата

сигурно стигаше четиридесет градуса. Влажността беше висока, условията бяха идеални за буря. С пипера в ръка Рейчъл прекоси малкото задно дворче към къщата. Така и не разбра откъде се появи той. Никой не се виждаше наоколо, а и нямаше къде да се скрие. Докато тя се изкачваше по задните стъпала, мъжът изведнъж се появи зад нея, сграбчи я за устата и извъртя назад главата ѝ. С другата си ръка я хвана през кръста, точно както Кел, когато изскочи отзад, но вместо нож, този мъж извади пушка. Тя блестеше на слънцето с матов отблясък.

— Не издавай нито звук и няма да те нараня — измърмори мъжът в ухото ѝ. Гласът му бе ясен. — Търся един мъж. Предполага се, че е в тази къща.

Рейчъл го хвана за ръката, в порив да извика, за да предупреди Кел, въпреки че той може би все още беше под душа и нямаше да я чуе. Ала дори и да я чуеше, какво от това? Можеше да бъде убит, докато се опитва да ѝ помогне. Тази мисъл я парализира и тя отпусна тяло, като се напегна да подреди мислите си и да измисли какво да прави.

— Шшт, точно така — каза мъжът с нисък и тих глас, от който я полазиха тръпки. — Отвори вратата и ще влезем без проблеми.

Рейчъл нямаше друг избор, освен да отвори мрежестата врата. Ако искаше да я убие, вече да беше го направил. Можеше и да я зашемети с един удар, но резултатът щеше да е същия. Мъжът я бутна с голямото си тяло нагоре по задните стъпала, като я държеше толкова здраво, че тя не можеше да се съпротивлява. Рейчъл се втренчи в пушката в ръката му. Ако се опиташе да застреля Кел, тя можеше да го удари по ръката и да провали плана му. Къде беше Кел? Напегна се да чуе шума от душа, ала ударите на сърцето ѝ заглушаваха всички други шумове. Дали се обличаше? Дали чу, че задната врата се затваря? Дори и да беше чул, дали щеше да се усъмни? Разчитаха на Джо да ги уведомява за гости. Едната мисъл повлече друга, и болката я опари. Дали беше убил Джо? Затова ли кучето не се появи край къщата, когато тя излезе в градината?

Тогава Кел излезе от спалнята, облечен в джинси, а в ръка носеше ризата си. Той се спря. Лицето му застина, когато видя мъжа, който я държеше, и ужасените ѝ очи над ръката, запушила устата ѝ.

— Плашиш я до смърт — каза с хладен и овладян глас.

Ръката върху устата ѝ леко се отмести, но мъжът не я освободи.

— Твоя ли е?

— Моя е.

Тогава едрият мъж я пусна и нежно я бутна настрани от себе си.

— Не ми каза, че има жена. Реших да не рискувам — отвърна той на Кел и Рейчъл разбра кой бе мъжът.

Тя стоеше неподвижна и се опитваше да се овладее, като бавно и дълбоко си поемаше дъх. Накрая успя да изрече с треперещ глас:

— Вие трябва да сте Съливан — промълви със завидно спокоен тон и постепенно отпусна свитите си в юмруци ръце.

— Да, госпожо.

Рейчъл не знаеше какво бе очаквала, ала във всеки случай, не и това. Двамата с Кел толкова много си приличаха, че тя се стъписа. Не във външния вид, но и двамата бяха еднакво лишени от емоции, еднакво излъчваха сила. Той имаше сламена, рядка коса, а очите му бяха златни и проницателни като на орел. На лявата си буза имаше белег, свидетелство за минала битка. Беше воин, строен и здрав и опасен... Като Кел. Докато Рейчъл го наблюдаваше, той правеше същото, оглеждаше я. Ъгълчето на устата му се изкриви в лека усмивка.

— Извинете, че ви изплаших, госпожо. Възхищавам се на самообладанието ви. Джейн щеше да ме изрита в пищялите.

— Сигурно го е правила — отбеляза Кел с хладен тон, в който се долавяше нотка на забавление.

Тъмните вежди на Съливан се свъсиха над златистите му очи.

— Не — сухо отвърна той, — тя ме удари на друго място.

Изглежда случката беше интересна и въпреки че Кел се забавляваше, не прояви повече интерес.

— Рейчъл Джоунс — каза той и я посочи с властен жест на мълчалива заповед. — Тя ме извади от океана.

— Приятно ми е да се запознаем... — Съливан говореше провлечено и тихо, докато наблюдаваше как Рейчъл незабавно отиде до Кел, подчинявайки се на протегнатата му ръка.

— Приятно ми е да се запознаем, господин Съливан...

Кел я докосна успокояващо и започна да облича ризата си. Тази манипулация все още му създаваше трудност, тъй като рамото му беше

схванато и болезнено. Съливан погледна червения нов белег, където куршумът бе разкъсал рамото на Кел.

— Каква е травмата?

— Изгубих част от гъвкавостта си и все още има малък оток. Когато отокът мине, може да се възстановя в голяма степен.

— Имаш ли и други рани?

— В лявото бедро.

— Ще се оправи ли?

— Налага се. Тичам, разпускам.

Съливан изсумтя. Рейчъл усети, че мъжът не желаше да се отпусне да говори пред нея, същата заучена предпазливост, характерна и за Кел.

— Гладен ли сте, господин Съливан? Ще обядваме спагети.

Погледът му на диво животно се насочи към нея.

— Да, госпожо. Благодаря.

Мекият провлачен говор и любезните му обноски рязко контрастираха със свирепия му поглед, който я смущаваше. Защо Кел не я беше предупредил?

— Докато вие двамата си поговорите, ще довърша яденето. Сигурно съм изпуснала пипера, когато ме сграбчихте — каза тя. Тръгна към вратата, а после се обърна с разтревожен поглед. — Господин Съливан?

Двамата с Кел отиваха към всекидневната, но Съливан спря и я погледна.

— Госпожо?

— Кучето ми — каза Рейчъл с леко треперещ глас. — Винаги е там, когато изляза навън. Защо то не се...

В дивите му златисти очи се четеше разбиране.

— Добре е. Завързах го в боровата горичка. Чудесно животно.

От облекчение краката ѝ се подкосиха.

— Тогава ще ида да го развържа. Не сте го... наранили, нали?

— Не, госпожо. То е на около триста метра надолу вляво от пътеката.

Тя се затича по пътеката с разтупкано сърце. Джо се намираще точно там, където Съливан беше обяснил, и стоеше завързан за един висок бор. Беше разярен. Дори изръмжа на Рейчъл, ала тя му заговори нежно и се приближи бавно, с премерени крачки, като го успокои,

преди да коленичи до него, за да развърже въжето от шията му. Продължи да му говори и да го потупва. Ръмженето заглъхна. Най-накрая дори прие Рейчъл да го прегърне. И за пръв път я близна за поздрав. В гърлото ѝ заседна буца.

— Хайде, да се прибираме у дома — каза тя и стана на крака.

Събра пипера от задните стъпала и остави Джо да се излежава край къщата. Изми ръце и се зае да приготвя соса, като слушаше тихия говор на мъжете във всекидневната. Сега, когато се запозна със Съливан, ѝ стана ясно защо Кел му се доверяваше. Той беше необикновен. А Кел още повече. Като ги гледаше заедно, осъзна по нов начин мащаба на мъжа, когото обичаше, и се залюля, шокирана от тази мисъл.

След около час ги покани на масата. Слънцето силно прежуряше на хоризонта, което ѝ напомняше, че времето ѝ с Кел изтичаше. А дали не беше изтекло вече? Скоро ли щяха да тръгват?

За да отпрати страховете си, Рейчъл умишлено поддържаше разговора. Беше ѝ невероятно трудно, като се имаше предвид що за хора бяха тези мъже, но най-накрая улучи подходящата тема.

— Кел ми каза, че сте женен, господин Съливан.

Той кимна. Лицето му едва доловимо се оживи.

— Джейн е съпругата ми — обясни, сякаш всички познаваха Джейн. Суровото му лице, осеяно с белези, придоби гордо изражение. — Имам близнаци. На шест месеца.

Кел отново се развесели.

— Не знаех, че във фамилията ти имате близнаци, Грант.

— Нямаме — изсумтя Съливан. — Нито в семейството на Джейн. Дори проклетият лекар не знаеше. Тя изненада всички ни.

— Не е необичайно — вметна Кел и двамата си размениха по усмивка.

— По дяволите, започна да ражда две седмици преждевременно по време на една снежна буря. Пътищата бяха затворени и не можах да я закарам в болницата. Наложих се сам да я израждам. — За миг в погледа му се появи отчаяние и по челото му блеснаха капчици пот. — Близнаци — глухо рече той. — По дяволите. Казах ѝ да не ми причинява това втори път, ама нали познаваш Джейн?

Кел се засмя на глас. Рейчъл изтръпна от удоволствие.

— Следващият път сигурно ще има тризнаци.

Съливан го погледна яростно.

— Не си го и помисляй — измърмори той.

Рейчъл поднесе към устата си вилицата с навити спагети.

— Според мен Джейн не е виновна, че е родила близнаци и че е валял сняг.

— Логически погледнато, така е — призна Съливан, — обаче логиката отсъства, появи ли се Джейн.

— Къде се срещнахте?

— Отвякох я — каза той нехайно, при което Рейчъл ахна, тъй като не последва обяснение.

— Как се измъкна от нея? — попита Кел и с въпроса си провокира още един яростен поглед.

— Не беше лесно, но тя не може да остави децата. — Съливан се облегна на стола. — Ще трябва да дойдеш с мен да обясниш.

Кел се смути, ала после се отпусна, а накрая се усмихна.

— Добре. Искам да те видя с бебетата.

— Вече пълзят. Трябва да внимаваш къде стъпваш — рече гордият татко и се усмихна на свой ред. — Казват се Дейн и Даниел, но убий ме, не мога да ги разпознавам. Джейн предлага да ги оставим сами да решат, когато пораснат.

Тримата се спогледаха и Рейчъл безпомощно преглътна. Кел се изкашля. Сякаш синхронизирали движенията си, и тримата поставиха вилиците си на масата, хванаха се за главите и се разсмяха.

Чарлз четеше доклада за Рейчъл, набързо написан от агентите, и намръщен разтъркваше челото си с пръст. Според агент Лоуъл и агент Елис, Рейчъл Джоунс беше красива, ала обикновена жена, въпреки че Елис бе омаян от нея. Въобще жените го омайваха, така че нямаше нищо необичайно. Проблемът беше в това, че според доклада тя беше всичко друго, но не и обикновена. Имаше добро образование, доста беше пътувала, беше жена с многостранни таланти, ала отново проблемът беше някъде в дълбочина. Тя беше разследващ репортер с необикновен талант, самообладание и издръжливост, което означаваше, че знаеше много повече от обикновените хора за неща, които не добиваха публична гласност. Според досието ѝ беше постигнала големи успехи в своята област. Съпругът ѝ беше убит от

бомба в кола, предназначена за нея, през времето, когато се заела да разследва връзката на влиятелен политик с нелегалните наркотици. Вместо да се оттегли, както биха постъпили много хора, Рейчъл Джоунс се разровила и доказала не само участието му в незаконно пренасяне на наркотици, но и връзката му със смъртта на съпруга ѝ. Понастоящем този политик излежаваще доживотна присъда.

Това не беше жената, която Лоуъл и Елис описваха. Ала Чарлз не намираше обяснение защо тя създаваше подобен имидж. Сигурно имаше причина, но каква? Защо искаше да ги измами? За забавление или имаше по-сериозен мотив?

Чарлз не се учудваше, че бе излъгала. Повечето хора лъжеха. В професията му беше необходимо да лъжеш. Ала не му харесваше, че не разбира защо, тъй като причината за дадено нещо всъщност беше същината му.

Сейбин бе изчезнал, вероятно бе мъртъв, въпреки че Чарлз не беше убеден. Не бяха открили никакви следи от него, нито хората на Чарлз, нито риболовните траулери, нито туристическите корабчета, нито законните власти. Лодката му бе експлодирала и трябваше да има някакви човешки останки, след като Сейбин е бил на борда. Единственото обяснение беше, че се бе гмурнал под водата и се бе насочил към брега. Почти невъзможна беше мисълта, че бе успял, при положение че е бил ранен, обаче това беше Сейбин, а не някой обикновен човек. Той със сигурност се бе добрал до брега, но къде? Защо не се появяваше? Никой не беше открил ранен мъж, в полицията нямаше сведения за човек с огнестрелни рани. Болниците в района не бяха приемали такова лице. Просто бе изчезнал като дим.

От една страна, Сейбин беше се изпарил. Единствената възможност бе, че някой го прикрива, ала нямаше улики. От друга страна, се появи тази Рейчъл Джоунс, която не беше обикновен човек, също като Сейбин. Къщата ѝ се намираше в центъра на територията, която претърсваха, и където имаше най-голяма вероятност, че Сейбин бе излязъл на брега. Нито Лоуъл, нито Елис допускаха, че тя крие нещо, но те не знаеха всичко за нея. Жената си бе изградила фалшив образ. Беше много по-запозната с агентите и тактиката под прикритие, отколкото се очакваше. Ала каква ли причина я бе накарала да действа по неприсъщ за нея начин... Освен ако не криеше нещо? Или още по-точно, дали не криеше някого?

— Ноел — тихо каза той. — Искам да говоря с Лоуъл и Елис. Веднага. Намери ги.

Час по-късно двамата мъже седяха срещу него. Чарлз скръсти ръце и им се усмихна разсеяно.

— Господа, искам да поговорим за онази Рейчъл Джоунс. Искам да знам всичко, което си спомняте за нея.

Елис и Лоуъл се спогледаха. Елис вдигна рамене.

— Тя е красива жена...

— Не, не ме интересува външността ѝ. Искам да знам какво е казала и направила. Когато претърсвахте плажа в нейния район и отидохте до къщата ѝ, влязохте ли вътре?

— Не — отвърна Лоуъл.

— Защо?

— Има едно проклето куче, което мрази мъже. Не пуска никакви мъже в двора — обясни Елис.

— Дори и след като я изведе на вечеря?

Елис се смути, сякаш не му се искаше да признае, че някакво си куче го бе уплашило.

— Тя дойде до колата. Когато я заведох до къщата ѝ, кучето я чакаше, готово да откъсне крака ми, само ако направех погрешно движение.

— Значи никой не е влизал вътре.

— Не — признаха и двамата.

— И тя отрече, че е виждала непознати?

— Няма как Сейбин да се добере до тази къща, без кучето да го хапне за закуска — нетърпеливо обясни Елис, а Лоуъл мълчаливо потвърди думите му с кимване.

Чарлз допря върховете на пръстите си.

— Ами ако тя самата го е занесла в къщата? Ако го е намерила? Завързала е кучето, а после се е върнала за Сейбин. Не е ли възможно?

— Разбира се, че е възможно — каза Лоуъл и се намръщи. — Но ние не открихме никакви следи, че Сейбин е излязъл на брега, нямаше дори стъпки. Видяхме само мястото, където е влачила миди от брега върху брезент. — Той млъкна. Погледът му срещна очите на Чарлз.

— Глупаци! — изсъска Чарлз. — Някой е влачил нещо от плажа и вие не сте проверили?

Те се смутиха.

— Тя каза, че били миди — измънка Елис. — Видях, че на перваза на прозореца наистина има миди.

— Държеше се така, сякаш нямаше какво да крие — вметна Лоуъл, за да замаже положението. — На следващия ден я срещнах случайно, докато пазаруваше. Спря се да поговорим за горещината и разни такива неща...

— Тя какво купи? Ти погледна ли в количката?

— Бельо и дамски неща. Докато плащаше, забелязах спортни обувки. Видях ги, защото... — изведнъж той преbledня.

— Защото? — сухо му подсказа Чарлз.

— Защото изглеждаха прекалено големи за нея.

Чарлз му хвърли яростен поглед. Очите му бяха студени и сурови.

— Е? Тя влачи нещо нагоре по склона, а вие не проверявате. Никой от вас не е влизал в къщата. Купува твърде големи за нея обувки, вероятно мъжки обувки. Ако през цялото време Сейбин е бил под носа ни и е успял да избяга благодарение на вашата пипкавост, обещавам ви лично от свое име, че не ви се пише нищо хубаво. Ноел! — извика той.

Тя тутакси се появи на вратата.

— Да, Чарлз?

— Извикай всички. Може би намерихме Сейбин.

Лоуъл и Елис изглеждаха зле. И двамата се надяваха и този път да не са открили Сейбин.

— Ами ако грешите? — попита Елис.

— Тогава може да сплашим и разтревожим жената, но нищо повече. Ако тя не знае нищо и не е помагала на Сейбин, нямаме причина да ѝ причиняваме зло.

Ала Чарлз се усмихваше, докато изричаше тези думи, а погледът му бе студен и Елис не му вярваше.

Слънцето залезе и в мрака прозвуча шумният хор на жабите и щурците. Гъсокът Ебънизър и гъските обикаляха двора и събираха следобедната реколта от насекоми, докато Джо лежеше на верандата. Кел и Съливан седяха на масата, чертаеха диаграми и обсъждаха планове. Рейчъл се опита да работи върху сценария, ала мислите ѝ

блуждаеха. Скоро Кел щеше да си замине. Цялото ѝ същество бе нещастно.

Изведнъж ятото гъски се разпръсна и силно закръка. Джо изляя и скочи от площадката. Кел и Съливан станаха едновременно и безшумно се втурнаха към прозорците на всекидневната. Рейчъл изхвърча от кабинета си. Беше преbledняла, въпреки че се опитваше да е спокойна.

— Вероятно е Хъни — каза тя и отиде до входната врата.

— Хъни ли? — попита Съливан.

— Ветеринарката.

Пред къщата спря бял седан и от колата излезе жена. Съливан надникна през прозореца и лицето му преbledня. Подпря глава на стената и изруга тихо, но прочувствено.

— Джейн е — простена той.

— По дяволите — измърмори Кел.

Рейчъл отвори вратата и се втурна да хване Джо, който стоеше в средата на двора. Но още преди Рейчъл да успее да излезе, Джейн заобиколи колата и влезе в двора.

— Хубаво кученце — весело каза тя и потупа Джо по главата, докато минаваше край него. Съливан и Кел последваха Рейчъл на площадката. Джейн сложи ръце на бедрата си и изгледа яростно съпруга си. — След като не можеш да ме вземеш със себе си, реших да те последвам!

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Рейчъл хареса Джейн Съливан от пръв поглед. Всеки, който без усилие приласкаваше Джо, а после посрещаше гнева на Грант Съливан, без да му мигне окото, беше човек, когото Рейчъл би искала да познава. Двете жени се запознаха. Съливан стоеше със скръстени ръце и златистите му очи бълваха огън и пламъци, докато наблюдаваше съпругата си изпод вежди.

— Как ме намери? — попита той с едва доловим глас. — Постарах се да не оставям следи.

Джейн се усмихна.

— Така е, но аз направих най-логичното нещо и отидох там, където те нямаше, и те намерих. — Тя му обърна гръб и ентусиазирано прегърна Кел. — Знаех си, че е свързано с теб. Никой друг не може да го измъкне от къщи. Да не си в беда?

— Донякъде — отвърна Кел.

— Така си и помислих и затова дойдох да помогна.

— Проклет да съм — прекъсна я рязко Грант.

Джейн го изгледа хладно.

— Може би. Да се измъкваш и да ме оставиш с децата...

— Къде са те?

— При майка ти. Смята, че ѝ правя услуга. Както и да е, именно това ме забави. Трябваше да заведа близнаците при нея. После трябваше да проумея какво би направил ти, ако се опитваш да скриеш от някого къде се намиращ.

— Ще те метна на коляното си — рече той и изглежда остана много доволен от казаното. — Този път няма да ти се размине.

— Няма да стане — самодоволно отсече тя. — Отново съм бременна.

Рейчъл наблюдаваше с интерес спектакъла, в който хубавата черноока съпруга на Грант го изкарваше извън нерви, ала при тези думи тя едва ли не го съжали.

Той пребледня.

— Не е възможно.

— Не бих бил толкова сигурен — намеси се Кел, който също като Рейчъл се забавляваше от развоя на събитията.

— Но близнаците са само на шест месеца — изграчи Грант.

— Знам! — отвърна Джейн възмутено. — И аз бях там, не помниш ли?

— Нали се разбрахме да изчакаме известно време.

— Бурята — лаконично рече тя, а Грант затвори очи.

Беше бял като платно, който факт трогна Рейчъл и тя отново го съжали.

— Да влезем вътре. По-хладно е — предложи Рейчъл и отвори мрежестата врата.

Двамата с Кел влязоха, ала никой не ги последва. Тя надзърна през вратата и видя Джейн в мускулестата прегръдка на съпруга си. Беше навел русата си коса към нейните тъмни коси. Странно защо, тази гледка засили вътрешната болка на Рейчъл.

— Сдобриха се — прошепна тя.

Кел промъкна ръце около кръста ѝ и я придърпа към себе си.

— Грант не работи вече, нали помниш? Оттегли се, преди да се срещнат.

Рейчъл искаше да попита защо той не може да се оттегли, но не произнесе въпроса на глас. Това, което беше добро за Грант Съливан, не беше добро за Кел Сейбин. Кел беше единствен по рода си. Тя попита:

— Кога тръгваш?

Можеше да се гордее колко спокоен беше гласът ѝ, ала в този миг гордостта не я вълнуваше. Би паднала на колене да го моли, ако знаеше, че това ще помогне, но отдадеността му към работата беше нещо повече от празна декларация.

За миг той замълча. Рейчъл разбра, че отговорът няма да ѝ се хареса, въпреки че го очакваше.

— Утре сутрин.

Значи имаше още една нощ, освен ако двамата със Съливан не смятаха да я прекарат в доуточняване на подробностите на плана си.

— Ще заминем рано — допълни Кел и докосна косите ѝ, при което тя се извърна в прегръдката му към среднощните му очи.

Лицето му бе отнесено, ала я желаше. Разбираше го от докосването му, от изражението му. О, господи, как щеше да понесе да го гледа как си тръгва и че никога вече няма да го види?

Джейн и Грант влязоха вътре. Лицето на Джейн светеше. Очите ѝ се разшириха от удоволствие, щом видя Рейчъл в прегръдката на Кел, но нещо в изражението им я накара да си замълчи. Ако не друго, Джейн имаше интуиции.

— Грант не иска да ми каже какво става — обяви тя и кръстоса крака. — Ще ви преследвам, докато разбера.

Кел вдигна черните си вежди.

— Ами ако аз ти кажа?

Джейн се замисли, като местеше поглед тук към Кел, ту към Грант, и обратно.

— Искате да преговаряте, нали? Искате да се върна у дома.

— Ти ще се върнеш у дома — тихо рече Грант с леден глас. — Ако Сейбин иска да останеш, това е негова работа, ала детето, което носиш, е достатъчна причина да се погрижа за безопасността ти във фермата, а не да рискувам главата ти, като те взема със себе си.

В очите на Джейн нещо проблесна и Рейчъл реши, че на Съливан му предстои битка, но Кел предотврати събитията с думите:

— Добре, мисля, че заслужаваш да знаеш какво се е случило, тъй като и Грант е замесен. Да седнем и ще ти обясня.

— Най-важните неща — позна Джейн, при което Кел я удостои с невесела усмивка.

— Да. Знаеш, че винаги има подробности, които не се обсъждат, ала ще ти разкажа по-голямата част.

Те седнаха около масата и Кел набеляза основните моменти на събитията, изводите и причината, поради която имаше нужда от Грант. Когато той свърши, Джейн дълго гледа двамата мъже, а после бавно кимна.

— Трябва да го направите. — Облегна се напред, сложи длани върху масата и хвърли безкомпромисен поглед към Сейбин, който не мигна. — Нека ти кажа, Кел Сейбин, че ако се случи нещо с Грант, ще те намеря. Направих си труда да го намеря, не за да му се случи нещо точно сега.

Кел не отговори, но Рейчъл знаеше за какво си мисли. Ако нещо се случеше, нямаше шанс да оцелее и той. Тя не проумяваше откъде

знаеше какво бе в главата му, ала го знаеше. Сетивата ѝ бяха насочени към Кел и най-дребният му жест или промяна на тона му резонираха в нея със силата на земетресение, регистрирано от най-чувствителен сеизмограф.

Грант се изправи и дръпна Джейн до себе си.

— Време е да се наспим, тъй като тръгваме утре рано. А ти отиваш у дома — рече той на съпругата си. — Обещай ми.

Сега, когато знаеше за какво става въпрос, Джейн не се опита да спори.

— Добре. Ще се прибера у дома, след като взема близнаците. Искам да знам кога да те очаквам.

Грант погледна Кел.

— След три дни?

Кел кимна.

Рейчъл се изправи. След три дни всичко щеше да е свършило, така или иначе, но за нея крайт щеше да настъпи сутринта. Междувременно тя трябваше да подготви място за спане на семейство Съливан и беше едва ли не благодарна, че имаше с какво да запълни поне времето си, ако не мислите си.

Извини се на Джейн, че няма допълнително легло, ала Джейн никак не се притесни.

— Не се тревожи — успокои я тя. — Спали сме с Грант в палатки, пещери и навеси, така че подът на всекидневната не е никакво изпитание за нас.

Рейчъл натрупа юргани и възглавници в ръцете на Джейн, като ги измъкна от дрешника. Джейн я наблюдаваше проникателно.

— Ти обичаш Кел, нали?

— Да. — Рейчъл твърдо изрече тази единствена дума. Дори не се замисли да отрече. Това беше факт, също както и че очите ѝ са сиви.

— Той е твърд и необикновен мъж, но висококачествената стомана трябва да е твърда, за да е висококачествена. Няма да е лесно. Знаем. Погледни мъжа, който съм си избрала.

Те се спогледаха, две жени, в чиито погледи се побираше друг един свят. За добро или зло, мъжете, които обичаха, бяха различни от останалите мъже, и те никога нямаше да имат сигурността, която повечето жени очакваха.

— Когато утре си тръгне, всичко свършва — каза Рейчъл със стегнато гърло. — Няма да се върне.

— Той иска всичко да свърши — поясни Джейн. Кафявите ѝ очи бяха необичайно сериозни. — Не казвай, че няма да се върне. Грант не искаше да се ожени за мен. Каза, че няма да се получи, че животът на единия и на другия е различен и аз никога няма се вместя в неговия свят. Не ти ли звучи познато?

— О, да. — Погледът и гласът ѝ бяха мрачни.

— Трябваше да го оставя да си тръгне, ала накрая той ме потърси.

— Грант вече се е бил оттеглил. Кел няма да го направи и проблемът е в работата.

— Голям проблем, но не непреодолим. Трудно е за хора като Грант и Кел да приемат мисълта, че обичат някого. Винаги са живели сами.

Да, Кел винаги бе бил сам и беше решен да си остане така. Фактът, че знаеше и разбираше аргументите му, не ѝ помагаше да живее по-лесно. Рейчъл остави Джейн и Грант да дооправят постелките във всекидневната. Кел я последва в спалнята и затвори вратата след себе си. Тя застана в средата на стаята със свити юмруци. Гледаше го изпод вежди.

— Трябваше да тръгнем тази вечер — тихо рече той, — ала исках още една нощ с теб.

Рейчъл не биваше да плаче, не и тази вечер. Каквото и да се случеше, щеше да изчака до утре, когато нямаше да го има. Кел изключи осветлението и се приближи до нея в тъмната стая. Прегърна раменете ѝ със загрубелите си ръце и я придърпа към себе си. Устните му бяха напористи, жадни, едва ли не агресивни в свирепа целувка. С език потърси нейния и усети как тя бавно му отвръща, бавно, защото болката в нея беше много силна. Той не спираше да я целува, да гали гърба ѝ с ръце, да я прегръща с топлината на тялото си, докато най-после Рейчъл започна да се отпуска.

— Рейчъл — прошепна Кел, докато разкопчаваше ризата ѝ, за да потърси голите ѝ гърди и да ги приюти в дланите си.

Топлината, вълнението и очакването нарастваха в нея. Тялото ѝ го познаваше и му отвърна. Тя се подготвяше за него, защото знаеше, че той нямаше да я остави незадоволена. Кел промуши ризата ѝ през

раменете ѝ, вдигна ръцете ѝ нагоре, огъна тялото ѝ на дъга и допря гърдите ѝ до себе си. Плътта ѝ изтръпна. Рейчъл простена тихо от удоволствие, когато усети как възбудата премина от гърдите ѝ към слабините, където пулсираше желанието.

Главата ѝ се люшкаташе и внезапно тя усети, че пада. Тутакси се хвана за кръста му. Едва когато почувства хладината на леглото под себе си, разбра, че Кел я слагаше да легне. Рейчъл лежеше върху ризата си, а ръкавите бяха праметнати през ръцете ѝ. Голото ѝ тяло очакваше бурята на целувките му. Той я погледна с изтерзан, но жаден поглед, после се наведе и зарови лице в гърдите ѝ. С ръце ги допираше до лицето си, сякаш искаше да се изгуби в аромата и усещането на сатенената ѝ плът.

Тя стенеше, докато тялото ѝ трепереше от желание, и се опитваше да освободи ръцете си.

— Кел. — Гласът ѝ прозвуча високо и напрегнато. — Пусни ръцете ми.

Той вдигна глава, за да огледа ситуацията доволно.

— Още не — прошепна. — Остани така и ми позволи да те любя, докато станеш готова за мен.

Рейчъл издаде остър звук на недоволство и се опита да се обърне на една страна, за да се освободи, ала Кел я хвана с яките си ръце.

— Готова съм — настоя тя. Устните му намериха нейните и заглушиха протеста ѝ.

Когато той отново вдигна глава, по изопнатите му черти бе изписано удоволствие.

— Още не си. — Отново се надвесил над гърдите ѝ. Те проблясваха на нощната светлина от влажната му целувка. Нежно захапа гънката на гърдата ѝ. — Да свършим с това. — Гласът му бе напрегнат. Дръпна ципа на шортите ѝ, който тихо се спусна надолу, и потърси топлата плът. — А — простена Кел от удоволствие, щом пръстите му откриха, че наистина бе готова. — Нали ти хареса?

— Да — едва успя да изрече Рейчъл.

— Ще ти хареса още повече след малко — дрезгаво обеща той и дръпна надолу бельото и шортите ѝ, но не ги изхлузи напълно. Останаха малко над коленете ѝ, така че краката ѝ бяха заклещени, също както и ръцете. Кел бавно прокара ръка по нейната, после по гърдите ѝ и надолу по плоския ѝ корем, докато стигна до слабините.

Тя се гърчеше, сърцето ѝ биеше лудо и дишането ѝ стана по-начесто.

— Винаги ли мислиш! — извика Рейчъл и сграбчи чаршафа. По погледа му разбра, че му харесваше да я прегръща така безпомощна и да се наслаждава на тялото ѝ. Инстинктите му бяха бързи и някак примитивни.

Той се изсмя с нисък и груб глас.

— Добре, любов моя. Няма да чакаш повече. Ще ти дам това, което желаш. — Бързо я съблече, махна ризата, която възпираше ръцете ѝ, и сам се съблече. После легна върху нея. Рейчъл го прие с въздишка на болезнено облекчение. Ръцете ѝ го обгърнаха и Кел проникна в нея.

Тя бързо достигна кулминация, ала тази нощ той не можеше да ѝ се насити. Сякаш времето забавяше своя ход, когато се сливаха в любовта си.

Малко преди разсъмване Рейчъл се събуди. Лежеше с гръб към него, сгушена в топлата извивка на гърдите и бедрата му, точно както бяха спали всяка нощ от момента, в който Кел дойде в съзнание. За последен път я прегръщаше така и тя лежеше неподвижна, не желаше да го събужда.

Но той беше вече буден. Ръката му бавно се прокрадна по гърдите ѝ, после надолу по бедрата ѝ. С ръка притисна стомаха ѝ и проникна в нея.

— За последен път — прошепна в косите ѝ.

Мили боже, беше за последен път и не знаеше дали може да го понесе. Ако изобщо някога в живота си бе изпитал щастие, то това бяха малкото дни, прекарани с Рейчъл. За последен път мекото ѝ тяло приемаше твърдата му мъжественост. За последен път гърдите ѝ пълнеха шепите му. За последен път щеше да види езерно сивия ѝ поглед, замрежен от страстта. Тя трепереше в ръцете му и хапеше устни, за да не заплаче, докато удоволствието в нея нарастваше. Когато настъпи моментът, той я притисна към себе си, а Рейчъл извърна глава към възглавницата, за да сподави виковете си. После Кел също потрепери, когато сам почувства облекчението.

В стаята просветляваше. В небето блестеше розовата перла на издигащото се слънце. Той седна в леглото и я погледна. Тялото ѝ бе влажно и лъскаво, също като слънцето. Може би този последен път

направи грешка, защото не взе необходимите предпазни мерки, ала не съжаляваше. Нямахте да понесе нещо да разделя телата им.

Тя лежеше изтощена на възглавниците и го наблюдаваше. В погледа ѝ се отразяваше сърцето ѝ. Тялото ѝ все още пулсираше след любовния акт.

— Може би никога няма да се върнеш — прошепна. — Но аз ще те чакам тук.

Единствено лекото помръдване на едно мускулче на устните му издаде реакцията му. Кел поклати глава.

— Не, не пропилявай живота си. Намери си някой друг, омъжи се и си нареди пълна къща с деца.

Рейчъл едва успя да се усмихне.

— Не ставай смешен — рече му тя с болезнена нежност. — Едва ли може да има някой друг след теб.

Бяха готови да тръгват. Рейчъл бе толкова напрегната, че можеше да избухне, ако някой я докоснеше. Знаеше, че няма да има целувки за довиждане, нямаше да има последни думи, които да се врежат в паметта ѝ. Той просто щеше да си тръгне и всичко щеше да свърши така. Дори не взимаше пистолета със себе си, който можеше да му послужи като повод да я потърси. Пистолетът беше регистриран на нейно име. Кел не искаше нищо, което можеше да доведе следата до нея в случай, че нещата не се развиеха по план.

Съливан бе скрил колата си под наем някъде надолу по пътя. Джейн щеше да ги закара дотам, а после до тяхната ферма. Рейчъл оставаше сама в къщата, в която ехото изпълваше празнотата и вече мислеше как да запълни времето си. Щеше да поработи в градината, да окоси тревата, да измие колата, може би дори щеше да отиде да поплува. После щеше да излезе да обядва навън, да гледа филм, щеше да направи всичко, само и само да не се прибира у дома. Може би толкова щеше да се умори, че щеше да успее да заспи, макар да не се надяваше много. Въпреки всичко, щеше да преживее, защото нямаше избор.

— Ще ти се обадя — прошепна Джейн и я прегърна.

Погледът на Рейчъл пламна.

— Благодаря.

Грант отвори вратата и излезе на площадката. Джо дойде до него и изръмжа. Грант спокойно разглеждаше кучето.

— Добре, добре — тихо рече той.

Джейн го попита:

— Да не се страхуваш от кучето? Толкова е сладък.

Кел ги последва на верандата.

— Джо, седни — заповяда му той.

Чу се специфичното силно изпращяване от гърмежа на пушка и дървената греда на няколко сантиметра от главата на Кел се пръсна. Той се обърна и се втурна в отворената врата. Рейчъл скочи след него и Кел я повали на земята. Едновременно Грант хвърли Джейн през вратата, когато прозвуча друг изстрел, и я покри с тяло.

— Добре ли си? — попита през зъби Кел и тревожно огледа Рейчъл, докато с един крак затвори вратата.

Тя бе ударила главата си в пода, ала не беше сериозно. Лицето ѝ бе бледо. Рейчъл се беше хванала здраво за Кел.

— Да, добре съм... — промълви тя.

Той се изправи и се снижи под прозореца.

— С Джейн легнете в коридора — рязко заповяда Кел и извади пистолета от спалнята, където го беше оставил.

Грант помогна на Джейн да седне, отметна косите ѝ от лицето ѝ и бързо я целуна, преди да я бутне към Рейчъл.

— Хайде, тръгвай — отсече той и извади своя пистолет от колана си.

Последва нов изстрел и най-близкия до Грант прозорец се разтресе. Лавина от дребни стъкла го посипаха. Той ядно изпсува.

Рейчъл ги гледаше и се опитваше да събере мислите си. Бяха въоръжени само с пистолети, докато онези навън имаха пушка. Пушката имаше по-добър мерник на по-голямо разстояние. Техният нападател можеше да стреля извън обсега на пистолета. Нейната пушка калибър 22 не беше мощна, но имаше по-широк обхват и точност от пистолета. Тя пропълзя в спалнята, за да я вземе, също и колкото патрони бяха останали. Слава богу, че Кел ѝ беше казал да купи сачмите!

— Ето — каза Рейчъл, след като пропълзя обратно във всекидневната и плъзна пушката към Кел. Той се огледа и сграбчи

оръжието. Грант се движеше в къщата, за да провери дали някой не се беше промъкнал отзад:

— Благодаря — кратко рече Кел. — Върни се в коридора, скъпа.

Джейн се беше свила там и наблюдаваше съпруга си със странна ярост в шоколадовите си очи.

— Те стреляха по теб — изръмжа тя.

— Да — потвърди той.

Приличаше на вулкан, който всеки момент щеше да изригне. Докато мърмореше нещо на себе си, тя издърпа найлоновата чанта, която беше донесла, отвори ципа ѝ и нахвърли дрехите и гримовеите си на една страна.

— Няма да го преживея — яростно каза Джейн. — По дяволите, те стреляха по него! — Извади един пистолет и го пхна в ръцете на Рейчъл, после отново взе да рови в чантата. Извади малък калъф с размера на цигулка и го хвърли на Грант. — Ето. Не знам как да го сглобя.

Той отвори калъфа и яростно гледаше Джейн, докато сглобяваше пушката с бързи и усвоени движения.

— Откъде, по дяволите, взе това?

— Няма значение! — отвърна тя и му хвърли пакет амуниции. Грант ги улови и зареди оръжието.

Кел погледна през рамо.

— Да нямаш някой С-4 или гранати в чантата?

— Не — със съжаление отвърна Джейн. — Нямах време да взема всичко, което исках.

Рейчъл пропълзя до страничния прозорец и предпазливо вдигна глава, за да надзърне. Кел изруга.

— Слез долу — отсече той. — Стой настрана. Върни се в коридора, където е по-безопасно.

Тя беше пребледняла, но спокойна.

— Вие сте само двама, а къщата има четири страни. Имате нужда от нас.

Джейн грабна празния пистолет на Грант.

— Тя е права. Имате нужда от нас.

Лицето на Кел беше посивяло като гранит. Най-много от всичко искаше да избегне точно това. Един от най-ужасните му страхове се сбъдваше. Животът на Рейчъл беше в опасност заради него. По

дяволите! Защо не беше тръгнал предишната нощ? Позволи на сексуалното желание да надделее над здравия разум и сега тя бе в опасност.

— Сейбин! — Гласът дойде от боровата горичка. Той не отвърна, ала присви очи, за да огледа горичката. Нямаше намерение да отговаря и да им даде да разберат къде се намира. Нека да се потрудят, за да го намерят. — Хайде, Сейбин, не усложнявай нещата! — продължи гласът. — Ако се предадеш, давам ти дума, че никой няма да пострада!

— Кой е тоя шегаджия? — изсумтя Грант.

— Чарлз Дюбоа, или Чарлз Лойд, или Чарлз Шмид, или още няколко човека — измърмори Кел.

Имената нищо не говореха на Рейчъл, но Съливан вдигна вежди.

— Значи най-после е решил сам да те намери. — Той се огледа. — Не сме в добра позиция. Хората му са навсякъде около къщата. Не са толкова много, ала сме обградени. Проверих телефона, отрязан е.

Кел и сам разбираше, че положението им не бе добро. Ако Дюбоа използваше ракети срещу къщата, както срещу неговата лодка, всички щяха да са мъртви. Но онзи се опитваше да хване Кел жив. Жив струваше доста пари за хора, които биха платили всичко, само и само да го докопат.

Той се опита да мисли, ала жестоката действителност бе, че нямаше излизане от къщата. Дори да изчакаха падането на нощта и да се опитаха да се промъкнат, можеха да използват за прикритие само храстите пред къщата. Около къщата пространството бе открито във всички посоки, което означаваше, че никой не можеше да ги залови неочаквано, но същото се отнасяше и за противника. Дори и да се предадеше, другите нямаше да бъдат спасени. Дюбоа нямаше да остави живи свидетели. И той го знаеше, и Съливан го знаеше. Можеше само да се надява, че Рейчъл и Джейн не разбираха колко отчаяно беше положението. Ала само един поглед към Рейчъл го убеди в обратното. Тя беше наясно. От самото начало именно в това се състоеше проблемът. Рейчъл беше прекалено много наясно и нищо не можеше да я заблуди. Той искаше да я прегърне и да положи главата ѝ на рамо, да я увери, че всичко ще е наред, но не можеше да лъже ясните ѝ сиви очи, дори за да я успокои временно. Не желаше да има лъжи между тях.

Откъм спалнята прозвуча изстрел и Грант пребледня, ала преди да помръдне, Джейн го извика.

— Грант! В капачката на коляното ли трябва да се целя?

Той пребледня още повече и изруга тихо.

— Е, няма значение — философски допълни тя. — Не уцелих, така или иначе. Обаче уцелих пушката му, ако това има значение.

— Сейбин! — отново извика мъжът. — Не злоупотребявай с търпението ми. Това няма да продължи дълго. Жалко ще е, ако пострада жената — „жената“ вместо „жените“. Тогава Кел разбра, че Рейчъл не беше се появила на входната площадка. Бяха видели само Джейн и я взеха за Рейчъл. И двете бяха стройни и тъмнокоси, въпреки че Джейн бе по-висока и с по-дълга коса, ала от разстояние това не се забелязваше. Не беше кой знае какво предимство, но можеше да му помогне, тъй като Дюбоа подценяваше броя на въоръжените хора. — Сейбин!

— Мисля! — изкрещя Кел, като държеше глава настрани от прозореца.

— Времето е лукс, който не можеш да си позволиш, приятелю. Знаеш, че няма да спечелиш. Защо не улесниш себе си? Обещавам ти, че ще освободя жената.

Обещанията на Дюбоа не струваха пукната пара и Кел го знаеше. Време. Трябваше по някакъв начин да спечели време. Не знаеше какво да направи, ала всяка допълнителна секунда даваше шанс на случайността. Времето винаги бе от съществено значение и ако успееше да заблуди Дюбоа, онзи можеше да избухне.

— Ами приятеля ми? — извика той.

— Разбира се — спокойно излъга Дюбоа. — С него нямам спор.

Грант изви устни в желязна усмивка.

— Да бе. Няма начин да не ме е разпознал.

Какъв успех щеше да е за Дюбоа, ако хванеше Сейбин и Тигъра, огромния воин с дивите златисти очи, който беше кръстосвал джунглата със Сейбин, а по-късно стана най-важният му агент. Всеки беше легенда сам по себе си. Заедно бяха невероятни, така сплотени, че действаха като един. Преди няколко години Съливан имаше спречкване с хората на Дюбоа. Не, Дюбоа сигурно не беше забравил този случай, като се имаше предвид как Съливан го направи на глупак.

Изведнъж Кел забеляза движение сред дърветата и присви черните си очи.

— Накарай го да каже още нещо — каза той на Грант и постави барабана на калибър 22 върху счупения прозорец, без да сваля поглед от дърветата.

— Хайде, Дюбоа — изкрещя Грант. — Не играй игри. Знам, че ме позна.

Настъпи тишина и Кел сви пръст около спусъка. Наистина ли Дюбоа се изненада, че го бяха разкрили? Вярно е, че винаги действаше зад кулисите, вместо да рискува безопасността си, но от години Кел го следеше, откакто Дюбоа започна да се продава на терористите.

— Значи си ти, Тигре.

Отново нещо помръдна. Кел снижи пистолета и леко натисна спусъка. Изстрелът проехтя в малката къща и заглуши виковете на болка, ала Кел знаеше, че бе уцелил. Но не знаеше дали бе Дюбоа, или някой друг.

Дъжд от куршуми връхлетяха къщата и строшиха всички прозорци. Разхвърчаха се трески от стените и рамките на прозорците, ала подсилените със стомана врати не поддадоха.

— Май не му хареса — измърмори Кел.

Грант се беше снижил на пода и сега вдигна глава.

— Знаеш ли, никога не съм харесвал този прякор — провлечено рече той и вдигна пушката си. Беше автоматик. Изстреля три куршума с вещината на добре трениран войник, без да хаби амунициите. От спалнята и кабинета на Рейчъл прозвучаха гърмежи от пистолет. Тогаво отново настъпи адът. Къщата се разтресе. Обзе го леден страх, тъй като Рейчъл бе подложена на този артилерийски огън.

— Рейчъл! — извика той. — Добре ли си?

— Добре съм — отговори тя.

Спокойният ѝ тон предизвика болка в него.

— Джейн! — извика Грант.

Нямаше отговор.

— Джейн — отново извика той и пребледнял, се втурна към спалнята.

— Заета съм!

Грант всеки момент щеше да избухне и въпреки ситуацията, Кел се усмихна. По-добре Грант, отколкото той. Животът на Джейн беше в

опасност и мисълта, че нещо можеше да ѝ се случи, беше също толкова непоносима, колкото и мисълта, че някой можеше да нарани Рейчъл.

Настъпи затишие и Грант извади празния пълнител, за да зареди нов.

— Сейбин, търпението ми се изчерпва — извика Дюбоа и Кел се намръщи.

По дяволите, не беше уцелил Дюбоа.

— Не си ми предложил подходяща алтернатива — извика той в отговор. Трябваше да печели време.

Джейн изпълзя от спалнята, косата ѝ беше рошава, а очите ѝ огромни.

— Мисля, че идва кавалерията — съобщи тя.

Двамата мъже не я удостоиха с внимание, но Рейчъл се добра до нея.

— Какво? — попита тя.

— Кавалеристи — каза Джейн и посочи с ръка спалнята. — Видях ги да идват оттам.

Рейчъл не знаеше да плаче ли, или да се смее.

— Това е Рафърти — обясни тя и тогава мъжете я погледнаха. — Той ми е съсед. Сигурно е чул изстрелите.

Грант коленичи ниско и прекоси кухнята.

— Колко са? — попита Кел.

— Двадесетина — отвърна Грант. — По дяволите, яздат точно към обсега на автоматичната стрелба. Започвай да стреляш, за да привлечеш Дюбоа.

Така и направиха. Рейчъл долази до един прозорец и стреля, докато пълнителят се изпразни. После презареди с треперещи ръце и отново го изпразни. Кел разумно използваше калибър 22, а Джейн проявяваше забележителни умения. Дали успяха да дадат достатъчно време на Рафърти да се придвижи зад Дюбоа и хората му? Ако продължаваха да стрелят, можеха да уцелят спасителите си.

— Спрете — заповяда Кел. Те лежаха на пода с ръце върху главите си, докато куршумите чаткаха по стените. Светлинната ракета се удари в пода и навсякъде са разхвърчаха парчета стъкла. Грант изруга. От лицето му потече кръв, беше ранен в бузата. Джейн изписка

и се втурна към него, въпреки непрестанния огън. Кел я сграбчи и я повали на пода.

— Добре съм — извика Грант. — Просто драскотина.

— Не се надигай от пода — нареди Кел на Джейн, после я пусна, тъй като знаеше, че ако не я пуснеше да отиде при Грант, тя щеше да се бори като дива котка.

Изведнъж настана тишина, нарушавана само от няколко единични изстрела. Ала и те престанаха. Рейчъл лежеше на пода и не смееше да диша. Мирисът на барут изпълваше ноздрите и устата ѝ. Кел сложи ръка върху рамото ѝ. Черните му очи обходиха бледото ѝ лице, сякаш искаха да запечатат образа ѝ в паметта му.

— Хей! — изрева един дълбок глас. — Рейчъл, вътре ли си?

Устните ѝ потрепераха и сълзите изведнъж замъглиха очите ѝ.

— Това е Рафърти — прошепна тя, вдигна глава и извика: — Джон! Всичко наред ли е?

— Зависи — отговори той. — Тези копелета тук май не мислят така.

Кел бавно се изправи и помогна на Рейчъл да стане.

— Прилича ми на човек от моите.

Рейчъл имаше чувството, че бе оцеляла след корабкрушение, когато излезе на верандата с Кел. Грант и Джейн ги последваха. Джейн попиваше раната на бузата на Грант и плачеше, докато се суетеше около него. Ако Кел не я подкрепяше, Рейчъл беше сигурна, че нямаше да може да се изправи.

Тя извика, щом видя три гъски, проснати на земята, с кървави бели пера, но не успя и звук да издаде, когато видя Джо да лежи на ръба на верандата. Кел я прегърна и сгуши лицето ѝ в рамото си.

Огромният Джон Рафърти, въоръжен с ловна пушка и заобиколен от хората си, вървеше след петнадесетина души. Погледът на Рафърти изпод гъстите му вежди бе свиреп. Той подбутваше един строен посивял мъж пред себе си.

— Чухме стрелбата и дойдохме да видим какво става — обясни провлечено Джон. — Не обичам, когато стрелят на поразия по съседите ми.

Чарлз Дюбоа беше пребледнял от ярост. Погледът му не се отделяше от Сейбин. До него вървеше Ноел. В красивите ѝ очи се четеше досада.

— Не сме свършили, Сейбин — изсъска Дюбоа, а Кел нежно избута Рейчъл настрани към Грант. Трябваше да се погрижи за нещо важно, трябваше да го направи достойние на закона и накрая трябваше да го запази в тайна.

— Що се отнася до теб, всичко свърши — кратко рече той.

Ноел се усмихна бавно и сънливо. После изведнъж се отскубна. Тъй като беше жена, пазачът ѝ не я държеше здраво. В ръката ѝ се озова пистолет, малък, грозен револвер.

Рейчъл го видя и всичко стана като на забавен кадър. С вик се отскубна от ръката на Грант и се хвърли към Кел. Един мъж сграбчи ръката на Ноел и пистолетът изгърмя точно когато Рейчъл повали Кел. Тя отново изкрещя от болката отстрани. После настъпи тъмнина.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Сейбин се беше облегнал на стената в чакалнята на болницата. В ноздрите си усещаше острата миризма на противовъзпалителни медикаменти и въпреки че в погледа му се четеше нарастващ ужас, лицето му оставаше студено и дистанцирано. Зад него чакаха Джейн и Грант. Джейн се беше свила. Пребледнялото ѝ лице изглеждаше безкрайно нещастно. Грант нервно обикаляше из стаята като огромна котка.

Колкото и да се опитваше, Кел не можеше да заличи образа на Рейчъл, която лежеше на земята в собствената си кръв. Изглеждаше толкова мъничка и крехка. Очите ѝ бяха затворени, а лицето ѝ бяло като платно. Приличаше на разкъсана парцалена кукла. Той беше коленичил до нея, забравил за схватката, а куршумите летяха зад гърба му, и тогава от гърдите му се изтръгна глух и дрезгав звук. Името ѝ ечеше в главата му, но Кел не можеше да го произнесе.

В този миг като по чудо тя отвори очи. Беше замаяна и изпитваше болка, ала ясните ѝ очи се вторачиха в него, сякаш той беше спасението на живота ѝ, и с трепереци устни изрече името му. Едва тогава Кел осъзна, че беше жива. Той видя как тя поема куршума, предназначен за него, и този кошмар се събдваше, но Кел все още не можеше да се съвземе. Не очакваше някога да се съвземе.

Все пак успя да разкъса дрехите ѝ край раната и да ѝ даде първа помощ. До него беше коленичила Джейн и му помагаше. Грант отиде до останалите и се зае да свърши необходимото, като се погрижи да не се разчуе новината за случилото се.

Дюбоа беше мъртъв, а Ноел сериозно ранена и очакваха да умре всеки момент. По ирония на съдбата Тод Елис ги беше прострелял. По време на последвалата схватка, след като Ноел простреля Рейчъл, Елис се отскубна и грабна пушката. Мотивите му бяха съмнителни. Вероятно искаше да се отърве от Дюбоа, за да остане в тайна доколко му бе помагал. Вероятно накрая той сам не можеше да осъзнае какво бе направил. Или може би причината беше Рейчъл. Сейбин отдаваше

поведението му на последната причина. С удоволствие сам би убил Дюбоа и проклетата кучка с голи ръце заради това, което причиниха на Рейчъл.

Извикаха Хъни Мейфийлд да се погрижи за Джо. Според нея, той щеше да се оправи. Рейчъл щеше да има нужда от нещо или някого, дори това да беше просто едно куче. Къщата ѝ беше толкова пострадала, че щяха да са необходими седмици, докато се ремонтира. Домашните ѝ любимци бяха застреляни, животът ѝ се преобърна, самата тя беше ранена и всичко това заради мъжа, когото обичаше. Хладна, остра агония раздираше гърдите му. Рейчъл едва не загуби живота си заради него. По-скоро той би умрял, отколкото да ѝ причини това страдание. Познаваше опасността, ала остана при нея, неспособен да се откъсне. В този единствен случай Кел остави сърцето му да го води и едва не я уби. Никога повече. Господи в небесата, никога повече.

Щеше да остане, докато я изведат от операционната, знаеше, че ще се оправи. Нямахте да замине, докато не се увери, че е добре, докато отново не я видеше и докоснеше. Но после с Грант трябваше да заминат. Ситуацията беше критична. Налагаше се да замине за Вашингтон, преди новината да се разчуе и предателят или предателите да успеят да прикрият следите си.

— Джейн — тихо каза той, без да се обръща. — Ще останеш ли?

— Разбира се — без колебание отвърна тя. — Знаеш, че нямахте нужда да ме питаш.

Кел призова местните власти за съдействие и ако не беше един от заместник-шерифите, мъж на име Фелпс, който познаваше Рейчъл, новината щеше да се разнесе като вятър. Фелпс знаеше какво да прави. Проведе дълги, тайни разговори и успя да потули всичко. Рафърти гарантира мълчанието на хората си, а Кел се съмняваше, че някой от тях щеше да посмее да ядоса Рафърти.

Хирургът влезе в чакалнята. Набразденото му с бръчки лице бе изморено.

— Господин Джоунс?

Кел се беше представил за съпруг на Рейчъл и подписа формуляра за изписване, за да ускори нещата. По дяволите със законността. Всяка минута означаваше загуба на още една капка нейна кръв. Той се изправи, тялото му бе напрегнато.

— Да?

— Съпругата ви се справя добре. Сега е в интензивното. Куршумът е поразил левия бъбрек. Загубила е много кръв, ала й преляхме и състоянието ѝ се стабилизира. Съмнявах се, че ще спасим бъбрека, но нараняването е по-малко, отколкото си представях. Като изключим вероятни усложнения, не виждам причина да не се прибере у дома след около седмица.

От облекчение Кел успя само да попита:

— Кога мога да я видя?

— След около час. Тя ще остане в интензивното през нощта, за всеки случай. Мисля, че бъбрекът няма да започне да кърви отново, ала ако се случи, искам да е там. Ще изпратя сестра да ви повика, щом я преместят.

Кел кимна и с лекаря си стиснаха ръцете. Беше като скован, все още не можеше да се отпусне. Джейн застана до него и стисна ръката му успокоително.

— Не се обвинявай за случилото се.

— Аз съм виновен.

— Нима? Откога отговаряш за целия свят? Пропуснала съм новината във вестниците.

Той уморено въздъхна.

— Не сега.

— Защо? Ако не се отърсиш, няма да си във форма за това, което ти предстои.

Беше права, разбира се. Може и да не стигаше до целта по тривиалните пътища на останалия свят, но Джейн винаги излизаше права накрая.

Когато най-после му позволиха да види Рейчъл, не беше готов за шока. Беше виждал прекалено много ранени хора и беше наясно, че болничната апаратура още повече угнетява атмосферата. Знаеше, че по тялото ѝ ще има тръбички и машинки, които следят жизнените ѝ показатели. Ала нищо не можеше да го подготви за момента, когато щеше да пристъпи в стаята. Тя отвори очи и го погледна.

Безкръвните ѝ устни се усмихнаха леко и Рейчъл се опита да вдигне ръка към него, но беше прикрепена за леглото с лейкопласт и към вената ѝ бе включена система. За миг Кел застина неподвижен и

затвори очи. Нямахте сили да заобиколи леглото и да хване другата ѝ ръка.

— Не е толкова зле... — една успя да изрече тя. — Чух лекарят да го казва.

Господи, опитваше се да му вдъхне кураж. Той се задуши, докато допираше ръката ѝ до слепоочието си. Би дал живота си, за да ѝ спести страданието, което ѝ бе причинил.

— Обичам те — дрезгаво каза Кел.

— Знам — прошепна Рейчъл и заспа.

Той остана до леглото ѝ още няколко минути, като се опита да запомни всяка черта на лицето ѝ за последен път. После се изправи и лицето му придоби обичайната, безизразна маска. Бързо излезе от стаята и прекоси коридора, където чакаха Грант и Джейн, и каза:

— Да вървим.

Рейчъл са разхождаше по плажа, както всеки следобед. Погледът ѝ бе насочен към мидите. Джо вървеше отпред. От време на време се връщаше до нея, сякаш да я провери, и пак се впускаше напред. Седмици наред, след като го бе прибрала от Хъни, Джо изпитваше едва ли не параноя да не я изгуби от поглед, ала този етап отдавна беше преминал. За кучето сякаш събитията от лятото не съществуваха.

Беше началото на декември и тя беше облечена с тънко яке, за да се предпази от студения вятър. Есенният семестър в колежа в Гейнсвил беше приключил и предстояха само изпитите, но Рейчъл си имаше достатъчно работа. От юли насам работеше къртовски. Беше приключила с ръкописа и веднага след това се захвана с друг. Преподаваше и в колежа, а и големият брой на туристите, дошли след сезона на парещото слънце, допринасяше за разцвета на бизнеса в двата магазина за сувенири. Това означаваше, че ѝ се налагаше да шофира до града поне два пъти в седмицата, а понякога и три пъти.

Белегът от дясната ѝ страна беше единственият знак за събитията през юли. Също и спомените ѝ. Къщата беше ремонтирана и боядисана, тъй като пораженията бяха прекалено големи. Прозорците имаха нови рамки. Мебелите бяха нови, също и килимът. Беше се отказала от опитите си да извади стъкълцата от стария. Къщата изглеждаше нормално, сякаш нищо никога не беше се случвало.

Тя се възстанови сравнително бързо и без усложнения. Месец по-късно вече се зае с нормалните си занимания. Опита се да подреди зеленчуковата си градина, която бе обрасла. Болката в раната ѝ я предизвикваше да си мисли какво ли бе преживял Кел, докато тренираше крака и рамото си, за да възвърне подвижността си.

Рейчъл не беше получавала вести от него, нито дума.

Джейн остана при нея, докато я изпишат от болницата, и ѝ предаде, че нещата във Вашингтон са минали добре. Рейчъл не знаеше дали Джейн знае нещо повече и не го казва, или само това ѝ бяха съобщили. По-скоро последното. После Джейн си замина, за да прибере близнаците, след което се върна при Грант във фермата. Вече сигурно бременността ѝ личеше. В един момент и Рейчъл си беше помислила, че е бременна от последния път, когато се любиха с Кел, ала се оказа фалшива тревога. От шока организмът ѝ се бе объркал.

Нищо не ѝ бе останало, освен спомените, които никога не я оставяха сама.

Тя бе оцеляла, но всичко се свеждаше до това, до оцеляването. Дните минаваха, без да намира радост в тях, въпреки че не беше очаквала радост. В най-добрият случай, щеше да намери покой. Може би.

Сякаш част от тялото ѝ бе откъснато. Загубата на Би Би беше ужасна, ала сега бе по-лошо. Тогава беше млада и може би не умееше да обича толкова дълбоко, както сега. Мъката я правеше по-зряла, донесе ѝ дълбочината на чувството, с което обичаше Кел. Всяка минута през деня той ѝ липсваше, Рейчъл живееше с болката, че него го няма. Дори не можеше да получи информация за него от Джейн. Беше се върнал в сивия свят на сенките и потъна в тях, сякаш никога не бе съществувал. Дори нещо да му се случеше, тя нямаше да разбере.

Най-лошото бе, че не можеше да разбере. Той беше някъде там, но Рейчъл не можеше да го достигне.

Понякога се чудеше дали не беше сън идването му в болницата, когато се надвеси над нея, а в очите му се отразяваше сърцето му, и ѝ прошепна, че я обича. Когато по-късно се беше събудила, очакваше да го види. Как можеше човек да има тези чувства и просто да изчезне? Ала Кел беше направил точно това. Беше изчезнал.

Понякога едва ли не го мразеше. Знаеше мотивите му, но когато се замислеше, те не изглеждаха приемливи. Какво му даваше право да

взема решения вместо нея? Беше дяволски нахален, толкова сигурен, че знае най-добре как да постъпи. Искаше ѝ се така да го разтърси, че зъбите му да затракат.

Истината беше, че тя се възстанови от раната, ала не можеше да се съвземе от загубата на Кел. Ден и нощ се терзаеше и това правеше живота ѝ нерадостен, а погледа ѝ унил.

Не се оплакваше, беше прекалено горда да си го позволи, но живееше без планове и очаквания. Докато се разхождаше по плажа и се взираше в настъпващите вълни, Рейчъл се изправи лице в лице с факта, че трябва да направи нещо. Имаше два варианта: можеше да се опита да се свърже с Кел или нищо да не прави. Просто да се откаже и да пренебрегне себе си. Досега той разполагаше с време да промени решението си и да се върне, ако имаше такова намерение. Тя трябваше да приеме факта, че Кел няма да се върне. Щом той не идваше при нея, Рейчъл щеше да отиде при него.

След като взе това решение, тя се почувства по-добре от месеци наред, и по-жива. Извика на Джо, обърна се и бързо се изкачи до къщата.

Нямаше представа как да го намери, ала трябваше да започне отнякъде, затова се обади на телефонни услуги за номера на агенцията във Вирджиния. Това беше лесно, но Рейчъл не мислеше, че лесно ще се добере до Кел. Тя позвъни, ала операторът отрече да има мъж с такова име на работа при тях. Не беше в списъка. Ако Кел знаеше, че тя се бе обаждала, сигурно щеше да ѝ позвъни. Може би любопитството му нямаше да му позволи да пропусне съобщението.

Ала дните се нижеха, а той не се обаждаше. Рейчъл опита отново и получи същия отговор. Нямаше и следа от Кел Сейбин. Тя се опита да се свърже с всичките хора, с които бе работила преди години като репортер и да ги пита за съвет как да се добере до някой, който работи в секретните служби. Изпрати му съобщение по пет различни човека, но нямаше информация дали някое от тях бе стигнало до него. Продължи да се обажда с надеждата, че накрая операторът ще се ядоса и ще предаде съобщението ѝ на някого.

В продължение на месец Рейчъл прави опити. Коледа дойде и отмина, после новогодишните празници, ала животът ѝ все се въртеше около въпроса как да се свърже с Кел. Беше ѝ нужен цял месец, за да

признае пред себе си, че или нямаше начин да му изпрати съобщение, или той ги получаваше, но не се обаждаше.

Болката да се откаже след толкова много опити беше по-силна от това, което можеше да понесе. За известно време тя имаше надежда, ала сега нямаше нищо.

Не плачеше много, нямаше смисъл, и наистина се опита да се стегне и да продължи да живее. Но тази нощ Рейчъл плака така, както не беше го правила от месеци наред. Лежеше сама на леглото, което беше споделяла с него, и болката от самотата я измъчваше. Беше му предложила всичко, което имаше, а Кел си отиде. Дългите часове на нощта се нижеха, тя лежеше с широко отворени очи, вторачени в тъмнината.

Когато на другата сутрин телефонът звънна, Рейчъл не беше заспивала и гласът ѝ бе глух:

— Рейчъл? — колебливо попита Джейн. — Ти ли си?

Рейчъл се надигна с усилие.

— Да. Здравей, Джейн, как си?

— Закръглена — обобща Джейн с една дума. — Искаш ли да ни дойдеш на гости? Предупреждавам те, имам задни мисли. Ще си играеш с момчетата, докато почиват краката ми.

Рейчъл не знаеше дали може да понесе да гледа колко щастливи бяха заедно Джейн и Грант, обградени от децата си, ала щеше да е егоистично от нейна страна да откаже.

— Да, разбира се — наложи си тя да отговори.

Джейн мълчеше и Рейчъл със закъснение си спомни, че нищо не ѝ убягваше. Тя пристъпи към същината на въпроса.

— За Кел ли мислиш?

Рейчъл стисна слушалката и затвори очи от болка при произнасянето на името му. Толкова много хора отричаха, че той съществува, че се стъписа, когато Джейн го спомена. Направи опит да говори, но гласът ѝ замря. Изведнъж се разплака.

— Опитях се да му се обадя — рече тя, разстроена. — Не мога да се свържа. Никой не признава, че го познава. Дори и да му предават съобщенията ми, изобщо не отговаря.

— Мислех, че досега щеше да се е предал — замислено рече Джейн.

Рейчъл отново възвърна самообладанието си и се извини на Джейн, че се бе разплакала. Прехапа устни, обеща си да не го прави отново. Трябваше да приеме загубата му и да спре да се терзае.

— Виж, може би ще успея да направя нещо — рече Джейн. — Ще трябва да обработя Грант. Ще ти се обадя по-късно.

Рейчъл затвори телефона, ала не се замисли върху думите на Джейн. Не можеше. Ако отново възродеше надеждите си, щеше да се срине.

Джейн отиде да търси Грант и го намери в хамбара да поправя трактора. Беше студено, но въпреки това той работеше само по риза, чиито ръкави бе навил до лактите. Две момченца със сламеноруси коси и кехлибарени очи доволно си играеха в краката му на студа. Грант беше започнал да ги извежда сега, когато бременността ѝ напредна и ѝ беше трудно да ги гони.

Когато я видя, Грант се изправи с гаечен ключ. Бързо я огледа и, въпреки размерите ѝ, погледът му светна.

— Как да се свържа с Кел? — попита тя направо.

Грант се разтревожи.

— Защо искаш да се свържеш с Кел?

— Заради Рейчъл.

Грант гледеше съпругата си, докато размишляваше. Наскоро Кел бе сменил личния си телефон, малко след като се прибра у дома. И Грант се погрижи Джейн да не го открие. Беше прекалено опасно за нея да знае такива неща. Тя с лекота предизвикваше неприятностите.

— Какво става с Рейчъл?

— Току-що говорих с нея. Плачеше, а както знаеш, тя никога не плаче.

Грант я погледна мълчаливо, докато размишляваше. Малко жени биха направили онова, което направи Рейчъл. Двете с Джейн не бяха обикновени жени, и въпреки че подходите им бяха различни, безспорен факт беше, че и двете бяха силни жени. После се загледа в момченцата, които играеха в сламата и пълзяха в краката му. По лицето му бавно се появи усмивка. Кел беше добър човек. Заслужаваше това щастие.

— Добре — рече той, остави ключа и се наведе да вдигне близнаците. — Да идем в къщата. Ще се обадя. В никакъв случай няма да ти дам номера му.

Джейн му се изплези, ала го последва, широко усмихната.

Грант не поемаше никакви рискове. Остави я да изчака в съседната стая, докато се обаждаше. Когато чу познатия звън „свободно“, той я повика и тя се втурна към слушалката в ръката му. След още три позвънявания телефонът отсреща бе вдигнат и един дълбок глас каза:

— Сейбин.

— Кел — весело отвърна тя. — Джейн е. — За миг настъпи мъртва тишина, но тя продължи: — Става дума за Рейчъл.

— Рейчъл ли? — Гласът му прозвуча предпазливо.

— Рейчъл Джоунс — каза Джейн. — Не я ли помниш? Жената от Флорида...

— По дяволите, знаеш, че я помня. Случило ли се е нещо?

— Трябва да отидеш да я видиш.

Той въздъхна.

— Виж, Джейн, знам, че имаш добри намерения, ала няма смисъл да говорим за това. Направих, каквото трябваше.

— Трябва да идеш да я видиш — повтори Джейн.

Нещо в гласа ѝ го жегна и тя долови внезапна острота в тона му.

— Защо? Нещо случило ли се е?

— Опитва се да се свърже с теб — уклончиво отвърна Джейн.

— Знам. Получих съобщенията ѝ.

— Тогава защо не си се обадил?

— Имам причини.

Той беше най-упоритият мъж, който бе срещала, като се изключи Грант. Двамата си приличаха като две капки вода. Дори камъкът се вдлъбваше от водата, затова тя не се отказа.

— Трябваше да ѝ се обадиш.

— Няма смисъл — рязко отвърна Кел.

— Както кажеш — отговори Джейн със същия тон. — Но Грант поне се ожени за мен, когато разбра, че съм бременна!

После затвори телефона с трясък, доволна и усмихната.

Кел крачеше напред-назад в офиса си и прокарваше ръка през черната си коса. Рейчъл беше бременна, носеше неговото дете. Той броеше месеците, сигурно беше в шестия. Защо чака толкова дълго и

не му се обади по-рано? Да не би да се беше случило нещо? Да не би да беше болна? Или имаше опасност да загуби детето? С детето ли нещо не бе наред?

Тревогата го измъчваше. Беше още по-мъчително от терзанията, които преживяваше всеки ден, след като я бе оставил в болницата. Желанието му не бе намаляло. Ако не нещо друго, поне бяха станали по-силни. Ала всеки път, когато изкушението да ѝ се обади подкопаваше здравия му разум, в главата му изникваше образа ѝ, когато лежеше в градината, кръвта попиваше в дрехите ѝ, а Кел знаеше, че не би могъл да живее, ако самото му присъствие я излагаше на подобна опасност. Обичаше я повече, отколкото човек можеше да обича. Никога преди не бе обичал, но когато се влюби, то беше без граници. Не намираще миг покой. Когато спеше, се връщаше споменът за Рейчъл, сгушена в прегръдката му, ала много по-често лежеше буден, възбуден и измъчван от болка, търсец мекотата на тялото ѝ до себе си.

Не можеше да спи, нямаше апетит, беше унил. Дори не можеше да прави секс с други жени, тъй като другите не го изкушаваха достатъчно, за да се възбуди. Затвореше ли очи нощем, виждаше Рейчъл с черните, прави коси, и ясните си сиви очи, и усещаше вкуса ѝ на езика си. Спомняше си прямотата ѝ, честността ѝ. Игрите, които другите жени играеха с него, за да го привлекат, всъщност го отблъскваха.

Тя щеше да роди неговото дете.

Съобщенията, които получаваше, го влудяваха, и десетки пъти бе посягал към телефона. Всички те бяха еднакви, кратки и прости. „Обади ми се, Рейчъл.“

Господи, как му се искаше просто да чуе гласа ѝ отново, но сега съобщенията придобиха нов смисъл. Дали просто не искаше да му каже, че щеше да става баща, или беше нещо по-спешно? Да не беше се случило нещо лошо?

Той посегна към телефона и набра номера, ала тресна слушалката, преди телефонът да иззвъни. По челото му проблесна пот. Искеше да я види и да се увери, че всичко бе наред. Искеше да я види само веднъж, натежала и закръглена с неговото дете в корема, дори да не получеше нищо повече в този живот.

На следващия ден валеше дъжд. Кел пътуваше по частния път, който водеше до брега и къщата на Рейчъл. Небето бе схлупено и сиво. Дъждът сякаш никога нямаше да спре. Температурата бе пет градуса, но в сравнение с минусовите температури във Вирджиния, тук бе топло. Според прогнозата за времето по радиото следващия ден небето щеше да е ясно и щеше да настъпи затопляне.

Той прелетя до Джаксънвил, после се качи на малък самолет до Гейнсвил, където нае кола. За пръв път напускаше офиса така, ала след случилото се през лятото никой не го попита. Дори да го бяха питали, нямаше да има резултат, защото веднъж взел решение, Сейбин действаше.

Спря колата пред къщата и излезе под дъжда. Джо стоеше пред стъпалата и ръмжеше. Ситуацията толкова му напомни за миналото, че на лицето му се появи усмивка.

— Джо, долу — каза той. Кучето наостри уши, като чу гласа му и командата, и с лек лай се втурна към Кел. Опашката му весело се въртеше. — Добро момче — измънка Кел и се наведе да го погали по главата. — Надявам се, и Рейчъл да е толкова доволна, че ме вижда. — След като бе пренебрегнал всичките ѝ съобщения, имаше вероятност да затръшне вратата под носа му. Въпреки студа, той се изпотяваше, а сърцето му щеше да изскочи от гърдите. Беше толкова близо до нея, само от другата страна на тази врата, а целият трепереше от очакване и усещаше възбуда в слабините си. По дяволите, точно това му трябваше сега.

Той стана вир-вода. Притича през двора и скочи на верандата през стъпалата. Почука на касата на мрежестата врата, после още веднъж, но по-силно.

— Една минута.

Затвори очи, като чу гласа ѝ, после долови стъпките ѝ, приближаващи вратата, и отвори очи, за да не пропусне нито миг да не я гледа. Тя отвори вратата и те се погледнаха мълчаливо през мрежата. Устните ѝ помръднаха, но не издадоха звук. Кел се опита да я разгледа през мрежата, ала нямаше осветление във всекидневната, а и дневната светлина не му помагаше. Виждаше единствено бледия овал на лицето ѝ.

— Може ли да вляза? — най-после попита той.

Рейчъл мълчаливо отвори мрежестата врата и отстъпи. Кел влезе, затвори дървената врата зад гърба си и посегна да включи осветлението. Тя стоеше пред него малка, крехка и много стройна. Беше облечена в тесни джинси и широк черен суичър. Косите ѝ бяха по-дълги и изпънати зад ушите с две големи шноли. Беше бледа, а лицето ѝ напрегнато.

— Ти не си бременна — рече Кел. Да не би да беше изгубила детето?

Рейчъл преглътна и поклати глава.

— Не, надявах се, ала не се случи.

Ниският ѝ глас го накара да потрепери вътрешно от удоволствие, но думите ѝ го стъписаха.

— Не си била бременна?

Сега тя изглеждаше смутена.

— Не.

Той сви юмруци. Не знаеше кое бе по-лошо, мисълта, че Джейн го бе излъгала, или разочарованието, че не бе бременна.

— Джейн ми каза, че си бременна — изсумтя Кел и веднага се сети точно какво му бе казала. Тогава от гърдите му се изтръгна смях, въпреки яда му. — По дяволите, не е възможно. Тя ми каза: „Грант поне се омъжи за мен, когато разбра, че съм бременна“ — рече той, като имитираше Джейн. — После ми затвори. Толкова е изкусна, че едва сега разбрах за какво става дума.

Рейчъл го наблюдаваше, без да мига, опиянена от образа му. Беше отслабнал, беше станал по-суров, а пламъчето в черните му очи бе по-силно.

— Дойде, защото си помисли, че съм бременна ли?

— Да.

— Защо си правиш труда? — попита тя и прехапа устна, за да предотврати треперенето.

Е, беше си го изпросил. Отново я погледна. Беше отслабнала и погледът ѝ бе апатичен. Това го стъписа, порази го. Нямаше вид на щастлива жена, а той винаги бе искал Рейчъл да е в безопасност и да е щастлива.

— Как си? — попита Кел загрижено.

Тя вдигна рамене.

— Предполагам, добре.

— Притеснява ли те раната?

— Не, никак — Рейчъл се обърна и тръгна към кухнята. — Искаш ли чаша горещ шоколад? Тъкмо се канех да правя.

Той свали палтото си и го хвърли на един стол, след което я последва. Обзе го познатото усещане за нещо вече преживяно, когато, облегнат на шкафчетата, я наблюдаваше как измерва чашки и се занимава с тиганите. Тя изведнъж спря, наведе глава и се облегна на хладилника.

— Умирам без теб — каза глухо. — Опитвам се, но вече нищо не ме интересува. Един ден с теб е много по-ценен за мен от цял живот без теб.

Кел отново сви юмруци.

— Да не мислиш, че на мен ми е лесно? — Гласът му проряза въздуха като ръждясала пила. — Не си ли спомняш какво се случи?

— Знам какво се случи! — извика Рейчъл и се хвърли в прегръдките му. — Но аз съм възрастен човек, Кел Сейбин! Ако смятам, че си струва, ще поема риска. Приемам го винаги, когато се кача в колата си. На магистралата умират много повече хора, отколкото от терористи и убийци. Защо не ми забраниш да шофирам, ако наистина искаш да ме защитиш? — Очите му я изгаряха, но не каза нищо. — Мога да живея с рисковете на твоята професия — продължи тя. — Не ми харесва, ала решението е твое. Ако не ми даваш същото право, защо тогава си тук?

Той я гледаше вторачено и се мръщеше. В него се събуждаше желанието към нея и бързо нарастваше. Желаше я повече, отколкото въздуха, който дишаше. Можеше да живее с нея и без нея, но последните шест месеца му показаха колко непълноценен бе животът без нея. Простата истина беше, че животът не си струваше, ако не го изживееш с нея. Веднъж приел тази мисъл, Кел продължи да разсъждава нататък. Трябваше да вземе мерки, за да се увери, че Рейчъл бе в безопасност. Щеше да му се наложи да направи промени и да се адаптира, нещо — което не беше правил преди. Странно му беше, как внезапно всичко започна да изглежда толкова просто, само защото си призна, че трябва да я има. Бог да благослови Джейн, че привлече вниманието му и му предостави извинение, за да дойде тук. Знаела бе, че види ли Рейчъл веднъж, той нямаше да може да си тръгне.

Кел се обърна към Рейчъл.

— Наистина ли можеш да поемеш рисковете, които поемам аз, и да приемеш, че ще отсъствам, а ти няма да знаеш къде съм или кога да ме очакваш?

— Вече съм ги приела — отвърна тя и вдигна брадичка. — Искам само да знам, че ти ще се връщаш при мен винаги, когато можеш.

Той не сваляше поглед от нея. Очите му бяха присвити и пронизващи.

— Тогава можем да се оженим, защото Бог ми е свидетел, без теб съм като развалина.

Рейчъл се стъписа, после премигна.

— Това предложение ли е?

— Не. В основата си е заповед.

Сивите ѝ очи бавно се напълниха със сълзи, които блестяха като диамантчета. Лицето ѝ светна в усмивка.

— Добре — простичко рече тя.

Тогава Кел направи това, за което жадуваше. Отиде до нея и я прегърна. Устните му жадно се впиха в нейните, а ръцете му си припомниха елегантните извивки на тялото ѝ. Той мълчаливо я вдигна и я отнесе в спалнята, хвърли я на леглото, както направи първия път, когато я люби. Бързо събу джинсите ѝ, измъкна ризата ѝ през главата ѝ и намери красивите ѝ кръгли гърди.

— Не мога бавно — прошепна Кел и припряно откопча панталоните си.

Рейчъл го желаше и протегна ръце към него. После с тих вик от удоволствие го прие в тялото си.

През останалата част на деня те останаха в леглото, ала през повечето време се прегръщаха и се наслаждаваха на близостта си.

— Какво се случи, когато се върна във Вашингтон? — попита тя по някое време следобед.

Той лежеше по гръб с ръка над главата си. Беше сънлив след любовния акт, но отвори очи, като чу въпроса ѝ.

— Не мога да ти кажа много неща — предупреди я. — Изобщо няма да мога да говоря много за работата си.

— Знам.

— Тод Елис проговори и това помогна. С Грант заложихме капан и един от началниците ми падна в него. Това мога да ти кажа.

— Имаше ли и други в твоя отдел?

— Още двама.

— Те едва не те унищожиха — каза Рейчъл и потрепери при тази мисъл.

— Щяха да ме унищожат, ако не беше ти. — Кел обърна глава на възглавницата и я погледна. Блясъкът се върна в погледа ѝ, блясък, който само тя можеше да излъчи. Той искаше никога да не угасва този пламък. Протегна ръка, за да докосне лицето ѝ.

— Разочаровах се, че не си бременна — каза тихо.

Рейчъл се засмя.

— Може би след днес ще забременея.

— За всеки случай — измърмори Кел и се надвеси над нея.

Дъхът ѝ спря.

— Да, за всеки случай.

ЕПИЛОГ

Те седяха на верандата на голямата ферма, където живееха Грант и Джейн, и се наслаждаваха на късното лятно слънце. Кел се беше облегал назад на стола си с нозе, качени върху перилата, а Грант напълно се беше отпуснал. Двамата мъже имаха сънлив вид след обилния обяд, но въпреки това два чифта зорки очи следяха децата, които играеха в двора, докато Рейчъл и Джейн бяха в къщата. Двете жени се присъединиха към съпрузите си и седнаха на големите люлеещи се столове.

Кел рязко се изправи, когато Джейми, която току-що прохождаше, падна на земята, ала преди още да си отвори устата, четирите малки момченца се скупчиха около нея и Дейн или Даниел ѝ помогнаха да стане, като изтупваха праха от пухкавите ѝ крачета. Заедно петте деца изглеждаха необичайно. Трите момчета на Съливан бяха руси, докато Брайън и Джейми бяха мургави с тъмни коси и очи. Джейми беше като кралица сред тях. Властваше над всички с огромните си очи и трапчинки. Тя щеше да е дребничка, докато Брайън имаше структурата на баща си.

Децата се затичаха с крясъци към плевнята. Дейн и Даниел държаха Джейми за ръка, а Крег и Брайън тичаха зад тях. Четиримата възрастни ги наблюдаваха.

— Можеш ли да повярваш — попита замислено Кел, — че сме на четиридесет години и имаме пет малчугана в предучилищна възраст?

— Говори за себе си — отвърна Рейчъл. — С Джейн сме все още млади.

Кел я погледна и се усмихна. Той все още нямаше посивели косми в косите си, нито той, нито Грант. И двамата бяха стегнати и стройни, и по-доволни от живота си от всякога.

Всичко се получи добре. Ожени се за Рейчъл и скоро разбра, че ще имат дете. Кел прие повишение и престана да бъде на мушка. Все още можеше да използва знанията и професионализма си, но с много

по-малък риск за себе си. Размяната си струваше. Той хвърли поглед към Рейчъл. О, разбира се, определено си струваше.

— Така и не ми каза — бавно рече Джейн, като се люлееше на стола безгрижно, — дали ми прости, дето те излъгах, че Рейчъл е бременна?

Грант се изсмя, а Кел се протегна още повече и затвори очи.

— Не беше кой знае каква лъжа — миролюбиво каза Кел. — Тя забременя, преди да отmine следващия ден. Между другото, как откри номера ми?

— Аз ти се обадох вместо нея — призна Грант и сложи обувия си крак върху перилото. — Помислих си, че имаш нужда от хубав живот.

Очите на Рейчъл срещнаха погледа на Кел и те се усмихнаха един на друг. Хубаво е да имаш такива добри приятели.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.